

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A. gr. b.

1408

a. gr. b. 1408

Eratosthenes

*Ant. Gr. Vet. ~~104~~. 124.
pag. 565.*

ERATOSTHENIS
CATASTERISMI

CVM
INTERPRETATIONE LATINA
ET
COMMENTARIO

CVRAVIT
IO. CONRAD. SCHAVBACH,
INSPECTOR LYCEI ILLVSTR. MEININGENSIS.

EPISTOLA C. G. HEYNE
CVM ANIMADVERSIONIBVS IN ERATOSTHENEM

et cum tabulis aere incis.

GOTTINGAE,
apud VANDENHOECK et RUPRECHT,
1795.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Praeter astronomiae historiam, varia *Eratosthe-*
nis doctrina, aetas, qua vixit, ipsiusque my-
thologiae ratio, suadere poterant, ut *Catasterismi*
iterum in lucem prodirent. Quibus adductus ra-
tionibus hunc auctorem aggredī eaque, quae in eo
notatu digna mihi visa sunt, publice proponere
doctorumque virorum iudicio subicere ausus
sum, omīssis tamen iis, quae ad rem literariam
spectant, quae alio tempore sum expositurus.
Constitui enim, si id lectorum assensu fieri pot-
est, reliqua omnia, quae existant, *Eratosthenis*
fragmenta colligere.

Antequam vero ad hunc auctoris nostri libel-
lum explicandum manus admoveri poterat, ipse
contextus acriori iudicio subijciendus erat, quia
per monachorum aliorumque, quid? quod anti-
quo-

An den Buchbinder. Diese vier Seiten folgen gleich nach dem Titel.

I. C. SCHAYBACH PRAEFATIO.

quiorum, vel ignorantiam vel incuriam multa in eo depravata et turbata, alia omissa, alia inserta et adjecta sunt; quo factum est, ut libellus nimis mutilatus et plane deformis ad nos perveniret. Quae quidem fors eo magis lugenda est, quod ad restituendum et emendandum auctorem omni fere destituti sumus ope et medela, atque omnis spes salutis tum in conjecturis criticis tum in *Theonis*, *Hygini* et *Scholiastae Germanici* fide et testimoniis residet.

Multa quidem in eo jam *Arnaldi*, *Ruhnkenii*, *Valkenarii*, *Wesselingii* acumine, inprimis vero studio et cura *Koppierii* (*observata philologica* cap. 8. *seqq.*) in melius mutata sunt; multa tamen adhuc supersunt, quae correctione egeant, de quibus alia *Ill. Heyne* restituit, Praeceptor *Venerandus*, qui semper singulari cura saluti meae consuluit, alia ipse *Germanico* et *Hygino* ducibus emendare ausus sum; in aliis *Phavorinus* et *Eudocia*, qui auctorem nostrum exscripserunt, conjecturae occasionem dederunt. Textum ad *Galeri* editionem in opusculis mythologicis excudendum cu-

ravi

I. C. SCHAVBACH PRAEFATIO.

ravi una cum ejusdem auctoris latina interpretatione.

In stellarum locis describendis *Bode V. Cl.* secutus sum, qui tabulis suis (*Vorstellung der Gestirne* cet.) hemisphaeria duo ad annum 0 p. Chr. n. computata addidit. Stellam α in cauda urae minoris, quae nostro tempore polaris vocatur, ad calculum, quem *III. Kästner* benigne mecum communicavit, inferui, ascensionem rectam $346^{\circ}, 49', 42''$ et declinationem $78^{\circ}, 8', 23''$. Reliquas, quae addendae erant, ipse attuli, obliquitate ecliptices (quam *Eratoſthenes* ipse observavit $23^{\circ}, 51'$) usus $23^{\circ}, 54'$ secundum tabulas motuum solis *III. de Zach*, ubi ea in explicatione tabularum pag. 52 ad annum 1782 ponitur $23^{\circ}, 28', 9'', 5$. Figuris vero, quae in iisdem tabulis ad globum Farnesianum expressae sunt, uti non poteram, cum a tergo conspiciantur, *Eratoſthenes* vero omnes a fronte descriptas esse voluerit, cf. cap. 9 et 22. Praeterea propria sphaerae Eratoſtheneae ratio eaque diversa ab aliis ex singulis libelli capitibus tabulisque facile apparet.

Prae-

I. C. SCHAUBACH PRAEFATIO.

Praeterea notandum, libellum jam anno elapso paratum et missum esse, ut excuderetur. Praeter opinionem vero factum est, ut nunc demum in lucem prodiret. Libri igitur partim ad mythologiam partim ad astronomiam spectantes, (praecipue *Voss mythologische Briefe*), singulis capitibus conferendi sunt.

Scr. Meiningae mense Nov. MDCCCXXXV.

J. C. Schaubach.

Corrigenda.

pag. 96. l. 33. 35. pag. 100. l. 5. pag. 105. l. 40. pro Bad. leg. Bode.

In tabula ipsa vellem utique mature satis monitum chalcographum emendasse in tab. I. *Cepheum*, qui sine corona, sceptro et veste in manu exhibendus erat; porro Gemellis sagitta et clava, Virgini autem palma in manu non bene addita est. Verum haec monuisse satis est.

Nachricht an den Buchbinder.

Die Kupfer müssen so gebunden werden, daß sie ganz heraus geschlagen werden können.

DE

DE
FABVLA ASTRONOMICA.
PRAEMONITA.

Fabula astronomica eandem originem et formam cum reliquis mythorum generibus habuisse videtur. In Theogoniis enim, Cosmogoniis et gentium historiis describendis, ubi rerum naturam et causas perscrutari, phaenomenorum vim et effectum explicare, in populorum origines inquirere aut alia animi sensa exprimere conati sunt homines facultate imaginandi foecunda et praesentissima praediti, omni vero et verborum et litterarum ope destituti, ad signa confugerunt, omnia in facta commutarunt et narrationibus exposuerunt. Quae quidem omnia deinde a lyricis, tragicis et grammaticis aliisque diversimode tractata, mutata et exornata sunt; quo factum est, ut iis, qui mythologiam ad constitutam

IV DE FABVLA ASTRONOMICA.

tam aliquam notionem revocare vellent, impedimenta objicerentur haud exigua.

Astronomiae idem accidit. Cujus originem ad eandem aetatem redire, fabulisque esse implicitam, narrationes de *Atlante*, *Astraeo*, *Chirone*, *Hercule* aliisque passim traditae fatis superque probant. Atque cum in siderum historiis non philosophemata vel notiones, ut vocant, abstractas exprimere, sed res in sensus incurrentes nominare aut inventi alicujus honorem posteris tradere vellet: factum est, ut in iis sideribus, quae ex prima antiquitate originem ducunt, hominum, bestiarum aut aliarum rerum in agro obviarum nomina occurrant, rarius autem res gestae aut facta visu et auditu mirabilia narrentur. Quae quidem saeculi-indoles conspicienda est modo in stellarum motus, ortus, occasus, modo in virium quarundam, quas illis tribuere solebant, explicatione.

Scilicet corporum coelestium motus observare homini rudi, agresti, nomadum more sub miti et sereno coelo viventi ejusque curioso, res videbatur non contemnenda, quippe quae ejus mentem attentam faceret, et temporis spatium emetendi et constituendi praeberet occasionem. Verum isti homines parum exculi ingenii stellas tantum pri-

primae magnitudinis, *Arcturum*, *Sirium*, *Capellam*, & in *Aquila*, seu astra splendida et forma conspicua, *Ursam majorem*, *Virginem*, *Hyades*, *Plejades*, *Scorpium*, *Leonem*, *Orionem*, *Leporem*, *Eridanum* et jam *Cygnum* forte (de *Lyra* res dubia est) observarunt: *Ursae* minoris sidus secundum *Theonem* ad *Aratum* (*Phaen.* v. 26.) & *Nauplius*, *Palamedes* vero teste *Nauplio* ipso (*v. Achill. Tat. in Arat. Petav. Uranol. pag. 73.*) *Ursam majorem* et *Sirium* in coelo collocavit. Praeterea in *Homeri* et *Hesiodi* scriptis *Bootes*, forte *Arcturus* tantum, *Hyades*, *Plejades* atque *Orion* occurrunt, quibus et auctore nostro *Virginem* annumerare velim. De reliquorum vero paulo ante allatorum siderum origine, aetate et auctoribus, etsi nihil constitui potest; id tamen notatu mihi dignum visum est, *Aratum*, qui *Hesiodum* ante oculos habuit, de nullis nisi de *Navi*, *Equo* et *Centauro* fabulas attingeres unde, etiam si non omnia ex *Hesiodo* deducta sint; tamen caeteris antiquiora esse, equidem existimo. *Ophiuchas* enim, *Engonasin* et alia sidera, ex stellis minoris magnitudinis composita aut nullis certis limitibus circumscripta, aut per magnam sphaerae partem magis diffusa quam ut formari possent, exercitationes requirebant sensus et crebriorem contemplationem, imprimis quod stellae

VI DE FABULA ASTRONOMICA.

ad horizontem versantes, latius distractae, ad coeli medium vero appropinquantes arctius confertae apparent. Post *Homerum* igitur astronomia cum reliquis cognitionis humanae partibus ex incunabilis egressa, oratione symbolica remota rebusque omnibus ad certas quasdam rationes revocatis, viri ingenio florentes alias stellas adhuc sparsas colligere sideribusque jam a maioribus constitutis alia adhuc ignota apponere inceperunt, fabulas vero novas non addiderunt, sed ex reliquorum mythologiae partibus tantum petitas singulis applicaverunt. Quod tamen raro factum esse ex ipso *Arati* poemate patet. His temporibus *Cynosurae* et paullo post *Caphri*, *Cassiopeiae*, *Andromedae*, *Perseique* sidera ex Phoenicia ad Graecos profecta esse videntur. *Cleostratus Tenedius Arietem*, *Sagittarium* (*Plin. hist. nat. II, 8.*) et *Hoedas* (*Hygin. P. A. II, 13.*) apposuit. De reliquorum auctoribus et tempore, quo quaeque seu ad Graecos ex aliena sphaera allata seu ab ipsis inventa sint, nil constitui potest. Quid vero ex fabularum comparatione forte deduci possit, in singulis capitibus uberius sumus exposituri.

Atqui legendum est, nulla cum omnino de astronomiae ratione inter Graecos et progressu, tum de fabulis astronomicis superasse documenta,

si

DE FABVLA ASTRONÓMICA. VII

si perpauca ista fragmenta, quae jam attulimus, excéperis. Philosophi enim magis de mundi, coeli stellarumque natura disputasse, quam de siderum ortu et mundi ordine commentati esse, easque res agricolis maxime reliquisse videntur. Praeter *Thaletem* et *Ionicos*, *Pythagoram* ejusque discipulos hanc scientiam coluisse notum est, a quibus *Eudoxus*, *Archytas* discipulus, et, qui eum secutus est, *Aratus* siderum sphaeraeque cognitionem acceperunt; uterque tamen *rudi Minerva* observasse dicendus est. Ptolemaeorum saeculi observationes sensim majori studio ac subtilitate institutae, fabulaeque a grammaticis aliisque hujus aevi viris doctis collectae sunt, qui tamen doctrinae varietate et imitationis studio adducti multa de suis addiderunt et systemata quisque sua composuerunt. Hinc factum est, ut non solum ad astra singula, sed ad plura etiam sidera collatos ex aliis mythologiae partibus singulos mythos conferrent iisque accommodarent. De quibus, quamquam, ut mos eorum fert, multa confunduntur, nobis tamen esset in optatis, ut plura restarent documenta. At praeter auctoris nostri libellum nonnullasque lacinias ex *Hegesianæstis*, *Parmenisci*, *Hermippi*, *Isiri* et posteriori tempore *Nigidii Figuli* commentariis ab *Hygino* et *Germanico* nobis servatas, omnia inter-

VIII DE FABULA ASTRONOMICA.

iere. Quid itaque mirum, si in illustrando auctore nostro, si quam mythis astronomicis operam dare conabimur, ad singulorum fragmentorum collationem et interpretationem confugiendum erit!

Quod ad ordinem, quem *Eratoſthenes* sequitur, attinet, observandum est, eum ex *Arati* mente in describendo hemisphaerio boreali a polo arctico incipere et a quatuor istis, qui circa hunc polum positi sunt, catasterismis, ab *Urſa majore*, *minore*, *Dracone* et *Cepheo*, ad alios ejusdem fere ascensionis rectae prioribus istis subjectos usque ad eclipticam progredi; in australi vero maxime ab *Orione* filum ducere.

VIRO

VIRO CLARISSIMO
IO. CONRADO SCHAVBACH

S. P.

C. G. HEYNE.

Quod a me postulasti, vir clarissime, ut curis tuis in Eratosthenis libellum opera mea auctarium aliquod accederet, poteras id quidem ita postulare; ut satis verecunde illud a me petiisse videreris, ego autem, si renuerem, inverecundius illud negare viderer: quandoquidem haec tua in Eratosthene expoliendo opera jam eo tempore erat inchoata, cum in Ilfeldensi Paedagogio Regio, cui bonum numen faveat, juventuti in mathematicis et physicis elementis erudiendae vacares, mihiq[ue] adeo hoc, quicquid est, officii impositum esset, ut tua litterarum bonarum studia, quorum jam ante in academia nostra fundamenta jacta esse videram, quacunque possem, ratione juvarem et excitarem. Neque, posteaquam inde in patriam evocatus eras in lo-

* 5

cum

cum Inspectoris Lycei illustris Meiningensis, antiquam necessitudinem repente ejerare aut licuit aut decuit, ut, quod antea cum facilitate et benevolentia annueram, nunc morose et inhumane renuerem, ne viderer aut officium per calumniam deseruisse aut tibi aliqua in re, qua te juvare et ornare possem, defuisse. Etsi verendum mihi esse videbam, ne mea hac facilitate iniquioribus indiciis locum facerem, cum studium meum familiares et amicos in forum litterarium producendi ad arrogantiam vel vanitatem referrent. Verumtamen dudum mihi ita constitutum fuit, ut, quod munus, officium et statio, in qua constitutus sum, a me postularet, primo loco exquirerem, tum vero, altero loco reputarem, quid de eo judicaturi sint alii, et an recte; ita malui nimia forte facilitate et liberalitate in tuendis aliorum utilitatibus et studiis peccare, quam asperitate et duritie mihi ipsi displicere; meque mature ita comparavi, ut, quicquid in litteras utilitatis a me proficisci posset, id jure a me postulari arbitrarer, neque ad me iudicium pertinere putarem, recte aut beneficio meo usus sit aut officio suo benevolentia et pietate in me satisfecerit. Itaque nulla ullius iniquitate ab officio me passus sum avocari, omninoque religioni duxi, ullius hominis studia et conatus, etsi in iis esset, quod parum probarem, asperere monendo retundere, contra, quoties officium et persona imposita postulavit, ut censoris partes agerem, lenissime reprehendendo malui excitare et, quantum fieri posset, ad meliora traducere; speroque me, quando ex vita abiturus sum, eam saltem laudem esse

esse relicturum; quae in noto marmore occurrit: *nemini maledixit*. Dissensus tolerare, ad officium referre soleo; meo enim in loco, et in his studiis antiquariis et criticis, si ad contentiones et rixas descendere velim, quantum equidem bonarum litterarum honori et laudi detracturus sim, facile, vel me non monente, assequeris; in tantis autem popularium meorum, erga me studiis nec id a me expectari video, et fore inconsultum, si utilioribus litteris bonae horae fructum subducere velim. Certabo cum nemine, etsi injuria provocatus; si tamen certabo, certamen esto, uter de litteris melius merebitur. Atque haec quidem inter nos; quandoquidem haec et similia in sermone quidem familiari ferri possunt, ab iis autem, quae publice evulgantur, alienissima sunt; neque satis mirari queo, quomodo aliquis privata seu studia in alios seu odia et similitates publice scriptis proponere, seque tanti esse putare possit, ut alios de iis admodum laboraturos esse credat; id populus curat scilicet!

Verum ad Eratosthenem redeundum est, cuius expoliendi curam tuto tibi committi putabam, quia litteras antiquas cum studiis mathematicis conjungis; libellus autem, per se admodum utilis, vitiis adhuc jacebat foedatus turpissimis; dignus tamen qui adolescentum antiquae doctrinae studiosorum manibus tereretur: inprimis cum hac aetate sanius mythologiae studium radices egerit et conjunctis virorum doctorum studiis laetius, quam unquam antea, effloruerit, quippe ad pauca eaque simplicissima, ex ipsa mythorum per sua ge-

genera et tempora fontesque et rivales disposito-
rum natura depromta, praecepta revocatum. In-
tactum adhuc manserat genus mythorum astro-
nomicum: idque eodem tempore, quo tu, vir cla-
rissime, in *Eratosthenis Catasterismis* adornandis
versabaris, docte et sollerter expositum est a V. Cl.
Martino Gottfried Hermann in operis, quo omnem
mythologiam ad certa auctorum genera revoca-
vit, *mythologici* vol. III. cum jam his ipsis an-
tis (XCII.) *Atati* nova recensio edita esset a do-
ctissimo viro, *Jo. Theoph. Buhle*, Prof. Göttin-
genſi. Ita uno eodemque tempore plurimum vi-
rorum doctorum studiis, etsi per se diversis, ef-
fectum tamen est, ut totum hoc fabularum ge-
nus constitueretur, idque cum fructu aliquo ad
ipsam historiam astronomiae: accessit quoque no-
bilissimi astronomi, *J. E. Bode*, illustratio Clau-
dii Ptolemaei observationis et descriptionis sphae-
rum et motus sphaerae caelestis.

Fatendum quidem est, mythorum astronomi-
corum non tantam esse suavitatem et elegantiam,
quanta sit aliorum; cujus rei rationem in eo
quaerere licet, quod iis ornandis et variandis
poetarum ingenia defuerunt. Sunt tamen mul-
ta in iis ex poetis antiquioribus, ex prisca fama,
et populari superstitione petita; haud pauca ad
genus mutatarum formarum spectant, de quibus
Mellmann olim noster docte commentatus erat:
(LXXXVI.) Insunt itaque his mythis multae va-
riaeque doctrinae vestigia, reliquiae et fragmenta.
Verum iniquo fato nostro evenit, ut libelli hujus
generis aut interierint aut misere foedati, corru-
pti

pti et interpolati ad nos pervenerint. Ipse hic Eratosthenis libellus pro corpore potius lacero ac dispersis membris, quam pro ipso Hippolyto est habendus; dehonestatus idem lectione saepe corrupta et barbara et obscura.

Probo equidem, vir clarissime, modestiam tuam in redhibenda lectione Eratosthenea, qualem eam repereras in editis; sequutus enim es, quantum vidi, editionem ceteris praestantiorum Th. Gale; rejectis emendationibus, etiam manifestorum vitiorum exploratis, in notas: minus tamen offensae in lectione libelli, majorque foret iucunditas, si minus impedita esset oratio locis salebrosis et verbis corruptis. Habet autem locum in hoc libello, si recte judico, major critices licentia; nam libri forte pars haud exigua non est ipsius Eratosthenis, sed partim ex eo excerpta aut contracta in brevius, partim alienis laciniis interpolata et onerata. Si recte video, Eratosthenes nihil aliud egerat, quam ut Arato brevia Scholia subjiceret, seorsum perscripta, ut in aliis poetis factum ab aliis. Iis sua superstruxit Theo. Mythologicorum enim librorum fere omnium, et in his astronomicorum, codices varias manus experti sunt, aliorum quidem, qui in epitomas redigerent, aliorum, qui suis exemplaribus ex aliorum librorum lectione alia adjicerent. Etsi itaque Scholia Arati cum Theonis commentariis aut ex Eratosthene aut ex auctore, qui inde profecerat, fabulas exscripserunt: in multis tamen inter se dissident, et alia habent adjecta alia omissa. Nec aliter evenisse videas in Hygino et Scholiaste Germanici, qui
ad

ad verbum multa verterunt, posterior fere pede pressio; accessit tamen in his ignoratio sermonis graeci, et ipsius patrii sermonis barbaries; dum igitur voluere contrahere in angustius, sententias multo magis corruperunt, multa, insertis alienis, obscurarunt. Itaque nimis verecunda et timida critica in his libris laudem vix habere potest; loca salebrosa, lacunas et interpolationes, proscribere malim, quam inutili conjectura tanquam ulcera resecanda obducere pannis et occultare. Videntur tamen editores minus animi ad talem fiduciam habuisse; omninoque, si Koppiersii Observationes excipias, pauca sunt de locis interpolatis animadversa. Omnino notationem, qua origine, quo progressu, quibus subsidiis hi scriptores editi et repetiti sunt, desidero. *Eratoſthenis* quidem *notationes siderum* ex unico habemus codice Oxoniensi, e quo Jo. Fellus eas edidit 1672. est enim mera repetitio, in multis tamen emendatior, altera editio Thomae Gale, adjecta ab eo versione (Amst. 1688) in Opusculis mythologicis, omis- sis Felli annotationibus, quibus ille nonnulla emendaverat, alia, (uncis inclusa ista sunt in graecis) expleverat, maxime in stellarum nume- ris. Koppiers apographum codicis, sed Oxoniensis, e quo Fellus librum ediderat, tractavit; necdum alius codex innotuit, praeter unum ex Iriarte. *Scholia ad Germanicum* fuere qui ab ipso Germanico carmini ex Arato verso adjecta crederent; sunt tamen ea tam imperite et barbare ex Eratoſthene, adjectis aliis aliunde, reddita, ut non nisi a seriore aliquo homine proficisci potuisse videantur, qui uti Aratum scholiis
vide-

viderat graecis instructum, ita Germanicum latinis onerare voluit. Edidit ea, sub nomine *commenti in Sicilia reperti*, Ven. 1488. 4. cum Avieni interpretatione Arati et aliis Victor Pisanus, inde Aldus 1499. inter astronomos veteres; tum ea exhibuit editio Morelliana Arati Paris. 1559. 4. repetita Colon. Agripp. 1569. fol. et in *Astronomicis veterum scriptis* Heidelbergae in offic. Sanct-andr. 1589. 8. A Jo. Ch. Schwarzio interpretem Germanici omisum esse, aegre ferimus. De *Hygini Astronomicon Poeticon* libro, qui jam 1482 in lucem prodierat, inde Soteris aliorumque, tandem Munckeri salubre studium expertus est, jam accurate disputatum est a viris doctis: non nisi senioris aevi fetum esse, manifestum esse arbitror. *Arati* autem ejusque commentariorum recens *Buhl*i nostri et viri doctissimi, qui de Fabricii bibliotheca Graeca, et de tota graeca litteratura egregie meretur, industria dedit amplissimos.

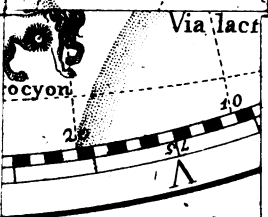
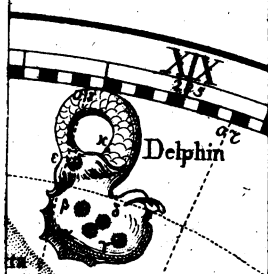
Quod si vir aliquis graece doctus et notitiis astronomicis mythicisque satis instructus, id sibi oneris imponere vellet, ut scriptores illos, ac verius fragmenta, quae in istis scriptoribus supersunt, critice explorata et emendata in unum corpus redigeret, et virorum, ante memoratorum, observatis et notatis sollerter et docte uteretur: non dubito fore, ut ex his tenebris, quae passim adhuc prospectum eripiunt, ad aliquam saltem lucem emergamus. Interea, ut aliquam ipse symbolam afferrem, cum mihi relegenda esset recensio tua Eratosthenis cum notis a te subjectis, apposui, pace tua, ea, quae mihi, aliis rebus occu-

occupato, tumultuaria opera exciderunt. Paucorum lectorum talem opellam esse bene intelligo; iis tamen, qui in Eratosthene, in primis in juvenili institutione, his animadversionibus uti volent, alicujus frugis eas fore spero: poterunt enim pro supplemento eorum haberi, quae in tuis jam notis proposita sunt. Interea a me effectum esse puto, ut persuasum tibi habeas, sedulo me semper id curaturum esse, ne tuarum utilitatum et studiorum causa officio meo aut expectationi tuae unquam defuisse videar. Scr. d. VI. Octobris XCV.

Cap.

BOREALE.

Tab. I.

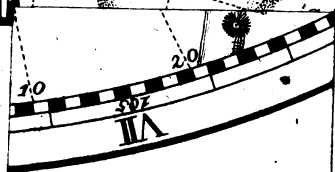
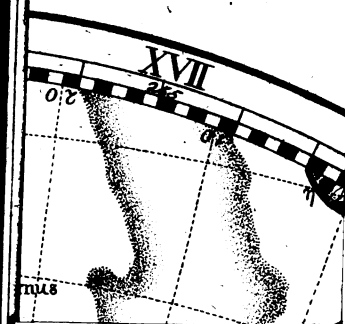
Graue sc.

Ordo stellarum 1 2 3 4 5 6

STRALE.

Tab. II.

2 3 4 5 6
● ● * + .

pe se

Ordo stellarum

1	2	3	4	5	6
✱	✱	✱	✱	✱	✱

Cap. I. *Ursa major.*

Recte defendis verba: ἐλέσθαι — τὴν ἀγωγὴν ποιεῖσθαι. Legerat quoque sic Schol. Arati Phaen. 27. ut ὀνομάσας εἶναι 31 εἰκονίσας εἶναι 41.

l. 10. μετὰ χρόνον δὲ τινὰ δόξαι εἰσελθεῖν — ex Eratosthenis usu est δόξαι, ferri, narrari, credi. Ita nil mutandum esse apparet. Mox l. ult. αὐτὴν alterutro loco, sive ante ἐξέλκετο sive ante ἔθηκεν est delendum; altero loco abest in Schol. Arati.

Moratur me adhuc illud διὰ τὴν συγγένειαν, quod etiam in Schol. Arati ad v. 27. legitur. In Hygino Poet. Astr. II, 1. redditum videtur verbis: *Jupiter memor peccati*. Ex communi usu vocis erit: *propter cognationem* sc. filii, ne filius matrem occideret. Est autem templum *Jovis Lycaei* in Arcadiae monte Lycaeo, de quo hic agitur.

Cap. II. *Ursa minor.*

Φοινίκη. *Ursa Phoenicia* est vulgo appellata. Verum priora capitis turbata esse videntur; non enim ursa fuit a Jove compressa, sed puella; forte sic restituenda: αὕτη ἐστὶν ἡ Κυνόσουρα καλουμένη. προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων Φοινίκη. Ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. γνοῦσα γὰρ ἡ θεὰ, ὅτι — Mox l. 4. ἡγρίωσε. ἀγριοῦν idem quod alibi θηριοῦν. ὕστερον δὲ σεσωσμένη — cum illa servata esset, ne a filio occideretur, et inter sidera reposita: Ut adeo utraque Ursa ad eandem Callisto referatur.

l. 5. Diana duplex ursae signum dicitur inter sidera repositisse: ἀνατιθεῖσα. Inane studium esset,

set, si defenderetur ἀντιθέσσα, quatenus *ex adverso* alteri alteram Ursam posuisse dici potest.

l. 9. τοῦνομα τοῦτο ἦν importunum hoc glossema ex margine videtur esse illatum; praecesserat jam τῇ καλουμένη; quo liberata oratio sic decurrit: ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει, τῇ καλουμένη Ἰστρῳ, ἦν οἱ περὶ Νικόστρατον ἐκτίσαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον (f. λόφον) Κυνόσουραν κληθῆναι.

Mox ἐν οὐρανοῖς serioris librarii, hominis christiani, esse videtur pro ἐν οὐρανῷ.

Cap. III. *Draco.*

l. 9. Hic *deorum hortus*, κῆπος θεῶν, in extremo Occidente, memorabilis: convenit cum aliis mythis de his locis, e Perseide et Heraclea ductis.

l. 13. μέγιστον δ' ἔχει σημεῖον. ἐπικείται δὲ αὐτῷ Ἡρακλέους εἰδῶλον. Obscura haec et obscurius latine reddita. σημεῖον an pro *signo*, h. e. *siderate* dici possit, dubito. Sensus est: *eius rei (draconem eum Hesperidum esse) maximum est argumentum hoc, quod appositum est Herculis simulacrum in astris.* Etiam Hygin. P. A. II, 3. — “*Juno dicitur hunc ibi custodem posuisse; hoc etiam signi erit, quod in sideribus supra eum draconem Herculis simulacrum ostenditur, ut Eratosthenes demonstrat: quare licet intelligere, hunc maxime Draconem dici.*”

Cap. IV. *Engonasin.*

p. 4. l. 11. τῇ τε εὐωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντὴν περιβεβλημένος. Ad vetustiore[m] Herculis effigendi morem hoc spectat in multis signis obvium, quod brachium vel manus circumvoluta est leonis

nis exuviis, adeoque antiquiorum temporum inventum hoc signum est. Postea enim humeros pelle leonis ars amicare coepit.

Cap. VI. *Serpentarius.*

1. 4. Lenior loci medicina esse videtur: τοῦ-
του τέχνη ἰατρικῇ χρωμένου, — nunc convenit
cum sequentibus: καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φε-
ρόντων, &c. — In seqq. καὶ Ἰππόλυτον ἔσχατον
τοῦ Θεσέως impòrtuno loco ἔσχατον est interposi-
tum pro καὶ ἔσχατον, ultimo loco, Ἰππόλυτον τὸν
Θησέως. non τοῦ Ita saepe a librariis peccatum.
— mirum autem de *serpentis* additi caussa nil me-
morari: *symbolum* icilicet ille *vitalis*, *salutis* et *va-
letudinis*. Addita nonnulla videas in Eudocia p.
319. quae non invenio unde hausta sint.

ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἰκανήν, ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄσ-
τρου — εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος. h. e. ἐπιφανές
ἐστὶν ἄστρον. Sic ap. XIV. χάριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπι-
φανεστάτοις (ἄστροις) ἐστὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθεῖς. h. e.
λαμπροῖς ut cap. seq. VII. add. c. XII. pr. cf. ad
c. X. pr. Paullo ante c. IV. erat ἐναργῶς ἑστηκε.

Cap. VII. *Scorpius.*

Conf. cap. XXXII. XLII. In fine: προηγείται
μὲν αὐτοὺς πάντων φαιδρότερος ὧν ὁ — λαμπρὸς
ἀστήρ. Lego vel αὐτῶν πάντων (ut c. 12. τῶν τε-
τραπόδων ἡγείσθαι) vel αὐτός, πάντων φαιδρότε-
ρος ὧν, —

Cap. VIII. *Arctophylax.*

1. 4. Τραπεζοῦς scribendum ex Τραπεζοίς, ὅεν-
τος, οὐντος.

l. 7. καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἀνήγαγε. non debent morari pro eis τὰ ἀστρα. Ita tamen scripserat c. VIII. et XI. et alibi: unde nunc repente alterum?

Cap. IX. *Virgo.*

Ἀταργάτιν. Emendate edidit Gale. Fellus e Cod. Ἀταργάντην. Eandem esse quae Derceto, Plin. V, 23. f. 19. et, quae Dea Syria, Strabo XVI. p. 1085. A. (p. 748.) docent.

l. 4. a fine. ἐν πτέρυγι. est adeo alata Virgo.

Cap. X. *Gemini.*

ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, Φιλαδελφεία δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. Novi ἐπιφάνειαν et ἐπιδημίαν deorum. Nescio tamen quomodo satis cum h. l. conveniat. ἐπιφάνειαν ἔχειν est idem atque ἐπιφανῆ εἶναι ut modo vidimus c. VI. fuere autem insignes, conspicui, rebus gestis.

Cap. XI. *Cancer.*

l. 2. μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχοῦντων. qui sunt autem illi? Ex fabula ap. Apollodor. et alios satis constat *Iolaum* fuisse; fuit adeo Ἡρακλεῖ τοῦ Ἰολάου συμμαχοῦντος, quod jam Gale notavit; aut, quod elegantius, Koppiers Obsf. p. 108. τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχοῦντων. Vitium tamen extat quoque in Schol. Arati ad v. 147. et in Phavorin. voc. Καρκίνος.

p. 9. l. 1. δοκεῖ — συνθλάσαι αὐτὸν, narratur eum contrivisse pede.

l. 2. ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχηκε — fuit ὁ δὲ μ. scilicet Junonis voluntate: ut pr. cap. cf. Hygin. P. A. II, 13.

καλοῦν-

1. 3. καλοῦνται δὲ τινες αὐτῶν leg. αὐτοῦ. nam de Cancro agitur.

1. 14. τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὀρώμενη Φάτις. Videntur esse turbata, et sic constituenta: τὸ δὲ νεφέλιον ἐν αὐτῷ ὀρώμενον ἐστὶν ἡ λεγομένη Φάτις. De hoc fidere v. Arat. v. 893 et ad e l. Theo. De stellis earumque numero conferendus erat Fellus in annotat. p. 19.

Cap. XII. Leo.

1. 4. πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. Non commode haec juncta; fuit τινὲς δὲ Φασιν, εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἄθλος ἦν. Videtur, qui haec excerpfit, nonnulla omisisse. Alius paullo post inferuit ista: οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ Φονευθεὶς. Praefero e Phavorino p. 10. l. 4. ὡς ἐνδοξον ἔργον πεποικώς. Sic quoque Eudocia p. 276.

Cap. XIII. Auriga.

ὅτι ὁ Ζεὺς εἶδε πρῶτον. haec ex antiquo poeta petita esse, color narrationis arguit. Locum in MS. luxatum, restituit Fellus.

1. 6. καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῇ τὴν Θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων. Ut nunc sunt verba, saltem τὴν ante Θυσίαν tollendum et αὐτὴν (deam) σεμνύνων est legendum. Ipsam deam σεμνύνεσθαι magis placet, quam τὴν Θυσίαν. Pleniora habuit Schol. Germanici: *primum Panathenaea constituisse arcem templumque aedificasse dicitur*. Hygin. P. A. II, 23. *et sacrificia Minervae et templum in arce Atheniensium primus instituit.*

p. 11. l. 2. Ἡφαίστιον haud dubie pro Ἡφαιστον. Poterat tamen et Ἡφαιστου locum habere. In insidiis hic latuerat Vulcanus, ad opprimendam deam.

l. 6. καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὖρε. Nimis longe abest τὸ ἄρμα.

l. 8. Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην. ergo seu *aurigam* seu *Heniochum* aliquem, qui non aurigabatur sed adstabat pugnaturus? atqui ipse Eriichthonius erat ἡνίοχος. Immo vero delenda vox ἡνίοχον.

l. 11. ὁ καλούμενος ἀποβάτης, aut, quod usitatius, ὁ ἀποβατικός, sc. ἀγών. ut et leg. in Etymol. pro ἀποβατικῶς. Vel ὁ ἀποβάτης, ut ἐπιβάτης, est is ipse qui desultor aliquis curulis erat: imitabatur autem illum ἐπιβάτην in eo, quod parmam et galeam cristatam gestabat.

l. 18. βδελυττομένους τὴν μορφήν τῆς παιδός. Nil mutandum; est: *puellae*. Nam Αἰξ nunc est puella, Solis filia, adeo terribili figura, ut Titanes formam exhorrescerent, et Terram rogarent, ut eam e conspectu removeret abscondendo in antro Cretae. Totus locus adumbratus esse videtur ex antiquo aliquo poeta; unde et illa profeta: εἰς μέσσην τὴν βάχιν Γοργόνας πρόσωπον ἔχειν. Cogitandum est *de aegide* pro *scuto* habita, cui caput Gorgonis insertum: quod antiquo sermone declarabat Terrorem. Etiam illa de *specie augustiore* sumpta aegide, profecta puto ex poeta: *ἀπλο* *majorē* *visum* *esse* *Ζοῦε*: καὶ τῇ τέχνῃ Φανέντος διπλασίονος.

l. 5. a f. οὐκ ἔχοντος δὲ ἔπλα corrige.

p. 12.

p. 12. l. 3. αὐτὴν μὲν Φασιν ἄστρον οὐράνιον κατασκευάσαι. post κατασκευάσαντος ingratum sane est. Ex Hygino et Schol. Germanici apparet plura excidisse: ille enim: *et reliqua ossa caprina pelle contexta anima donavit, et stellis figuratam memoriae commendavit.* Scholiastes autem, quem egregie emendavit Muncker. ad Hygin. II, 13. p. 379. — *caelique astris intulit et ejus pellem aegida appellavit.* ut putes fuisse αὐτὴν μὲν ἄστρον οὐράνιον καταστῆσαι καὶ Αἴγα καλέσαι.

Cap. XIV. Taurus.

l. 6. χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον. ultima vox τὸ ἄστρον est glossema. Forte fuit quoque τιμηθῆναι.

l. 4. a fine: ὅς δὲ ὑπεναντία ἔρπει καὶ ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν. Emendandum, ὁ δὲ ὑπεναντία ἔρπει. intelligo de Tauro oriente *adversa fronte: Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus.* ap. Virgil. Ge. I, 217. καὶ ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν, videtur de *inflexo capite versus pectus accipiendum esse.*

Cap. XV. Cepheus.

Comparanda capp. XV. XVI. XVII. XXXVI.

l. 3. τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ μέσον πίπτει αὐτοῦ — ultima vox αὐτοῦ aut retrahenda est ad τὸ δὲ λοιπὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀνά μέσον τοῦτε. aut omnino ejicienda.

l. 5. ὡς Εὐριπίδης Φησὶ — scil. in Andromeda, quam diserte edit c. XVII. cujus Fragmenta habemus, quibus locus Eratosthenis est praefixus.

** 4

Est

Est in his versus e Stobaeo n. XX. οὐκ ἔστιν, ὅς τις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν, "Ὅν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ sic emendandus, puto: ὧ μὴ τὸ θεῖον εἰς τὰ πολλὰ συντελεῖ *nemo est felix sine insigni numinis favore.*

Fuit altera Sophoclis Andromeda e qua fragmenta supersunt.

Cap. XVI. *Cassiopeia.*

1. Conf. c. XVII. et XXXVI.

1. 3. εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα. quod dici solet περιπεσεῖν τῷ συμπτώματι, τῇ τύχῃ.

p. 14. 1. 2. πρόκειται τῷ κήτει ἡ θυγάτηρ αἰκείως *apposite, convenienter ut res ipsa postulat;* quod esse solet εἰκότως. Dubito tamen an vox αἰκείως ab Eratosthene profecta sit. Potest esse interpretamentum; potest fuisse αἰκτεῶς. Certe melius expungitur.

Caput exscriptum est, sed corruptius a Phavorino in *Κασσιόπεια*, et cap. sequ. in *Ἀνδρόμεδα*, caput XV. in *Κηφεὺς*, et in Eudoc. p. 260. nullus tamen ex iis fructus proficiscitur. Nymphas etiam pulcritudine conspicuas inter deas recte exhiberi in artium operibus, hic mythus arguit.

Cap. XVIII. *Equus.*

1. 6. Ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον — τῆς B. πτώσεως. Glossema e margine esse necesse est; nam quod sequitur: διὰ δὲ — δοκεῖ — ad Aratum spectant.

1. 17. Χείρων. v. cap. XL.

Cap.

Cap. XIX. *Aries.*

ἄφθιτος δὲ ὢν — *immortalis non erat; nam caesus mox fuit.* Verum ἄφθιτον erat ejus κῶ-
 ας, νάκος, *vellus*, quia aureum erat. Sic Pindar.
 P. IV, 410. στρωμαῖν ἄφθιτον dixit.

ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας. Saepe
 in hoc libello, ut et in similibus libellis vacat
 τὸ καὶ, quod deprehensum mihi est glossema fere
 e margine arguere. Adscripserat et h. l. aliquis
 ad verba ἔρριψεν αὐτὴν, sive e meliore codice sive
 pro interpretamento; τὸ κέρας ἀπολέσας. Helle
 deciderat, cornu, quo apprehenso sedebat, dif-
 fracto. Nam culpa Arietis haud id evenerat. Om-
 nino autem ab Eratosthene profecta esse viden-
 tur tantum haec: — ἔρριψεν αὐτὴν, τὸν δὲ Φρίξαν
 εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον σῶθέντα πρὸς Λιήτην διεκο-
 μισεν· ὃ καὶ (Phrixo) ἔδωκε τὴν χρυσὴν δοράν, ὅπως
 μνημόσυνον ἔχῃ, αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν.
 ὅθεν (*detrahta pelle*) ἀμαυρότερος φαίνεται.

Cap. XX. *Deltoton.*

l. 3. ἐπ' αὐτοῦ referendum esset ad eundem
 κριόν. In Schol. Arati ad 233. unde haec exscri-
 pta, est ἀπ' αὐτοῦ. Sed est ejiciendum ineptum
 glossema et lenior medela totius loci: λέγεται —
 εὐσημον δὲ τὸ γράμμα κείσθαι ἀπὸ Διὸς (τὸ, ut est
 in Schol. Arati) πρῶτον, Ἑρμοῦ θέντος, ὃς τὸν διά-
 κοσμον τῶν ἀστρον ἐποίησατο. *conspiciuam esse litte-
 ram Διὸς primam, quam Mercurius ibi posuit, qui
 primus siderum notationem fecit.* Eadem inf. c.
 XLIII. Hic enim est διάκοσμος τῶν ἀστρον. quem
 ad suum Thot referebant Aegyptii; extabat quo-
 * * 5 que

que inter scripta Hermeti tributa *περὶ διακόσμου τῶν ἀπλανῶν φερομένων ἀστρῶν. descriptio siderum.* Latius patebat Democriti μέγας διάκοσμος, et μικρὸς διάκοσμος, totius universi.

1. 2. a fine: Φασὶ δὲ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖς εἶναι τριγώνου. Non assequor, quomodo *Aegypti positio possit esse ex hoc Delta fidere.* Reddendum saltem per κατὰ τὴν Αἰγύπτου θέσιν, esse eam *similem huic.* Sicque ἐκ dictum esse videtur c. XXI. ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδός, h. e. κατὰ, etsi alio sensu: *ab ea parte, vel versus.* Schol. Germanici barbare reddidit: *Quidam vero dicunt, Aegypti esse effigiem, stellis figuratam in tribus angulis, id est, trigono.* Schol. Arat. 236. Φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν εἶναι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖς τριγώνου.

sub fin. — ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρεϊαν ὥρῶν ἐσόμενον (in Felli codice erat ἐσόμενα). Recisis postremis praeferam εὐχερεστέραν. Nisi malis εὐχερεστέραν ἐσομένην. *ad frugum comportationem enim Nili tot alvei opportunitates praebent.*

Cap. XXI. Pisces.

1. 1. ἔγγονοι. non tam *nepotes*, quam *soboles*. Ut Hygin. II, 30. *Eratosthenes autem ex eo pisce natos dicit*: ubi v. Muncker. cf. cap. XXXVIII.

1. 3. 4. ἐκάτερος κεῖται — διαλλάσσω pro διαλλάξ, recte Schol. Germanici: *ex adverso caudis utrinque positis.* — Quod sequitur, ὁ δὲ νότιος καλεῖται ex Felli emendatione habemus. Cod. κεῖται iterat. Mox ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδός τοῦ Κριοῦ, est *versus* pedem Arietis. Nisi fuit ἕως τοῦ, quod

et

et in Schol. Arati ad v. 239. legitur. Idem Schol. Germanici: *habent inter se alligamentum luteum* (lucidum?) *continens* (pro, continuum) *usque ad priores pedes Arietis.*

l. 8. Ποστ ὁ μὲν βόρειος in MS. erat καὶ ἐπὶ τοῦ μνείου β. Est sane τὸ μνίον *alga*. An haec circa piscem notata fuit in sphaera?

Cap. XXII. *Perseus.*

l. 3. ἐπέμφθη. fuit πεμφθεῖς.

l. 8. Φορκύδας Γραΐας εἶχον προφύλακας. In cod. erat ἐν Φόρκυσιν — αἷς εἶχον. Unde Fellus male Φορκίδαυ Γραΐας εἶχον. Quod correxit Gale. De scripturae hujus nominis varietate v. Not. ad Apollod. p. 25. 26. Forte fuit: ποιητής, αἷς εἶχον.

p. 18. l. 4. τὴν περὶ τὰ ἄστρα θέσιν. fuit, puto, εἰς τὰ ἄστρα, ut est alibi, uti c. XXXI.

Cap. XXIII. *Pleias.*

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης ῥάχεως, Πλειάς ἐστι, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀστέρας ἑπτὰ. Sunt haec turbata. τῆς καλουμένης aut est ejiciendum, aut retrahendum ad ἀποτομῆς. ἀποτομὴν τῆς ῥάχεως jam vidimus cap. XIV. de hoc ipso Tauro: unde hic locus tantum non transcriptus est. Possit videri esse extrema pars dorsi; οὗ ἀποτεμένεται ἡ ῥάχῃς, sed est *summitas, summum dorsum*. συνηγμένη εἰς ἀστέρας ἑπτὰ, *collecta in septem stellas*, δι' αὐτῆς, *per dorsum*, qua dorsum patet. Nisi transposita sunt verba: συνηγμένη εἰς ἀστέρας ἑπτὰ. λέγουσι δὲ αὐτὴν εἶναι τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων. *partem tantum filiarum*, nam altera pars erant Hyades.

p. 19.

p. 19. l. 1. Κελαινῶ. leg. Κελαινῶ —

l. 4. ἐπισημαίνουσι καὶ ὥραν. Erit καὶ ὥραν, absolute, *debita anni parte*, *iustis temporum vicibus*, ἐπισημαίνειν, significare, scil. ortu vel occasu, tempestatum vices, imbres, vel serenitatem caeli, aestatis et hiemis principia. Quod Aratus dixit: 266. Jupiter ὅς σφισι καὶ θέρους καὶ χειμᾶτος ἀρχομένοιο Σημαίνειν ἐκέλευσεν ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο. Idem est h. l. ἐπισημαίνειν absolute, *tempestates significare*. Hae sunt ἐπισημασίαι siderum, dictae quoque pro ipsis tempestatum vicibus et mutationibus, ut dixit Aristoteles Problem. 26, 13, τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ, μεταβολὴν τοῦ αἵρος ποιεῖν. Inf. XLIII. Mercurius dicitur — καὶ ἐπισημασιῶν καιρὸς δειξαι. Mox c. XXIV. de Lyra: ἐπισημασίαν δ' ἔχει — δυομένη καὶ ὥραν. Hygin. II, 21. extr. *Et hae quidem (Vergiliae) ampliore[m] habent honorem, quod, in earum signo exoriente sole, aestas significatur, occidente autem hiems ostenditur, quod aliis non est traditum signis.* add. Laert. X, 98.

Cap. XXIV. *Lyra.*

Αὕτη ἐννάτη καίται ἐν τοῖς ἀστροῖς. ἔστι δὲ Μουσῶν. Pro ἐννέα χορδῶν vel ἐννεάχορδος dictum ἐννάτη esse nequit; atque hactenus delendum. Si tamen siderum computatio aliqua ἐν ἀστροθεσίᾳ locum habuit, quemadmodum sup. c. XV. Cephæus erat ὁ τέταρτος ἐν τάξει, potuit etiam Lyra numerari loco nono inter sidera septentrionalis haemisphaerii. Nunc video jam a Fello monitum esse: “*Nona haec dicitur, in parallelo nimirum, quo collocatur.*” Mox καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βῶων ad nervos seu tendines referendum. In Hy-

Hymno in Mercur. ζι. sunt *ovilli nervi*. Aliter accepit Schol. Germanici: ubi lyram condidit Mercurius *ex testudinis similitudine de Apollinis boum cornibus*: quae esse possunt duo cornua, *πήχεις*, inter quae fides intenduntur.

l. ζ. 6. καὶ συναρμολογούμενος ᾠδὴν, ultima vox ab interpolatore. Nam concinnata est *lyra*: non *carmen*.

l. ιο. ὥς τε καὶ ὑπόληψιν ἔχειν. Excidisse videtur αὐτούς.

l. ιι. ὃς τὸν μὲν Διόνυσον. Videtur fuisse οὐτος, vel ὁ δὲ τὸν Δ. Mox ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν. Fuit adeo hoc Orpheo tributum, quod, cum Sol et Apollo olim diversa numina fuissent, postea Apollo cum Sole eodem loco habitus est. Latet forte hoc quoque, quod in Orphica disciplina Dionysus pro ipso Sole habitus est.

l. ζ. a fine: ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον excidit ἰὼν.

p. 20. l. ζ. ἐπισημασίαν ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι δυομένη καὶ ὥραν. Obscura haec. ἐπισημασίαν vidimus paullo ante ad c. 24. esse de temporum vicibus quae per siderum ortus et occasus significantur. ἐπισημασίαν ἔχειν est idem atque ἐπισημαίνειν. δυομένη καὶ ὥραν ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι. Haec jungenda videntur; luferat enim aliquis in hoc ipso, quod occasum Lyrae ad luctum referebat super Orphei fato miserabili.

l. 8. 9. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων. Notatum ipsi Hygino P. A. III, 6. ὤμους lyrae dictos esse: *in mediis iisdem* (brachiis *πήχεσι*) *quos humeros Eratosthenes fingit* — at qui duo *πέδιλα κτένες*, in lyra sint, non assequor. Non plectrum, sed aliquam ly.

lyrae partem intelligendam esse apparet. Nunc video Fellum ad κέρατα referre.

Cap. XXV. *Cygnus.*

Οὗτός ἐστιν ὄρνις ὁ καλούμενος μέγας. Non μέγας, sed ὄρνις vulgare, ut apud Aratum, ac proprium est nomen sideris. Et scriptum fuit: οὗτός ἐστιν ὁ καλούμενος ὄρνις, ὃν κύκνω εἰκάζουσι.

Sequentia admodum turbata sunt, nec videntur Eratosthenea esse, praeterquam haec: λέγεται δὲ, τὸν Δία Νεμέσεως ἐρασθῆναι, καὶ ὁμοιωθέντα τῷ ὄρνέῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα — Quae interposita sunt, ab aliis fuere primo adscripta, postea inserta; itaque nec cohaerent satis. πᾶσαν ἡμεῖβε μορφὴν, *adscivit omnigenam formam: quod alias ἡμεῖβετο eis.*

1. 10. ἀλλ' οὕτως. quod poetis, *sicut erat*, ex ipsis Nemeseos amplexibus. Mox καὶ ante τὸν κτύπον ejiciendum est.

Cap. XXVI. *Aquarius.*

1. 8. Bona est emendatio loci perturbati, quae in nota affertur. Potuit tamen is qui haec scripsit, κρίναντα ad Homerum referre: διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν, — ἄξιον κρίναντα αὐτὸν (*Ganymedem*) τῶν θεῶν. In cod. erat κρίνειν. unde suspicari possis fuisse: διὰ τὸ λέγειν — καὶ, ἵνα οἶνοχοῇ, ἄξιον κρίνειν αὐτὸν τὸν θεόν. οὕτως, quod in Fello est ante πρὸς τὸν Δία, omnino est delendum. Turbant tamen haec in medio posita ordinem ceterorum. Juncta enim sunt ista: ὥς ἀνεγκμίσθη — ἵνα οἶνοχοῇ, καὶ ὅτι τέτευχεν Ἀθανασίας.

Mox

Mox iterum intrusa esse existimo e margine verba: εἰς μαρτύριον, ὥς τινες λέγουσι, τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι. Quae saltem sic constituta esse debebant: ὥς τινες λέγουσιν, εἰς μαρτύριον τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο (τὸ ἐκχυθὲν) εἶναι. ut nonnulli ajunt, putantes hoc, quod effunditur, testari dictum potum deorum.

Cap. XXVII. *Capricornus.*

Obscura sunt plura in hoc capite. Videamus, quid verba ipsa, nullo alio scriptore comparato, subjiciant.

Inscriptio haud dubie est indocti hominis. Non Πάν, sed Αἰγίκεως esse debuit. Initium autem capituli hoc: Οὗτός (ὁ Αἰγίκεως) ἐστὶ τῶ εἶδει ὁμοῖος τῷ Αἰγίπανι. ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν. Ultima aut sunt: ex Aegipane natus est Capricornus, quod repugnat reliquis; aut ex Aegipane effusus est; h. e. non alius est, quam ipse Aegipan: habet tamen ab inferiore corpore caudam piscis: ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, belluae marinae. aliis ἰχθύος. In Schol. Arati legitur locus ita: ad 282. ὁ δὲ Αἰγίκεως ὁμοίός ἐστι τῇ αἰγί, κατῆστερῖσθαι δὲ εἰς τμήν τοῦ Πανός. εἰς γὰρ τοῦτον (Αἰγικέρωτα) μετεβλήθη (ὁ Πάν) διωκόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν sc. a Typhone.

p. 22. l. i. ἐτιμήθη δὲ, honore sideris est affectus Αἰγίκεως quatenus idem est atque Aegipan: adeoque simpliciter subiectum in seqq. est Aegipan. Saepius autem ad honorem trahitur hoc, si quis inter sidera refertur aut ipse aut ejus εἶδωλον. τύπος. μίμημα: ad hunc enim modum duplicem

cem hoc μεταμορφώσεως genus revocari posse videbis, si attenderis. εἰδωλον quidem 2. 3. 4. 26. τύπος 25. Facit id plerumque Jupiter; 1. 4. 6. 7. 8. 10. 12. etc. interdum tamen et alii dii inter astra collocant, ut Diana 18. 2. Apollo 29. 41. Juno 3. 11. Neptunus 31. Bacchus 5. Minerva 15. 17. 22. 35. Mercurius 34. dii omnino 32. 39. et homines 38. Dice se ipsam in sidera retulit 9. et Arietes Phixi 19.

l. 3. ἐν τῇ Ἰδῇ insititia sunt; non enim conveniunt cum ὅτε.

l. 5. ἐν ᾧ τοὺς συμμαχούς καθώπλισε. signo dato ad pugnam concitavit. Adhaesit ἐν ex κόχλον, et sequentia sic constituenda: καὶ τὸ τοῦ ἥχου Πανικὸν καλούμενον (sc. δοκεῖ εὐρεῖν creditur reperisse) δι' ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφυγον. Ita convenit cum Hygino P. A. II, 28. Hic etiam dicitur, cum Jupiter Titanas oppugnaret, primus obiecisse hostibus timorem, qui Πανικὸς appellatur, ut ait Eratosthenes.

l. 8. καὶ τὴν αἶγα τὴν μητέρα haud dubie a mala manu sunt, jugulantque omnem narrationem. Alia est illa Αἰξ Amalthea, quam in Auriga vidimus c. 13.

l. 9. διὰ δὲ τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσῃ παράσημον ἔχει ἰχθύος. de cauda piscis ei adjecta narrat. Ista: ἐν τῇ θαλάσῃ otiosa esse videntur, verum excidisse suspicor εὐρεῖν. nam ratio inest, cur caudam piscis habeat. Schol. Arati eadem habet l. c. εὐρε δὲ οὗτος τὸν κόχλακα ἐν τῇ θαλάσῃ. διὸ παράσημον οὐρανὸν ἰχθύος ἔχει. Unde apparet, in iis, quae in nostro sunt παράσημον ἔχει ἰχθύος excidisse οὐρανόν, inventae conchae insigne habet caudam piscis.

Cap.

Cap. XXVIII. *Sagittarius.*

Sagittarii speciem exhibet Eratosthenes hanc: esse stantem et sagittam emittentem, cruribus equinis et cauda Satyri.

l. 4. Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξω κέχρηται. Atqui Chiron Achillem arcum tendere docuit. De pugnis tamen Centaurorum vere illud observatum est.

l. 7. τὸν Εὐφήμης τῶν Μουσῶν τροφῷ emend. τῆς Μ. τροφῷ. *Sofitheus* fuit unus e Pleiade tragicorum. In seqq. l. ult. emendata praeclare sunt ex Germanici Schol. ἐπισημασίαις ἐπαινεῖν, κρότον ποιοῦντα.

p. 23. l. 1. τὸ γὰρ τῆς Φωνῆς ἀσαφὲς ἦν ὑπὸ ἐνὸς κρότου σημαίνόμενον. Sensu haec carent. Scribe ὑπὸ ἐνὸς Κρότου. attamen vel sic e margine irrepsisse videntur, cum notata essent ad seqq. Mox et delenda:

l. 4. τῇ τούτου βουλῇσει: voluit interpolator dicere *eius invento*. Male quoque me habet l. 5. ὅσιον ὄντα; etsi reddam: *propter eius pietatem*.

l. 6. τῇ τῶν χειρῶν χρήσει (pro, διὰ τῆς — χρήσεως, nam *sagittam arcu emittit*) τὴν τοξείαν προσλαβὼν σύσσημον. nisi potius fuit τῆς τῶν χειρῶν χρήσεως — σύσσημον. indicio dexteritatis *manuum assumpto arcu et sagitta*.

l. 7. ἔμεινεν ἢ ἐκείνου προᾶξις, scil. *plausus*, plaudendi mos.

l. 8. ὅθεν ἐστὶ καὶ πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἔσται σαφὲς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Acute in Notis video de remigum ad numeros impulsu cum plausu esse cogitatum. Non tamen video, ubi tandem πλοῖον

illud

illud sit? in caelo nullum Sagittario est appositum navigium. Immo vero ὁθεν ἐστὶ καὶ πλεῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἐστὶ σαφές, οὐ μόνον etc. *Est itaque ejus etiam majus indicium, monumentum, quod omnibus ille, tanquam sidus, conspicuus est, non modo in terra sed et in mari versantibus.* Commode locum Arati 303. sq. laudat Hermannus, sensum recte interpretatus.

Cap. XXIX. Sagitta.

1. 2. ὅτε, δὴ — emend. ὃ τε δὴ, qua Sagitta.

1. 5. πρότερον omnino ex pravo interpretamento fluxisse videtur. Mox 1. 6. καὶ ἐπαύσατο sc. ὁ Ἀπόλλων. alias, si ad Jovem refertur, esse debet ἐπαυσε.

Narratio de sagitta ex Hyperboreis reportata parum est diserta: bis dicitur ea perlata esse: λέγεται δὲ πρότερον ἀπεννήχθαι et δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι. Unde suspicor prius illud ἀπεννήχθαι potius accipiendum esse: ad Hyperboreos delatam esse sagittam, unde deinde creditum est, reportatam eam esse: δοκεῖ δὲ (τότε sic delendum est) ἀνακομισθῆναι ὁ εἰσὶν μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ αἴρος. Obscura haec, forte male excerpta e pleniori loco. Videntur illa διὰ τοῦ αἴρος jungenda cum ἀνακομισθῆναι; at mirum est, quod adjectum est: μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος per aerem esse delatam. Si cum Cerere rediit sagitta, possit forte animus incidere in errores, usque ad Hyperboreos, Cereris; sin de primitiis Hyperboreorum in Delum insulam missis cogites, insolens est pro frugibus in tali oratione τὴν καρποφόρον Δήμητρα dici: nisi poetae verba esse putes,
aut

aut legas μετὰ τῶν καρπῶν Δήμητρος. De frugibus accepit Δήμητρα etiam Hyginus P. A. II, 15. cujus verba sunt: *Ut Eratosthenes autem de Sagitta demonstrat, hac Apollo Cyclopes interfecit — Hanc autem sagittam in Hyperboreo monte Apollinem defodisse. Cum autem Jupiter ignoverit (ignoverat) filio, ipsam sagittam vento (δι' αἴματος) ad Apollinem perlatam cum frugibus, quae eo tempore nascebantur (et, mittebantur?) Hanc igitur ob causam inter sidera demonstrant.*

p. 24. l. 3. *Heraclides Ponticus ἐν τῷ περὶ δικαιοσύνης.* In hoc libro innocentiam hominum Hyperboreorum exemplo illustraverat: quo loco fabulas de his plures commemoratas esse jam alibi observatum est. Vid. Pindar. P. X, 67.

l. 6. *καταστρέλαι* si non ejiciendum est, est saltem otiose appositum: *eis ὑπόμνημα τῆς ἐαυτοῦ μάχης*, caedis Cyclopi. Schol. Germanici: *quam sagittam astris illatam in memoriam virtutis suae reliquit.*

Cap. XXX. *Aquila.*

l. 8. *Aglaosthenes ἐν τοῖς Ναξιακοῖς.* Supra c. 2. erat ἐν τοῖς Ναξιακοῖς: quod et nunc in Hygino legitur P. A. II, 16. Ex utroque loco. apparet, illum scriptorem fabulas Creticas in suam insulam, Naxos, transtulisse, eique vindicasse.

γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ. Scholiastes Germanici p. 123. legerat *Δία γενόμενον αἰετόν.* *Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem — petiisse.*

*** 2

l. 5.

l. 5. a fine: Τιτᾶνας, καὶ αἰτόν — del. καὶ ante αἰτόν. Nisi excidit καὶ ἱερεύσαντος. Nam Hygin. l. c. *sacrificanti ei aquilam auspicatam.*

Cap. XXXI. *Delphinus.*

l. 5. ὥς δὲ καὶ αἱ πλεῖσται Νηηίδες ἐκρύπτοντο. Restitues orationem ἀκρονιτί, si glossema αἱ πλεῖσται ejeceris. Mox l. 7. ἐξέπεμψε μαστιγῆρας sine dubitatione verum erat.

l. 8, 9. περιπεσὼν αὐτῇ προσαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα. Erit adeo προσαγγέλλει nuntiat *Neptuno eam repertam.* Schol. Germanici: quae cum circa insulas Atlantis moraretur, reperit eam nuntiavitque Neptuno; quam ille suis persuasionibus ad suam perduxit voluntatem. Licet tamen etiam fuspicari fuisse παρ᾿αγγέλλει, hortatur. Hygin. II, 17. P. A. *Delphina quendam nomine (misi) qui, pervagatus insulas, aliquando ad virginem pervenit eique persuasit, ut nuberet Neptuno, et ipse nuptias eorum administravit.*

l. 12. σύστημα scil. stellarum, pro *fidere*, ut et alii. Mox l. 14. τῆς εὐεργεσίας — vertenda sunt: *exhibent eum manu teneantem delphinum, tribuentes huic ea re maximum honorem ob meritum ejus in Neptunum.* De hoc honore Delphino habito laudat Fellus Oppianum: locus est Halieut. I, 385. sq.

l. 16. Vix plura Eratostheni debentur quam ἐν ταῖς ἐλεγεῖαις.

Cap. XXXII. *Orion.*

p. 26. l. 6. ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμανον, ἀλιτεύοντα. scrib. ἀλητεύοντα. errantem, non, peccantem.

l. 8.

1. 8. τὸν οἰκεῖον οἰκέτην. Delendum esse οἰκεῖον patet. Μοχ δοκεῖ memor esse *narratur*.

1. 8. a fine: διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν. Etiam Schol. Germanici p. 123. *ob ejus virtutem*. At Hygin. II, 34. p. 408. f.: *propter consimile venandi studium*. Paulo post καὶ ante τῆς πράξεως ejiciendum videtur. Vox eodem modo occurrit sup. c. 7. et 42.

1. 2. a fine: αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καταστερίσαι καὶ τὸ θηρίον. Fuit αὐτόν τε — καὶ.

Cap. XXXIII. Canis.

1. 2. μετὰ τοῦ ἄκοντος pro δράκοντος recipiendum erat; incurrit enim in oculos vitium.

1. 7. ἄγων αὐτὴν sc. τὴν Κύναν, quam supra masculino genere extulerat.

1. 8. οὐκ ἔχων οὖν ὃ τι ποιῆσαι ὁ Ζεὺς — *usitatus ποιῆσαι*. infinite. *non habuit, quid faceret, cum et vulpes immortalis esset et canem nulla fera effugere posset*.

1. 6. a fine: καὶ τούτου εἰκότως γεγονότος διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν τῶν συμβεβηκότων Ὠρίωνι. *facta hac re consentaneo modo, ut ne quicquam relinqueretur, quin in caelo reponeretur, quod Orioni euenerat, scilicet quia cum Orione jam ante c. 32. et c. 7. vidimus Scorpionem quoque inter sidera relatum*.

1. 2. a fine: τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀστέρας οἱ ἀστράλογοι σειρίους καλοῦσι διὰ τὴν τῆς Φλογὸς κίνησιν. *propter flammae se volventis et rotantis motum*; at Germanici Schol. *Sirium autem stellam vocatam putant propter flammae candorem*. Sicque fere Hygin. II, 35. Plura ap. Schol. Arati v. 329. et Schol.

*** 3

Apol.

Apollonii Arg. II, § 19. Multae sunt veterum hariolationes super etymo hujus vocis, de quibus videndi Etymol. et Hesych. cum Eustath. Ipse Aratus v. 331. ἀστέρει — ὅς ῥα μάλιστα Ὀξέα σείριάει· καὶ μιν καλέουσ' ἄνθρωποι Σείριον non animadvertens, σείριον ab ipso σείριος ductum esse, ut fit vel φλέγειν vel λάμπειν. Verbo: vox antiqua fuit σείριος notionem caloris involvens, eaque de Sole tum de Cane frequentari solita, quo in usu substitit. Qui ad κίνησιν, motum, spectare vocis etymon putarunt, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι, πάλλεσθαι, moveri, contremiscere, scintillando et coruscando scilicet, repetere debuerunt. παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι est inter alia ap. Schol. Apollonii l. c.

Cap. XXXIV. *Lepus.*

I. 1. ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὐρεθεῖς. quatenam haec est *venatio*? eaque *sic vocitata*? Nihil occurrere vidi in aliis. Suspicio ita dici *locum in caelo*, ubi juxta posita sunt sidera ad venationem spectare visa: Orion, Canis, Lepus, qui in hoc ipso loco visitur. Inf. c. XLII. ubi Procyon pro Orionis cane habitus: λέγεται τοῦτον ἀνατεθῆναι αὐτῶ· καὶ γὰρ λαγῶδες ἐχόμενος καὶ ἄλλα θηρία παρ' αὐτὸν συνορᾶται. Ducit quoque ad hanc sententiam, si semel in eam incideris, Hygin. II, 33. pr. X.

I. 2. 3. ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἀστέροις. *Mercurius creditur cum inter sidera retulisse*, tanquam auctor puta διακόσμου τῶν ἀσטרων, qui sidera descripsit et constituit ex astrologicis rationibus: v. cap. XLIII. et sup. ad c. XX.

Aristotelis locus est in Hist. Animal. VI, 33. Fellus laudat locum de Generat. Anim. IV, 5.

Cap.

Cap. XXXV. *Argo.*

l. 3. 4. πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν ἄβατον ὃν —
videntur ex antiquo poeta verba servata. διεῖλεν
de navi sulcos in ponto faciente. quod alias est τέ-
μνειν ἄλλα. Schol. Germanici: *et mare, quod an-
tea inuium fuerat hominibus, pervium nautis ingenio
fecit.*

l. 6. οἶακες σὺν τοῖς πηδαλίοις. quo modo ergo
differunt? ὁ οἶαξ manubrium, clavus, temo. πη-
δάλιον pars inferior mare secans. Duplex autem
ab utraque parte gubernaculum habet h. l. Argo.

l. 7. ὅπως ἐρῶντες — θαρσύνουσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ
h. opera remigandi et navem regendi, omnino ope-
re nautico. Brevitate haec obscura sunt; sed lu-
cem affundunt versus Germanici: Argo tantum
a puppi conspicitur, tanquam jam inhibendo re-
mos portum subitura; ea quidem specie, qua in-
ter Symplegades haesit, incolumis tamen evasit;
quo exemplo nautae fiduciam salutis et secundae
navigationis suscipere possunt. Obscure quoque
Hygin. II, 37. *divisa est a puppi usque ad malum;*
significans ne homines fractis navibus pertimescant.
Mox ἀγέρατος ferendum est; apud poetas est
ἀγέρας.

Cap. XXXVI. *Cetus.*

Comparandum cum c. XV. XVI. XVII.

Cap. XXXVII. *Eridanus.*

l. 1. Οὗτος ἐν τῷ ποδὸς τοῦ Ὠρείωνος — τὴν ἀε-
χὴν ἔχει. Iterum ἐν pro κατὰ ποδός, ut sup. cap.
20. extr.

*** 4

l. 3.

1. 3. οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει. Mirum, Eratosthenem hoc in Arato desiderare. Sequutus enim est poeta notum fabularum antiquissimum morem, ut modo Eridanum, modo Acheloum nominarent, quoties fabula fluminis nomen exigeret.

1. 4. ἕτεροι δὲ φασὶ δικαιοτάτον (sc. εἶναι, ὡς) αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. Aut lacunosa haec sunt, aut ex observatione, puto, in margine irrepfit δικαιοτάτον. quo quis, merito ita statui ab Eratosthene, adscripserat. Legerat tamen illud jam Hyginus in suo codice: P. A. II, 32. Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem acquissimum esse demonstrant.

1. 8. 9. διὸ καὶ περίγειος καλεῖται. Reposuit hoc Fell. In cod. erat φαίνεται. Tum, terrae proximus recte. Germanici Schol. apparet autem humillima, eo quod circa terram esse videtur, et nullum sidus inferius apparet, ob quod terrestris vocatur.

Cap. XXXVIII. Piscis.

1. 2. τῆς τοῦ ὕδρου χόου ἐκχύσεως. conf. c. 26. de aquario.

1. 5. σῶσαι αὐτήν. si ex emendatione venit, recte est receptum: Schol. Arati ad 239. οἱ τινες Δέρκην, τὴν Ἀφροδίτης θυγατέρα, ἐμπροσθεῖσαν εἰς θάλασσαν, ἔσωσαν. Plura miscet Schol. Germanici et Hygin. II, 41. (ubi cf. Munck.) Fundus subest narratio ex antiqua Geogonia, qua subdidisse primitus Terram, seu Naturam, in Aqua, significatum erat: unde et servatum, quod adjicitur (κατὰ) νυκτός.

1. 6.

l. 6. Συρία^s Θεόν. hanc non novimus, sed Συρίαν Θεόν. Est *dea Syria*, opusculo Luciano perperam tributo nota. De *Piscibus* cf. c. XXI.

Cap. XXXIX. *Ara.*

l. 4. ὁ καὶ εἰς τὰ συμπόσια — forte ὁθεν καὶ — at in seqq. Multa alia admiscuntur in Schol. Germanici p. 135. ubi *Pharus* est vel *Sacrarium*; inter alia: *sed etiam hominibus hoc habet institutum, quia in agonibus et ludis quinquennialibus coronae habentur.* Quid hoc ad rem? dixeris. Indoctus homo, qui haec congeffit, male excerpfit locum, in quo *aras coronari in ludis dictum erat.*

l. 6. καὶ ὁμνῶειν e margine illatum suspicor, interceptum enim sermonis ordinem, dum subjicitur: *εὐγνωμοσύνης μαρτύριον τοῦτο ἡγούμενοι benevolentiae signum hoc esse arbitrati;* quod a jurejurando alienum est. Aliter Hygin. P. A. II, 39.

Cap. XL. *Centaurus.*

l. 2. δικαιοσύνη δὲ, immo δικαιοσύνη τε ὑπερένεγκας — καὶ παιδεύσας —

p. 31. l. 1. ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἔλθειν δι' ἔρωτα, ὃ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ ἄντρῳ, τιμῶν τὸν Πάνα. Male haec foedata. Exscripsit cum ceteris Eudocia p. 437. etiam Phavorinus, nullo cum fructu ad nos. A prima manu esse non putabam nisi haec: ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἔλθειν καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐν τῷ ἄντρῳ. Sagaciter tamen δι' ἔρωτα παιδείας explevit Koppiers.

*** 5

An-

Antisthenes Socraticus in *Hercule*. Scilicet is morem philosophorum, (quem ille inprimis ad Cynicos suos propagavit,) qui Herculis instituta affectabant, sequutus per allegoriam in Herculem omnem virtutem severiorem transtulerat: de quo more satis multa dicta sunt in Commentatione de *Hercule Musagete* (Commentat. Soc. R. Gotting. Vol. III. pr.) quibus hic locus est addendus. Memoratur autem a Diogene Laertio inter scripta Antisthenis Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ περὶ ἰσχύος. Ἡρακλῆς ἢ Μίδας (forte dialogus, capta opportunitate, cum Hercules in Lydia apud Omphalen versabatur) Ἡρακλῆς, ἢ περὶ Φρονήσεως καὶ ἰσχύος: h. e. utrum alteri praeferendum esset, prudentia, an robur?

l. 5. χρόνον δὲ ἱκανὸν ὁμιλούντων τούτων. Fuit puto συνομιλούντων.

l. 9. τὸ θηρίον bene illustrat Hermann V. C. in *Mythol.* T. III. p. 467. 8.

l. 18. Aut haec, quae attexta sunt de *bestiola*, aliunde sunt inserta, aut illa quae supra jam de eadem lecta erant: alterum hoc probabilius; nam deest ibi stellarum enumeratio.

l. 19. αὐ ποιοῦσι τὸ σχῆμα τεταγμένον. non credam esse sana. Est potius οὐκ εὖ διατεταγμένον. non bene composita figura; σῶμά τι ἀδιάρρηκτον appellatur in Schol. Arati 440. Forte fuit τεταγμένον πρὸς τὸν βωμόν, ut supra l. 9. πλησίον τοῦ θυτηρίου. Potuit tamen esse τεταγμένον porrectum in longum, ut utri simile esset, h. e. corio hircino.

Cap.

Cap. XLI. *Hydra cum Corvo et Cratere.*

1. 1. Τοῦτο τὸ ὄστρον κοινόν ἐστίν ἀπὸ πράξεως γεγονὸς ἐναργεῶς. non κοινόν γεγονός, sed κοινόν ἐστίν, ἀπὸ πράξεως ἐναργεῶς γεγονὸς, *ortum, factum, ex evento manifesto*, quod aperte rem declarat. Fuit autem inscriptum caput Κόραξ καὶ Ὑδρὸς καὶ Κράτης. Ad haec enim spectat voc. κοινόν. Alia de hydro fabula supra erat c. XI.

1. 4. Θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς. posset esse: *cum sacrum diis fieret* sc. ab hominibus. Sed referendus locus inter ea, quibus antiquiores sacrificandi morem etiam ad deos retulere; unde etiam in monumentis artis dii aliis diis sacrificantes occurrunt.

1. 9. ἐξαεπάσας καὶ τὸν — potest reddi *etiam*; sed melius exulat καί. Ceterum ignoro, an aliunde hoc constet, corvos cum hydrys pugnare iisque pro praeda potiri.

1. 11. 12. τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διΰσαν. Primo ἐν τοῖς ἀνθρώποις in alienum locum migravit. Sedem habebat paullo post, ubi fuit: *μνημόνευμα δὲ δώσαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆς εἰς θεοὺς ἀμαρτίας σαφὲς* — Porro κόρακι ἐπιτιμῶν, *corvum objurgando*, ἔθηκεν, *fecit*, ferri posset; vide tamen an fuerit τῷ μὲν κόρακι ἐπιτίμιον ἔθηκεν ἱκανόν, *poenam hanc imposuit*, ut et latine redditum video.

1. 13. καθάπερ Ἀριστοτέλης εἰσηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων. Testatur adeo hic locus scriptum fuisse ab Aristotele librum *de bestiis venenatis*. Potest hoc ita se habere; potest quoque esse glossema e margine hominis, qui de ζῶων ἱστορίᾳ cogitabat.

In

In Historia animantium tamen nil de hoc occurrere video; morem tamen corvorum et fabulam narrant alii laudati jam ad Aeliani H. A. I, 47. *Corvum fitire solere per aliquod temporis spatium inter summos calores*, convenit; causa rei varie redditur. Plinius X, 12. s. 15. *Corvi ante solstitium generant, iidem aegrescunt sexagenis diebus, fiti maxime, antequam fici coquantur autumno*. Fabulam suaviter narravit Ovid. Fast. II, 243 - 266. Aliter eam ornavit Aelian. H. A. I, 47. ubi pro *hydro* in *segetem viridem incidit* corvus. Et iterum aliter auctor Ἰζηυτικῶν c. 7. p. 176. illustratus docte a V. C. Schneidero p. 427. Oppiani; est ibi: *Corvus ἐλαγνεύετο*, quod in ἐστραγγεύετο non bene mutare voluit Gesner. Poena enim ad ipsam λαγνείαν respicit, quia sequitur τὴν μίξιν. Est enim ex hoc auctore illustrandum, quod Hygin. P. A. II, 40. attulit: *ut Corvus bibere non possit, ideo quod guttur habeat pertusum illis diebus*. ἡγνυμένου τοῦ ἀνδρεῶνος εὐδὺς μετὰ τὴν μίξιν αὐτοῖς. Sagaciter suspicari video Hermannum p. 476. 7. quae de corvi valetudine narrantur, repetenda esse a plumis per hos dies mutatis.

l. 15. μνημόνευμα δώσαν. Nisi fuit θήσαν.

l. 17. post τὸν τε ὕδρον utique καὶ τὸν Κόρακα excidit, ad quem spectat: μὴ δυνάμενον πίνειν καὶ μὴ προσελθεῖν deest τῇ κρήνῃ aut simile quid. Schol. Germanici: *caudam autem Anguis Corvus appetit rostro, neque potest juxta accedere ut bibat*. Scilicet *caudam rostro verberat Corvus*, ne Anguis eum prohibeat accedere ad fontem: ut est in Hygino l. c.

Cap.

Cap. XLII. *Procyon.*

l. 1. *Αὐτός ἐστιν.* Unde repente hoc pro αὐ-
τος? Ad caput cf. XXXII.

l. 7. καὶ ποιεῖ ὁμοιότητα τοῦ κυνὸς in malam
crucem sunt relegenda. Nec sunt ea in Schol.
Arati 451. hinc transcripto cum illustratione.

l. 9. *Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα* — quae sequuntur,
aliunde illata; nec leguntur in Schol. Germanici
nec in Hygino: neque ea locum habebant nisi
in alio libro, in quo XII. signa deinceps exposita
fuere.

Cap. XLIII. *Planetae.*

Excidit principium capitis, quale est in Hy-
gino P. A. II, 42. *Reliquum est nobis, de quinque
stellis (dicere) quas complures ut erraticas, ita Graeci
πλανήτας, dixerunt.*

p. 34. l. 4. γ. διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διακοσμον
ὀρίσασθαι τοῦ οὐρανοῦ. Est Thot, qui siderum descri-
ptionem primus fecit. v. supr. ad c. XX. et XXXIV.

l. 7. ἐπισημασιῶν καιρὸς δεῖξαι v. ad cap. 23.
Ultima στίλβων δὲ καλεῖται — ποιῶν sunt lacinia
assuta.

Cap. XLIV. *Circulus lacteus.*

Mirum utique, Hyginum P. A. II, 43. ad Era-
tosthenem provocare, et *Mercurium* tamen pro
Hercule memorare; quem alii omnes nominant:
Factum tamen id esse errore viri docti festinantis
in lectione Eratosthenis colligas e verbis Schol.
Arati 467. ubi etiam Eratosthenes testis excitatus
est:

est: Ἐρατοσθένης δὲ φησι, μυθικῶς αὐτὸν (τὸν γαλαξίαν) διηγούμενος, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος γεγενῆσθαι ἐκχυθέντος. ἤκουσε γὰρ παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὐκ ἰδίος ἐστι. Excidit hic *Herculis* memoratio. Achilles Tatius utramque narrationem habet Uranol. p. 85. sed alteram ab interpolatore affutam.

l. 3. 4. εἰ μή τις αὐτῶν δηλώσει τὸν τῆς Ἥρας μαστόν. Probabile fit, fuisse δηλώσειε. quod et Needham conjiciebat ad Geop. XI, 19. ubi eadem res narratur.

l. 5. ὑπὸ τὴν γένεσιν haud dubie pro μετὰ τὴν γένεσιν.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΤΡΗΝΑΙΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ.

Ἄρκτος ἡ μεγάλη. Ι.

Ταύτην Ἡσιόδος φησι Λυκάεσος θυγατέρα ἐν Ἀρκαδία οἰκεῖν, ἐλθεῖν δὲ μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν παρὶ τῆς Θήρας ἀγωγὴν ἐν τοῖς ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθὰν ρεῖσάν τε ὑπὸ Διὶς ἐμμεῖναι λανθάνουσάν τε τὴν θεὸν Φωρεῖσθαι δὲ ὕστερον, ἐπὶ τόκου ἤδη ᾄσαν, ἐφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς λουομένην ἐφ' ᾗ ὀργισθεῖσάν τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτήν, καὶ οὕτως τεκεῖν, Ἄρκτον γενομένην, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. ᾄσαν δ' ἐν τῷ ὄρει Θηρευθῆναι ὑπὸ αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι μετὰ τοῦ βρέφους τῷ Λυκάονι. μετὰ χρόνον δὲ τινὰ δοξαί εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὰν ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ δὲ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διακομένην καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἀντιρεῖσθαι μέλλουσάν διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν

Α

συγγέ-

2 ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. I. 2.

συγγένειαν αὐτὴν ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἄστροις αὐ-
τὴν ἔθηκεν. Ἄρκτον δὲ αὐτὴν ὠνόμασε διὰ τὸ συμ-
βεβηκὸς αὐτῇ σύμπτωμα. ἔχει δὲ ἄστερας ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ζ' αἰμαυρούς. ἐφ' ἑκατέρων ὠτίων β'. ἐπ'
ὠμοπλατῶν λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ στήθους β'. ἐπὶ τῆς
ράχειος λαμπρὸν α'. ἐπὶ σκέλεσιν (ἐμπροσθίοις β'.)
ὀπισθίοις β'. ἐπ' ἄκρῳ τῷ ποδὶ β'. ἐπὶ τῆς κέρκου
γ'. τοὺς πάντας κδ'.

Ἄρκτος ἢ Μικρά. 2.

Αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη, προσηγορεύθη δὲ
ὕπὸ τῶν πλείων Φοινίκη, ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος· γνοῦσα δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔφθειρεν,
ἠγγρίωσεν αὐτὴν. ὕψαρον δὲ σεσωσμένη λέγεται ὁρᾶν
αὐτῇ περιδεῖναι, ἀντιθεῖσθαι ἕτερον εἶδωλον ἐν τοῖς
ἄστροις, ὥς τε δισσαὶ ἔχουσιν τιμὰς. Ἀγλαοσθένης
δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι, τροφὸν γενέσθαι τοῦ
Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν,
ἐφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἴσοις, τοῦ-
νομας τοῦτο ἦν, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἐκτιταῖν, καὶ
τὸν ἐν αὐτῇ [δὲ] λιμένας, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπαν
Κυνόσουραν κληθῆναι. Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλί-
κην, ἐκ Κρήτης οὔσαν, γενέσθαι δὲ Διὸς τροφὸν,
καὶ διὰ τοῦτο ἐν οὐρανοῖς τιμῆς ἀξιοθῆναι. ἔχει
δὲ ἄστερας, ἐπὶ μὲν ἐκάστης γωνίας τοῦ πλυνθίου,
λαμπρὸν α'. ἐπὶ δὲ τῆς κέρκου, λαμπρούς γ'. τοὺς
πάντας ζ'. ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων κα-
τά-

τώτερός ἐστιν ἄλλος ἀστὴρ, ὃς καλεῖται πόλος, πε-
ρὶ ὃν δοκεῖ ὁ πόλος στέφρεσθαι.

Δ ρ ἁ κ ω ν. 3.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν
ἄρκτων κείμενος· λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεια
μῆλα φυλάσσαν, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς,
ὃ καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς τάξις ἐδόθη δι' Ἡραν, ἣ κα-
τέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας, φύλακα τῶν μῆλων.
Φερεκύδης γὰρ φησιν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἡρὰ ὑπὸ
Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλ-
θεῖν, φέρουσαν τὰ χρύσεια μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν
Ἡρὰν θαυμάσασα, καὶ εἰπεῖν, καταφυτεῦσαι εἰς
τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἀτλαντι· ὑπὸ
δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων αἰεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μῆ-
λων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄν-
τα. μέγιστον δὲ ἔχει σημεῖον· ἐπικείται δὲ αὐτῷ
Ἡρακλέους εἰδῶλον, ὑπόμνημα τοῦ ἀγῶνος, Διὸς θέν-
τος, ἐναργέστατον τῇ σχηματῶποιᾳ. ἔχει δὲ ἀστέ-
ρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς γ'. ἐπὶ δὲ
τοῦ σώματος ὥς τῆς κέρκου ιβ'. παραπλησίους
ἀλλήλοις, διεσῶτας δὲ διὰ τῶν ἄρκτων. (τοὺς πᾶν-
τας ιε').

Ὁ ἐν γόνασιν. 4.

Οὗτός, φασιν, Ἡρακλῆς ἐστιν ὁ ἐπὶ τοῦ ὀφews
βεβηκώς, ἐναργῶς δὲ ἔθηκε τό τε ῥόπαλον ἀνα-
τετακώς, καὶ τὴν λεοντὴν περιβιλημμένος. λέγε-
ται

ταμ δὲ, ὅτε ἐπὶ τὰ χρύσεια μῆλα ἐπορεύθη, τὸν ὄφιν τὸν τεταγμένον φύλακα ἀνελεῖν. ἦν δὲ ὑπὸ Ἥρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζηται τῷ Ἡρακλεῖ· ὅθεν ἐπιτελεσθέντος τοῦ ἔργου μετὰ κινδύνου, ἄξιον ὁ Ζεὺς κρίνας τὸν ἄθλον μνήμης, ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκε τὸ εἶδωλον. ἔστι δὲ ὁ μὲν ὄφιν μετέωρον ἔχων τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἐπιβεβηκώς αὐτῷ, τεθεικώς τὸ ἐν γόνυ, τῷ δ' ἐτέρῳ ποδὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιβαίνων, τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνων, ἐν ἣ τὸ ῥόπαλον, ὡς παίσων, τῇ δ' ἐυωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντὴν περιβεβλημένος. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, λαμπρὸν α'. βραχίονος δεξιοῦ λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'. ἐφ' ἑκατέρας λαγόνος α'. λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. δεξιοῦ μηροῦ β'. γόνατος α'. καμπῆς α'. κνήμης β'. ποδὸς α'. ὑπὲρ τὴν δεξιὰν χεῖρα α'. ὅς καλεῖται ῥόπαλον. ἐπὶ τῆς λεοντῆς δ'. τοὺς πάντας ιθ'.

Σ τ ἑ φ α ν ο ς . 5.

Οὗτος λέγεται ὁ τῆς Ἀριάδνης· Διόνυσος δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἄστρα ἔθηκεν, ὅτε τοὺς γάμους οἱ θεοὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Δία ἐποίησαν. ᾧ πρώτῳ ἡ νύμφη ἐξεφανώσατο παρὰ Ὠρῶν λαβοῦσα καὶ Ἀφροδίτης. Ἡφαίστου δὲ ἔργον εἶναι φασιν, ἐκ χρυσοῦ πυράδους καὶ λίθων Ἰνδικῶν. Ἰσορεῖται δὲ καὶ διὰ τούτου τὸν Θησέα σεσῶσθαι ἐκ τοῦ λαβυρίν-

ρίνου, Φέγγως ποιούντος· Φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον ταύτης εἶναι τὸν Φαινόμενον ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ λέοντος. ἔχει δὲ ἀσέρας ὁ σέφανος ἐννέα, κύκλω κειμένους, ὧν εἰσι λαμπροὶ οἱ κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφως τοῦ διὰ τῶν Ἀρκτων.

Ὁ Φιοῦχος. 6.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐπὶ σκορπίου ἔσηκός, ἔχων ἐν ἀμφοτέραις χερσὶ τὸν ὄφιν. λέγεται δὲ εἶναι Ἀσκληπιός, ὃν Ζεὺς, χαριζόμενος Ἀπόλλωνι, εἰς τὰ ἄσρα ἀνήγαγε. τοῦτον τέχνη ἰατρικὴν χράμενον, ὥς καὶ τοὺς ἥδη τεθνηκότας ἐγείρειν· ἐν οἷς καὶ Ἰππόλυτον ἔσχατον τοῦ Θησέως· καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθῆσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολήσαι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εἴτα διὰ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον εἰς τὰ ἄσρα ἀναγαγεῖν. ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἰκανὴν, ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄστρου, λέγα δὴ τοῦ σκορπίου, εὐσήμεν τῷ τύπῳ Φαινόμενος. ἔχει δὲ ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ'. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς δ'. ἐφ' ἑκατέρων ἰσχύων α'. ἐφ' ἑκατέρων γονάτων α'. τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ (ποδός) λαμπρὸν α'. τοῦ δὲ ὄφως ἐπ' ἄκρας κεφαλῆς β'. τοὺς πάντας ιζ'.

Σηορηπίος. 7.

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται· καὶ τὸ μὲν ἐπέχουσιν αἱ χηλαί, θάτερον δὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον. τοῦτόν Φασιν ἐποίησεν Ἄρτεμις ἀναδοθῆναι τῆς Κολώνης τῆς Χίου νήσου, καὶ τὸν Ὠρίωνα πληῆσαι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ ἐν κυνηγεσίᾳ ἀκόσμως αὐτὴν ἐβιάσατο. ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀσέρων, ἵν' εἰδῶσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι τὴν ἰσχὺν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. ἔχει δὲ ἀσέρας ἑφ' ἑκατέρας χηλῆς δύο· ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλαι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀμαυροί· ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου, λαμπροὺς γ'. ἐπὶ τῆς κοιλίας β'. ἐπὶ τῆς κέρκου ε'. ἐπὶ τοῦ κέντρου δ'. προηγείται μὲν αὐτοῦς πάντων Φαιδρότερος ὦν, ὁ ἐπὶ τῆς βορείας χηλῆς λαμπρὸς ἀστὴρ (τοὺς πάντας ιθ').

Ἀρκτοφύλαξ. 8.

Περὶ τούτου λέγεται, ὅτι Ἀρκάς ἐσιν ἐκ Καλλιπιδῶν καὶ Διὸς γεγονώς, ὃν κατακόψας Λυκάων, ἐξένισε τὸν Δία παραθεῖς ἐπὶ τράπεζαν· ὃθεν ἐκείνην μὲν ἀνατρέπει· ἀφ' οὗ ἡ Τραπεζοῦς καλεῖται πόλις. τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ κεραυνοῖ, τῆς ὁμότητος αὐτὸν μισαχθεῖς, τὸν δὲ Ἀρκάδα πάλιν συμπλάσας, ἔθηκεν ἄρτιον, καὶ ἐν τοῖς ἀστέροις ἀνήγαγεν. ἔχει δὲ ἀσέρας, ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς β'. οἱ οὐ δύνουσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς λαμπρόν

πρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν α'. ἐπὶ
τῶν μασῶν ἑκατέρων α'. λαμπρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ δε-
ξιοῦ· καὶ ὑπ' αὐτὸν α'. ἀμαυρόν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγ-
κῶνος λαμπρὸν α'. ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων α'. λαμ-
πρότατον, ὃς δὴ Ἀρκτοῦρας καλεῖται· ἐφ' ἑκατέ-
ρα παρὰ λαμπρὸν α'. (τοὺς πάντας ιδ').

Π α ρ ᾠ ἔ ν ο ς . 9.

Ταύτην Ἡσίωδος ἐν Θεογονίᾳ εἰρηκε θυγατέρα
Διὸς καὶ Θέτιδος, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δίκην· λέ-
γει δὲ καὶ Ἄρατος, παρὰ τούτου λαβὼν τὴν ἰσο-
ρίαν· ὥς οὔσα πρότερον ἀθάνατος, καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν, καὶ ἔτι Δίκην αὐτὴν
ἐκάλουν. μετασθέντων δὲ αὐτῶν, καὶ μνηέτι τὸ
δικαίον συντηρούντων, οὐκέτι σὺν ἀνταῖς ἦν, ἀλλ'
εἰς τὰ ὄρη ὑπεχώρει. εἴτα σάσεων καὶ πολέμων
αὐτοῖς ὄντων, διὰ τὴν παντελῆ αὐτῶν ἀδικίαν, ἀπα-
μίσθησάν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν· λέγονται δὲ
καὶ ἕτεροι λόγοι περὶ ἀκτῆς πλεῖστοι. αἱ μὲν γάρ
αὐτὴν φασὶν εἶναι Δήμητραν, διὰ τὰ ἔχειν σάχυν·
οἱ δὲ Ἴσιν· οἱ δὲ Ἀταργάτιν· οἱ δὲ Τύχην, διὰ
καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν. ἔχει δὲ ἀσέ-
ρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἀμαυρόν. ἐν ἑκατέρῳ
ὤμῳ α'. ἐν πτέρυγι ἑκατέρῳ β'. ὃ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ
πτέρυγι τοῦ τε ὤμου καὶ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος.
Προτρυγητὴ καλεῖται· ἐπ' ἀγκῶνος ἑκατέρου α'. ἐπ'
χειρὸς ἄκρας ἑκατέρας α'. ὃ δ' ἐπὶ τῆς εὐωνύμου·

Δ 4

λαμ-

λαμπρὸς, καλεῖται γὰρ ἐπὶ τῆς πίεξης τοῦ
χιτῶνος αἰμανεὺς εἴ, ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς αἰ. τοὺς
πρότους ιθ'.

Δίδυμοι. ΙΟ.

Οὗτοι λέγονται Δίσκουροι εἶναι. ἐν δὲ τῇ Λα-
κωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, Φιλαδελφία
δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας. οὔτε γὰρ περὶ ἀρχῆς,
οὔτε περὶ ἄλλου φινὸς ἤρισαν. μνήμην δὲ αὐτῶν
Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κοινότητος, διδύμου
ὀκαμάσας, εἰς τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρους ἔτισεν ἐν τοῖς
ἄστροις. ἔχουσι δὲ ἀστέρας, ὁ μὲν ἐποχούμενος τοῦ
καρκίνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰ. λαμπρὸν. [ἐπ' ὠμοῦ
ἐκατέρου λαμπρὸν αἰ. ἐπὶ δεξιῷ ἀγκῶνος αἰ. ἐπὶ
δεξιᾷ χειρὸς αἰ.] ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι αἰ. ὁ δ' ἐχό-
μενος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓνα λαμπρὸν. ἐπ'
ἀριστερῷ ὠμῷ λαμπρὸν αἰ. ἐπὶ μασθῷ ἐκατέρῳ αἰ.
ἐπὶ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος αἰ. ἐπ' ἄκρας χειρὸς αἰ. ἐπὶ
ἀριστερῷ γόνατι αἰ. ἐπὶ ἑκατέρῳ ποδὶ αἰ. ὑπὸ τὸν
ἀριστερὸν πόδα αἰ. δε. καλεῖται πρότους (τοὺς πάλ-
τας ιθ'.)

Καρκίνος. Ὀνοι καὶ Φάτινη. ΙΙ.

Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἡρακλ.,
ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων, ὅτε
τὴν Ὑδραν αἰνέει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἰδα-
κην αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ Φησὶ Πανύκσις ἐν
Ἡρακλ.

Ἡρακλεία. θυμωθεῖς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ πο-
 δι συνθλάσαι αὐτόν. ὁδὲν μεγάλης τιμῆς πετύχη-
 κε καταριθμούμενος ἐν τοῖς ιβ'. ζώδιοις. καλοῦν-
 ται δέ τινες αὐτῶν ἀσέρες ὄνοι, οὓς Δίονυσος ἀνή-
 γκαγεν εἰς τὰ ἄστρα. ἔσι δὲ αὐτοῖς καὶ Φάτνη πα-
 ράσημον. ἡ δὲ τούτων ἰσορία αὕτη.

Ὅτε ἐπὶ Γίγαντας ἐξρατεύοντο οἱ θεοὶ, λέγε-
 ται Δίονυσον καὶ Ἡφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄνων
 πορεύεσθαι. οὐπὼ δὲ ὄρωμένων αὐτοῖς τῶν γιγάν-
 των, πλησίον ὄντες ὠγκήθησαν οἱ ὄνοι· οἱ δὲ Γίγαν-
 τες ἀκούσαντες τῆς φωνῆς ἔφυγον. διὰ ἐτιμήθη-
 σαν ἐν τῷ καρκίνῳ εἶναι ἐπὶ δυσμάς. ἔχει δὲ ὁ
 καρκίνος ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀσέρας λαμπροῦς β'. οὐ-
 τοὶ εἰσιν οἱ ὄνοι· τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὄρω-
 μένη Φάτνη, παρ' ἣ δοκοῦσιν ἕσταναι. ἔχει δὲ ἐπὶ
 τοῖς δεξιῶις ποσὴν, ἐφ' ἑκατέρῳ ἓνα λαμπρόν, ἐπὶ
 δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ πρώτου β' λαμπροῦς, καὶ
 ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, ὁμοίως ἐπ'
 ἄκρας αὐτοῦ τετάρτου· ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ ἐπὶ
 τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς γ'. ὁμοίως μεγάλους ἐπὶ τῆς
 ἀριστερᾶς χηλῆς (β'.) οἱ πάντες ιζ'.

Λ ε ω ν. 12.

Οὗτός ἐστι μὲν τῶν ἐπιφανῶν ἀσέρων· δοκεῖ
 δ' ὑπὸ Διὸς τιμηθῆναι τοῦτο τὸ ζώδιον διὰ τὸ τῶν
 τετραπόδων ἡγεῖσθαι. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Ἡρα-
 κλέους πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. Φι-

λοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοισι ἀνείλεν, ἀλλὰ
 συμπλακαίς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ
 Πείσανδρος ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν,
 ὡς ἔνδοξον πεποικώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ
 ὑπ' αὐτοῦ Φονευθεὶς. ἔχει δὲ ἀσέρας ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς γ'. ἐπὶ τοῦ στήθους β'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πο-
 δὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ μέσῃς (κοιλίας) ρέ. ὑπὸ τὴν
 κοιλίαν α'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'. ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ γό-
 νατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου λαμπρὸν α', ἐπὶ τοῦ τρα-
 χήλου β', ἐπὶ τῆς βράχως γ'. ἐπὶ μέσῃς τῆς κέρ-
 κου α'. ἐπ' ἄκρας, λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς κοιλίας,
 α'. ὁρῶνται δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ἐν τριγώνῳ κατὰ τὴν
 κέρκον ἀμαυροὶ ἑπτὰ, οἱ καλοῦνται πλόκαμοι Βε-
 ρνίκης Ἐυεργέτιδος (τοὺς πάντας ιθ').

Ἡ ν ί ο χ ο ς. 13.

Οὗτός ἐστιν Ἐραχθόνιος, ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς
 γενόμενος· τοῦτον λέγουσιν, ὅτε ὁ Ζεὺς εἶδε πρῶ-
 τον ἐν ἀνθρώποις ἄρμας ζεύξαντα ἵππων, θαυμά-
 σαι, ὅτι τῇ τοῦ ἡλίου ἀντίμιμον ἐποιήσατο διφρεΐ-
 αν, ὑποζεύξας ἵππους λευκοὺς. πρῶτάν τε Ἀθηναῖ-
 πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει· καὶ ἐποιήσατο πρὸς
 τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύνων. λέ-
 γει δὲ καὶ Ἐυριπίδης περὶ τῆς γενέσεώς αὐταῖ τὸν
 τρόπον τοῦτον. Ἡφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηναῖς, βού-
 λεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποσρεφομένης, καὶ
 τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἰρουμένης, ἐν τινι τόπῳ
 τῆς

τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκεί-
 νου προσαγορευθῆναι Ἡφαίσιον· ὃς δόξας αὐτὴν κρα-
 τήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγείς ὑπ' αὐτῆς τῷ δό-
 ρατι, ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν
 γῆν τῆς σποράς· ἐξ ἧς γεγενῆσθαι λέγουσι παῖδας,
 ὃς ἐκ τούτου Ἐριχθόνιος ἐκλήθη, καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ'
 εὗρε, καὶ ἐθαυμάσθη, ἀγωνιστὴς γενόμενος. ἦγαγε
 δὲ ἐπιμελῶς τὰ Παναθήναια, καὶ ἅμα Ἡνίοχον
 ἔχων παραβάτην, ἀσπίδιον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. ἀπ' ἐκείνου δὲ κατὰ μίμησιν ὁ
 καλούμενος ἀποβάτης. ἐσχημάτισα δ' ἐν τούτῳ
 ἡ αἰξ καὶ οἱ ἔριφοι. Μουσαῖος γάρ φησι, Δία
 γεννώμενον ἐγγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι. Θέμιν
 δὲ Ἀμαλθεῖα δούναι τὸ βρέφος. τὴν δὲ, ἔχουσαν
 αἶγα, ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία· τὴν δὲ
 αἶγα εἶναι Ἡλίου θυγατέρα, φοβεράν αὐτῶς, ὥς τε
 τοὺς κατὰ Κρόνον θεοὺς βδελυττομένους τὴν μορφήν
 τῆς παιδός, ἀξιώσασα Γῆν κρύψαι αὐτὴν ἐν τινὶ τῶν
 κατὰ Κρήτην ἀντρῶν. καὶ ἀποκρυφασμένην ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῆς τῇ Ἀμαλθεῖα ἐγγχειρίσαι· τὴν δὲ τῷ
 ἐκείνης γάλακτι τὸν Δία ἐκθρέψαι. ἐλθόντος δὲ
 τοῦ παιδός εἰς ἡλικίαν, καὶ μέλλοντος Γίγασι πο-
 λεμεῖν, οὐχ ἔχοντος δὲ ὄπλων, θεσπισθῆναι αὐ-
 τῷ τῆς αἰγός τῃ δορᾷ ὄπλῳ χρῆσασθαι, διὰ τε
 τὸ ἄτρωτον αὐτῆς καὶ φοβερόν, καὶ διὰ τὸ εἰς μέ-
 σην τὴν βάχιν Γοργόνες πρόσωπον ἔχειν. ποιήσαν-
 τος δὲ ταῦτα τοῦ Διὸς, καὶ τῇ τέχνῃ Φανέντος
 διπλα-

διπλασίονος, τὰ ὅσα δὲ τῆς αἰγὸς καλύψαντος
ἄλλη δορεῖ, καὶ ἔμψυχον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον κα-
τασκευάσαντος, αὐτὴν μὲν Φασιν ἄστρον οὐράνιον
κατασκευάσαι· τινὲς δὲ Φασὶ Μυρτίλαν ὀνόματι
τὸν ἡνίοχον εἶναι, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ γεγονότα. ἔχει
δὲ ἀτέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν
ὤμων α'. ὧν τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ λαμπρόν, ὅς
καλεῖται αἴξ. ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνος α'. (ἐπὶ δε-
ξιᾶς χειρὸς α'). ἐπ' ἀριστερᾶς χειρὸς β'. οἱ δὲ κα-
λοῦνται ἔριφοι· τοὺς πάντας ὀκτώ.

Τ α ὕ ρ ο ς. 14.

Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ
Ἑυρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην, διὰ τοῦ
πελάγους, ὡς Εὐριπίδης Φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. χάρι-
ριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἐστὶν ὑπὸ Διὸς
τιμηθεὶς. ἔτεροι δὲ Φασὶ βοῦν εἶναι τῆς Ἰοῦς μί-
μημα, χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον.
τοῦ δὲ ταύρου τὸ μέτωπον σὺν τῷ προσώπῳ αἱ ἑτά-
δες καλούμεναι περιέχουσιν, πρὸς δὲ τῇ ἀποτομῇ
τῆς ῥάχews, ἡ Πλειάς ἐστίν, ἀτέρας ἔχουσα ἐπτά,
διὸ καὶ ἐπτάστερος καλεῖται· οὐχ ὁρῶνται δὲ εἰ μὴ
ἐξ, ὁ δὲ ἑβδομος αἰμαυρὸς ἐστὶ σφοδρὰ. ἔχει δὲ
ταῦρος ἀτέρας ζ'. ὅς δὲ ὑπεραντία ἔρπει κατ' ἑαυ-
τὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν· ἐφ' ἑκατέρων δὲ τῶν περά-
των, ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως, α'. ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ
τῆς ἀριστερᾶς· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν α'. ἐπὶ
τοῦ

τοῦ μυκτῆρος α'. ἐφ' ἐκατέρων τῶν ὤμων, α'. οὗτοι
 Ἰάδες λέγονται. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος τοῦ
 ἐμπροσθίου α'. ἐπὶ τῶν χηλῶν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ
 γόνατος α'. ἐπὶ τραχήλου β'. ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ'.
 τὸν ἔσχατον λαμπρὸν, ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἕνα. ἐπὶ
 τοῦ στήθους λαμπρὸν α'. τοὺς πάντας ιη'.

Κ η φ ε υ ς. 15.

Οὗτος ἐν τάξει τέτακται τέταρτος· ὁ δ' ἀρκ-
 τικὸς κύκλος αὐτὸν ἀπολαμβάνει ἀπὸ ποδῶν ἕως
 στήθους, τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ἀνα μέσον πίπτει αὐ-
 τοῦ, τοῦ τε ἀρκτικού καὶ θερικοῦ τροπικοῦ. ἦν δὲ
 ὡς Ἐυριπίδης Φησὶν, Αἰθιοπῶν βασιλεὺς, Ἄνδρο-
 μέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ πα-
 ραθεῖναι τῷ κῆτει βορᾶν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσω-
 σε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἀστροῖς ἐτέθη, Ἄθη-
 νᾶς γνώμη. ἔχει δ' ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμ-
 πρὸς β'. ἐφ' ἐκατέρων ὤμων α'. καὶ ἐπὶ χειρῶν
 ἐκατέρων α'. ἐπ' ἀγκῶνων ἐκατέρων α'. ἐπὶ ζώνης γ'
 λεξοὺς αἰμαυροὺς ἐπὶ κοιλίας μέσης λαμπρὸν α'.
 ἐπὶ δεξιᾶς λαγόνος, α'. ἐπὶ γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς
 ἄκρου α'. (τοὺς πάντας ιε'.)

Κ α σ σ ι έ π ε ι α. 16.

Ταύτην ἰσορεῖ Σοφοκλῆς, ὁ τῆς τραγωδίας παι-
 ητῆς, ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς
 Νηρησίῃς, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμππτωμα, καὶ Ποσει-
 δῶνα

14. ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. 16. 17.

δῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα,
 δι' ἣν (αἰτίαν) πρόκειται τῷ κῆτει ἡ θυγάτηρ οἰ-
 κείως. ἐσχημάτισαι δὲ ἐγγυὺς ἐπὶ δίφρου καθημέ-
 νη. ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'.
 ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἀμαυρὸν α'. ἐπὶ τῆς χειρὸς
 α'. ἐπὶ γόνατος α'. ἐπὶ ποδὸς ἄκρου α'. ἐπὶ σῆθους
 α' ἀμαυρὸν. ἐπ' ἀριστεροῦ μηροῦ λαμπρὸν α'. ἐπὶ γό-
 νατος α' λαμπρὸν. ἐπὶ τοῦ πλινθίου α'. ἐπὶ τῆς
 τοῦ δίφρου οὐ καάθηται ἐκάστης γωνίας α'. (τοὺς πάν-
 τας ιγ'.)

Ἀνδρομέδα. 17.

Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηναῖν,
 τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς
 χεῖρας, ὡς καὶ προσετέθη τῷ κῆτει. ἀνδ' ὦν σω-
 θεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως, οὐχ εἴλετο τῷ πατρὶ συμ-
 μένειν, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαίρετος, εἰς τὸ
 Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, εὐγενές τι φρονήσασα.
 λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς
 γεγραμμένῳ δράματι. ἔχει δὲ ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρου ὤμου α'. ἐπὶ δεξιοῦ
 ποδὸς β'. ἐπ' ἀριστεροῦ α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'.
 ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς ζώνης
 γ'. ὑπὸ τὴν ζώνην δ'. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος λαμ-
 πρὸν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς α'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ
 β'. (τοὺς πάντας κ'.)

⁴ Ἰππος.

Ἰ π π ο ς. 18.

Τούτου μόνου τὰ ἔμπροσθεν φαίνεται ἕως ὁμ-
 Φαλοῦ. Ἄρατος μὲν οὖν φησι τὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶ-
 νος εἶναι ποιήσαντα κρήνην τῇ ὀπλῇ, ἀφ' οὗ κα-
 λεῖσθαι Ἰππουκρήνην. ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον εἴ-
 ναί φασι τὸν εἰς τὰ ἄστρα ἀναπτάντα, ὕπερον τῆς
 Βελλεροφόντου πτώσεως. διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν
 πτέρυγας, ἀπίθανον δοκεῖ τισι ποιεῖν τὸν λόγον.
 Εὐριπίδης δὲ φησι Μελανίππην εἶναι τὴν τοῦ Χεί-
 ρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν
 Φθαρήναι, καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυ-
 γεῖν εἰς τὰ ὄρη καὶ κεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέ-
 ρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὗξασθαι κατα-
 λαμβανομένην, πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι, μεταμορ-
 φωθῆναι, καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐ-
 σέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς, ὑπ' Ἀρτέμιδος
 εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ἔρα-
 τή ἐσι. Χείρων γὰρ λέγεται εἶναι ἐκεῖνος. τὰ δὲ
 ὀπίσθια μέρη αὐτῆς ἀφανῆ ἐσι, πρὸς τὸ μὴ γινώσ-
 κεσθαι θήλειαν οὔσαν. ἔχει δὲ ἄστερας ἐπὶ τοῦ
 προσώπου β' ἁμαυροῦς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ
 τῆς σιαγόνος α'. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ ἁμαυρόν α'. ἐπὶ
 τῷ τραχήλῳ δ'. ὦν τὸν πρὸς τῇ κεφαλῇ λαμπρό-
 τερον. ἐπὶ τοῦ ὤμου α'. ἐπὶ στήθους α'. ἐπὶ βράχε-
 ως α'. ἐπ' ὁμφαλοῦ ἔσχατον λαμπρόν α'. ἐπ' ἑμ-
 προσθίων γονάτων β'. ἐφ' ἑκατέρας ὀπλῆς α'. (τοὺς
 πάντας ιη.)

Κρίος.

Κ ρ ι ό ς. 19.

Οὗτος ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἑλλην. ἔφθι-
τος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός.
εἶχε δὲ χρυσὴν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης
εἰρήκασι. Διακομίζων δ' αὐτοὺς κατὰ τὸ ξενώτα-
τον τοῦ πελάγους, τοῦ ἀπ' ἐκείνης κληθέντος Ἑλ-
λησπόντου, ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολά-
σας. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεῖς,
ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιῶνα· τὸν δὲ
Φρίξον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰή-
την διεκόμισεν, ᾧ καὶ ἐν Διὶς ἔδωκε τὴν χρυσὴν
δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχη. αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα
ἀπῆλθεν, ὅθεν ἀμαυρότερον φαίνεται. ἔχει δὲ ἀτέ-
ρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ τῶν μυκτῆρων γ'. ἐπὶ
τοῦ τραχήλου β'. ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμ-
πρὸν α'. ἐπὶ ῥάχews δ'. ἐπὶ κέρκου α'. ὑπὸ τὴν κο-
λίαν γ'. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'. ἐπ' ἄκρου (ἐκατέρου)
ὀπισθίου ποδὸς α'. τοὺς πάντας ιη'.

Δ ε λ τ ω τ ό ν. 20.

Τοῦτό ἐστιν ὑπὲρ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ κεί-
μενον· λέγεται δὲ ἐκείνου ἀμαυρότερον εἶναι· εὐση-
μον δὲ τὸ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ κεῖσθαι ἀπὸ Διός,
πρῶτον ἐρμηνευθέντος ὃς τὸν Διάκοσμον τῶν ἄστων
ἐποίησατο. Φασὶ δὲ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου
θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τεργώνου, καὶ τὸν
Νεῖλον τοιαύτην περιοχὴν ποιήσασθαι τῆς χώρας,
ἀμα

ἅμα τὴν ἀσφάλειαν αὐτῇ ποριζόμενον, εἰς δὲ τὸν σπόρον εὐμαρξεύσαν ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρειαν ὥρων ἐσόμενον. ἔχει δ' αἰτέρας γ'. ἐφ' ἐκάστῃ τῶν γωνιῶν λαμπρούς.

* (r. 19)

Ἰ χ θ ύ ς. 21.

Οὗτοί εἰσι τοῦ μεγάλου Ἰχθύος ἔκγονοι, περὶ οὗ τὴν ἱστορίαν ἀποδώσομεν σαφέστερον, ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν· τούτων δὲ ἐκάτερος κεῖται ἐν ἐκατέρῳ μέρῃ διαλλάσσω· ὁ μὲν γὰρ βόρειος, ὁ δὲ νότιος καλεῖται. ἔχουσι δὲ σύνδεσμον ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τοῦ Κριοῦ. ἔχει δὲ αἰτέρας ὁ μὲν βόρειος, ιβ'. ὁ δὲ νότιος, ιε'. τὰ δὲ λῖνον αὐτῶν, ᾧ συνέχονται, ἔχει αἰτέρας, ἐπὶ τοῦ βορείου γ'. ἐπὶ τοῦ νοτίου γ'. πρὸς ἀνατολὰς γ'. ἐπὶ τοῦ συνδέσμου γ'. οἱ πάντες τῶν δύο ἰχθύων καὶ τοῦ συνδέσμου, αἰτέρες λθ'.

Π ε ρ σ ε ύ ς. 22.

Ἡεὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐν τοῖς αἰτέροις ἐτέθη διὰ τὴν δόξαν· τῇ γὰρ Δανάῃ ὡς χρυσὸς μιγεῖς ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν αὐτόν. ὑπὸ δὲ τοῦ Πολυδέκτου ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας, τὴν τε κυνὴν ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ καὶ τὰ πέδιλα, ἐν οἷς διὰ τοῦ αἵματος ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. δοκεῖ δὲ καὶ ἄρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησὶν, ὁ τῶν τραγωδῶν ποιητής. Φορκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες· αὐταὶ δὲ ἓνα εἶχον ὀφθαλμόν, καὶ τοῦτον ἀλλήλαις ἐδίδοσαν κατὰ φυλακὴν· τηρή-

Β

σας

σας δ' ὁ Περσεὺς ἐν τῇ παραδόσει λαβὼν ἔρριψεν αὐ-
 τὸν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἐπὶ
 τὰς Γοργόνας ὑπνωκίας, ἀφείλετο τῆς Μεδούσης
 τὴν κεφαλὴν, ἣν ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τὰ στήθη ἔθηκεν αὐ-
 τῆς. τῷ δὲ Περσεῖ τὴν περὶ τὰ ἄκρα θέσιν ἐποίη-
 σεν. ὅθεν ἔχων θεωρεῖται καὶ τὴν Γοργόνας κεφαλὴν.
 ἔχει δ' ἀτέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς α'. ἐφ' ἑκατέ-
 ρῳ ὤμῳ λαμπρὸν α'. ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χεῖρὸς
 λαμπρὸν α'. ἐπ' ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χεῖρὸς ἀρι-
 στερᾶς α'. ἐν ἣ τὴν κεφαλὴν δοκεῖ τῆς Γοργόνας ἔχειν.
 (ἐπὶ τῆς κοιλίας α'.) ἐπὶ δεξιοῦ μηροῦ λαμπρὸν α'.
 ἐπὶ γόνατος (ἐκατέρου) α'. ἐπ' ἀντικνημίου (ἐκα-
 τέρου) α'. (ποδὸς α'. αἰμαυρὸν) περὶ τοὺς Γοργόνας
 πλοκάμους γ'. ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄρπη ἀναστρε-
 φεῖται, διὰ δὲ νεφελώδους συστροφῆς δοκεῖ τισιν ὀρᾶ-
 σθαι (τοὺς πάντας ἰε.)

Π λ ε ι α ς. 23.

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης
 βράχως, Πλειάς ἐστὶ, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀτέ-
 ρας ἑπτὰ. λέγουσιν εἶναι τῶν Ἀτλαντος θυγατέ-
 ρων, διὸ καὶ ἑπτάστερον καλεῖται. οὐχ ὀρῶνται δὲ αἱ
 ἑπτὰ, ἀλλ' αἱ ἑξ. τὸ δὲ αἷτιον οὕτω πως λέγεται.
 τὰς μὲν γὰρ ἑξ Φασι θεοῖς μιγῆναι, τὴν δὲ μίαν Θνη-
 τῷ. τρεῖς μὲν οὖν μιγῆναι Διὶ· Ἡλέκτραν, ἐξ ἧς
 Δάρδανος· Μαΐαν, ἐξ ἧς Ἑρμῆς· Ταυγέτην, ἐξ ἧς
 Λακεδαιμόνων· Ποσειδῶνι δὲ δύο μιγῆναι· Ἀλκυόνην, ἐξ
 ἧς

ἥς Ὑριεύς· Κελαινῶ, ἐξ ἥς Λεῦκος· Στερόπη δὲ λέ-
γεται Ἀρεΐ μιγῆναι, ἐξ ἥς Ὀινόμαος ἐγένετο. Με-
ρόπη δὲ Σισύφῳ θνητῷ, διὸ παναφανής ἐστι· μεγί-
στην δ' ἔχουσι δόξαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιστημαίνου-
σαι κατ' ὥραν· θέσιν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείμεναι,
κατὰ τὸν Ἰππάρχον, τρυγαννοειδοῦς σχήματος.

Λ ύ ρ α. 24.

Αὕτη ἐνάτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις· ἐστὶ δὲ Μου-
σῶν κατεσκευάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἑρμοῦ
ἐκ τῆς χελώνης, καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν· ἔσχε
δὲ χορδαὶς ἑπτὰ ἀπὸ τῶν Ἀτλαντίδων. κατέ-
βαλε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων, καὶ συναρμολογῶντες
ᾠδὴν Ὀρφεὶ δέδωκεν. ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν, μιᾶς
τῶν Μουσῶν, ἐποίησε τὰς χορδαὶς ἑννέα, ἀπὸ τοῦ
τῶν Μουσῶν ἀριθμοῦ, καὶ προήγαγεν ἐπιπλέον, ἐν
τοῖς ἀνθρώποις δοξαζόμενος οὕτως, ὥς τε καὶ ὑπό-
ληψιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέ-
τρας καὶ τὰ θηρία ἐκάλει διὰ τῆς ᾠδῆς. ὃς τὸν μὲν
Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν
ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευεν.
ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ
τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, πρόσέμενε τὰς
ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. ὅθεν ὁ Διό-
νυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας,
ὥς φησὶν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἱ τινες αὐτὸν δι-
έσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέρριψαν, χωρὶς ἑκάστων. αἱ

δὲ Μοῦσαι συναγαγούσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Πειβήθεσι. τὴν δὲ λύραν οὐκ ἔχουσαι ὅταν δώσειεν, τὸν Δία ἠξίωσαν κατασερίζειν, ὅπως ἐκείνου τε καὶ αὐτῶν μνημόσυνον τεθῇ ἐν ταῖς ἀστροῖς. τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος, οὕτως ἐτέθη, ἐπισημασίαν δ' ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι, δυομένη καλῶ ὥραν. ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ τῶν κτενῶν ἑκατέρων α'. ἐφ' ἑκάστου πήχεως α'. ἐπ' ἀκρότητι ὁμοίως α'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'. ἐπὶ ζυγοῦ α'. ἐπὶ τοῦ πυθμένος α'. λευκὸν καὶ λαμπρὸν. τοὺς πάντας θ'.

Κ υ κ ν ο ς. 25.

Οὗτός ἐστιν (ὄρνις) ὁ καλούμενος μέγας, ὃν κύκνω εἰκάζουσι. λέγεται δὲ τὸν Δία, ὁμοιωθέντα τῷ ζῳῷ τούτῳ, Νεμέσεως ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἡμειβε μορφὴν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκνος γέγονεν· οὕτω καὶ αὐτὸν ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ, καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, καὶ κεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ὦν, ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι καὶ γενέσθαι τὴν Ἑλένην, ὥς Φησι Κράτης ὁ ποιητής. καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι αὐτὸν, ἀλλ' οὕτως ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν τύπον τοῦ κύκνου ἔθηκεν ἐν τοῖς ἀστροῖς. ἔστι δὲ ἰπτάμενος οἷος τότε ἦν. ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρὸν α'. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ε'. ἐπὶ τοῦ σώματος δ'. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α'. ὅς ἐστι μέγιστος, (τοὺς πάντας ἰβ').

Ἰδρυο-

Υδροχόος. 26.

Οὗτος δοκεῖ κεκλησθαι ἀπὸ τῆς πράξεως Ὑδροχόος· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕγροῦ. λέγουσι δὲ τινες αὐτὸν εἶναι τὸν Γανυμήδην, ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες σημεῖον εἶναι, τὸ ἐσχηματίσθαι τὸ εἶδωλον οὕτως, ὥσπερ ἂν οἰνοχόον ᾗκειν. ἐπάγονται δὲ καὶ τὸν ποιητὴν μάρτυρα, διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν, ὡς ἀνεκομίτῃ πρὸς τὸν Δία, κάλλει οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν καὶ ὅτι τέτευχεν ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστου οὐσης. ἡ δὲ γινομένη ἔκχυσις εἰκάζεται τῷ νέκταρι, ὃ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν πίνεται, εἰς μαρτύριον (ὡς τινες λέγουσι) τῆς εἰρημένης πάσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι. ἔχει δ' ἄστρους, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀμαυροὺς β'. ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'. ἀμφοτέρους μεγάλους. ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι α'. ἐπ' ἁκρας χειρὸς δεξιᾶς λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκατέρου μαστοῦ α'. ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἑκατέρῳθεν α'. ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου α'. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος α'. ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης α'. ἐν ἑκατέρῳ ποδὶ α'. (τοὺς πάντας ιζ', ἡ δὲ ἔκχυσις τοῦ ὕδατος ἐστὶν ἐξ ἀριστερῶν ἔχουσα ἀστέρας (λ') β'. οἱ εἰσι λαμπροί, (λοιποὶ δὲ ἀμαυροί.)

Π α ν. 27.

Οὗτος ἐστὶ τῷ εἶδει ὁμοῖος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν· ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, καὶ

B 3

κέρας.

κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἐτιμήθη δὲ διὰ τὸ εὐντρο-
φον εἶναι τῷ Διὶ, καθάπερ Ἐπιμενίδης ὁ τὰ Κρητι-
κὰ ἰσορῶν φησιν, ὅτι ἐν τῇ Ἰδῇ συνῆν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ
τούς Τιταῖνας ἐξράτευσεν. οὗτος δὲ δοκεῖ εὐρεῖν πόν-
κόχλον, ἐν ᾧ τοὺς συμμαχούς καθώπλισε, διὰ τὰ καὶ
τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιταῖνες ἔφευγον.
παρὰ λαβῶν δὲ (ὁ Ζεὺς) τὴν ἀρχὴν, ἐν ταῖς ἄστροις
αὐτὸν ἔθηκε, [καὶ τὴν Αἶγα, τὴν μητέρα]. διὰ δὲ
τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσῃ, παρὰ σημον ἔχει ἰχθύος.
ἔχει δ' ἄστρας ἑφ' ἑκατέρου κέρατος ἁ. λαμπρόν.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'. ἐπὶ τραχήλου γ'. ἐπὶ στήθους
β'. ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς ἁ. ἐπὶ ῥάχεως ζ'. ἐπὶ γα-
τρὸς ι'. ἐπ' οὐρᾶς β'. λαμπρούς. τοὺς πάντας κδ'.

Τ ο ξ ό τ η ς. 28.

Οὗτός ἐστιν ὁ τοξότης, ὃν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κέν-
ταυρον εἶναι. ἕτεροι δ' οὐ φασί, διὰ τὸ μὴ τε-
τρασκελῇ αὐτὸν ὀρέσθαι, ἀλλ' ἐξηκότα καὶ τοξεύ-
οντα. Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τάξω κέχρηται. οὗτος
δ' ἀνὴρ ὢν σκέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέραν καθάπερ
οἱ Σάτυροι. διόπερ αὐτοῖς ἀπίθανον ἐδόκει εἶναι. ἀλ-
λὰ μᾶλλον Κρότον, τὸν Εὐφήμες τῶν Μουσῶν τρο-
φῶν υἱόν· οἰκεῖν δ' αὐτὸν καὶ διαιτᾶσθαι ἐν τῷ Ἑλι-
κῶνι· ὃν καὶ αἱ Μοῦσαι τὴν τοξείαν εὐράμενον, τὴν
τροφὴν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἔχειν ἐποίησαν, καθάπερ
φησὶ Σωσίθεος. συμμίσγοντα δὲ ταῖς Μούσαις, καὶ
ἀκαύνοντα αὐτῶν, ἐπὶ σημασίας ἐπαινεῖσθαι Κρότον
ποιοῦν.

ποιούντας· τὸ γὰρ τῆς Φωνῆς ἀσαφές ἦν ὑπὸ ἐνὸς κρότου σημαίνον· ὅθεν ὁρῶντες τοῦτον, καὶ οἱ ἄλλοι ἔπραττον τὸ αὐτό· διόπερ αἱ Μοῦσαι δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλήσει, ἠξίωσαν τὸν Δία ἐπιφανῆ αὐτὸν ποιῆσαι, ὅσιον ὄντα· καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη, τῇ τῶν χειρῶν χρῆσει τὴν τοξείαν προσλαβὼν σύστημον. ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἔμεινεν ἡ ἐκείνου πρᾶξις· ὅθεν ἐστὶ καὶ πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἔσται σαφές, οὐ μόνον τοῖς ἐν χερσὶ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. διόπερ οἱ γραφόντες αὐτὸν Κένταυρον, διάμαρτάνουσιν. ἔχει δ' ἀσέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'. ἐπὶ τοῦ τόξου β'. ἐπὶ τῆς αἰκίδος β'. ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἀκρας χειρὸς α'. ἐπὶ τῆς κοιλίας λαμπρὸν α'. ἐπὶ ῥάχεσσι β'. ἐπὶ κέρκου α'. ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α'. ἐφ' ὀπλῆς α'. τοὺς πάντας ιδ'. τοὺς δὲ λοιποὺς ζ'. ἀσέρας ὑπὸ τὸ σκέλος. ὅμοιοι δὲ εἰσι τῶν ὀπισθίων, μὴ δεικνυμένων ὅλων φανερῶν.

Τ ὁ ξ ο ν. 29.

Τοῦτο τὸ βέλος ἐστὶ τοξικόν, ὃ φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, ὅτε δὴ τοὺς Κύκλωπας τῷ Διὶ κεραυνὸν ἐργασαμένους ἀπέκτεινε δι' Ἀσκληπιόν. ἔκρυψε δὲ αὐτὸ ἐν Ὑπερβορείοις, οὗ καὶ ὁ ναὸς ὁ πτέρηνος. λέγεται δὲ πρότερον ἀπεινηνέχθαι, ὅτε τοῦ φόνου αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀπέλυσε, καὶ ἐπαύσατο τῆς παρὰ Ἀδμήτῳ λατρείας, περὶ ἧς λέγει Εὐριπίδης ἐν τῇ

Ἀλκίσιδι. δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι ὁ οἶσος με-
τὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ αἵερος. ἦν δὲ
ὑπερμεγέθης, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Παντικός φησιν ἐν
τῷ περὶ δικαιοσύνης, ὅθεν εἰς τὰ ἄστρα τέθεικε τὸ
βέλος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ μάχης
κατασερίσας. ἔχει δ' αἵερας δ' ἐπὶ τοῦ ἄκρου αἰ.
κατὰ τὸ μέσον αἰμαυρὸν αἰ. ἐπὶ τοῦ χηλώματος β'.
εὐσημότατος δὲ ἐστὶν ὁ εἶς. οἱ πάντες δ'.

Ἀ ε τ ρ σ. 30.

Οὗτός ἐστιν ὁ Γανυμήδην ἀνακομίσας εἰς οὐρανὸν
τῷ Διὶ, ὅπως ἔχῃ αἰνοχόον. ἔστι δὲ ἐν τοῖς ἄστροις,
διόσον καὶ πρότερον, ὅτε οἱ θεοὶ τὰ πτηνὰ διμερί-
ζοντο, ταῦτα ἐλαχεν ὁ Ζεὺς. μόνον δὲ τῶν ζώων
ἀνδρήλιον ἵπταται ταῖς αἰκτίαις οὐ ταπεινούμενον.
ἔχει δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἀπάντων. ἐσχημάτιζαι δὲ
διαπεπτάμενος τὰς πτέρυγας, ὡς ὢν καθιπτάμε-
νος. Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Νουμηνίοις, γε-
νόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ κατὰ κράτος ζητού-
μενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπήναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον.
ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ, τὴν τῶν
θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν. ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς
Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας, καὶ αἰτὸν αὐτῷ φανήναι
συνιόντα· τὸν δὲ οἰανισάμενον, ἱερὸν αὐτὸν παύσαι-
ναι κατηπερισμένον καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ
τιμῆς ἀξιοθῆναι. ἔχει δὲ αἵερας δ'. ὢν ἂ μέσος
ἐστὶ λαμπρός.

Δελ-

Δ ε λ φ ί ν. 31.

Οὗτος ἐν τοῖς ἀστροῖς λέγεται τεθῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. τοῦ Ποσειδῶνος βουλομένου τὴν Ἀμφι-
 τρίτην λαβεῖν εἰς γυναῖκα, εὐλαβηθεῖσα ἐκείνη ἔφυ-
 γε πρὸς τὸν Ἀτλαντα, διατηρῆσαι τὴν παρθενίαν
 σπεύδουσα. ὥς δὲ καὶ αἱ πλείσαι Νηρηίδες ἐκρύπ-
 τοντο κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέ-
 πεμψε μνηστῆρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Δελφῖνα· πλανώ-
 μενος δὲ κατὰ τὰς νήσους τοῦ Ἀτλαντος, περιπε-
 σὼν αὐτῇ προσαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα.
 ὁ δὲ γήμας αὐτήν, μεγίστας τιμὰς ἐν τῇ θαλάσῃ
 αὐτῷ ὤρισεν, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς
 τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν. ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ
 τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποι-
 οῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην
 δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ
 Ἀρτεμίδωρος ἐν ταῖς Ἑλεγείαις, ταῖς περὶ ἔρωτος
 αὐτῷ πεποιημέναις βίβλοις. ἔχει δ' ἀτέρας ἐπὶ
 τοῦ σώματος α'. ἐπὶ τῆς λοφίας β'. ἐπὶ τῶν πρὸς
 τῇ κοιλίᾳ πτερύγων γ'. νωτιαῖον δ'. ἐπ' αὐρᾶς β'.
 τοὺς πάντας θ'. λέγεται δὲ καὶ Φιλόμουσον εἶναι
 τὸ ζῶον, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Μουσῶν τὸν ἀριθμὸν ἔχειν
 τῶν ἀτέρων.

Ὡ ρ ί ω ν. 32.

Τοῦτον Ἡσίοδος φησὶν Εὐρυάλης τῆς Μίνως,
 καὶ Ποσειδῶνος εἶναι. θεθῆναι δὲ αὐτῷ δαρεῖαν, ὥς

τε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς
 γῆς. ἐλθόντα δὲ αὐτὸν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Ὀι-
 νοπίανος βιάσασθαι οἰνωθέντα· γνόντα δὲ τὸν Ὀι-
 νοπίωνα, καὶ χαλεπῶς ἐνεγκόντα τὴν ὕβριν, ἐκτυ-
 φλῶσαι αὐτὸν, καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. ἐλθόν-
 τα δὲ εἰς Λῆμνον, ἀλιτεύοντα Ἡφαίσῳ συμμίζαν-
 ὅς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ Ἡνδαλίωνα τὸν αὐ-
 τοῦ οἰκεῖον οἰκέτην, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγήται αὐτοῦ.
 ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς
 ὁδοὺς. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὰς ἀνατολάς, καὶ ἡλίῳ συμ-
 μίξας, δοκεῖ ὑγιασθῆναι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνο-
 πίωνα ἐλθεῖν πάλιν, τιμωρίαν αὐτῷ ἐπιθήσων· ὃ
 δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο. ἀπελπί-
 σας δὲ τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην καὶ
 περὶ τὰς θήρας διῆγε, κυνηγετῶν, τῆς Ἀρτέμιδος
 παρούσης καὶ τῆς Λητοῦς· καὶ δοκεῖ ἀπειλήσασθαι,
 ὥς πᾶν θηρίον ἀνελεῖν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γιγνομένων·
 θυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῆ, ἀνῆκε σκορπίον ἐμμεγέθη,
 ὑφ' οὗ τῷ κέντρῳ πληγὴς ἀπώλετο· ὃθεν διὰ τὴν
 αὐτοῦ ἀνδρείαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς,
 ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀξιώθεις· ὁμοίως καὶ τὸ
 θηρίον, τοῦ εἶναι μνημόσυνον καὶ τῆς πράξεως. ἄλ-
 λοι δὲ φασιν αὐξηθέντα τοῦτον ἐρασθῆναι τῆς Ἀρ-
 τέμιδος, τὴν δὲ τὸν σκορπίον ἀνενεγκεῖν κατ' αὐτοῦ,
 ὑφ' οὗ κρουσθέντα ἀποθανεῖν. τοὺς δὲ θεοὺς ἐλεή-
 σαντας αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καταστήσαι, καὶ τὸ θη-
 ρίον εἰς μνημόσυνον τῆς πράξεως. ἔχει δ' ἄστρας
 ἐπὶ

ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς γ'. ἀμαυρούς· ἐφ' ἑκατέρῳ
ὦμῳ λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας
χειρὸς α'. ἐπὶ τῆς ζώνης γ'. ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου γ'.
ἀμαυρούς, ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι λαμπρὸν α'. ἐφ' ἑκα-
τέρῳ ποδὶ ὁμοίως λαμπρὸν α'. (τοὺς πάντας ιζ').

Κ ύ ω ν. 33.

Περὶ τούτου ἰσορεῖται, ὅτι ἐστὶν ὁ δοθεὶς Εὐρώπῃ
Φύλαξ μετὰ τοῦ δράκοντος· ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα
Μίνως ἔλαβε. καὶ ὕστερον ὑπὸ Πρῶκριδος ὕγιασθεις
ἐκ νόσου, ἐδώρῃσατο αὐτῇ· μετὰ δὲ χρόνον Κέ-
φαλος ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκράτησε διὰ τὸ εἶναι
Πρῶκριδος ἀνδρα. ἦλθε δὲ εἰς τὰς Ἰθήβας ἐπὶ τὴν
ἀλώπεκα ἄγων αὐτήν, εἰς ἣν λόγιον ἦν ὑπὸ μηδενὸς
ἀπολέσθαι. οὐκ ἔχων οὖν ὁ, τι ποιῆσαι ὁ Ζεὺς,
τὴν μὲν ἀπελίδωκε, τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν,
ἄξιον κρίνας. ἕτεροι δὲ φασιν αὐτὸν εἶναι κύνα Ὀρί-
ωνος, καὶ περὶ τὰς θήρας γινομένην συνέπεσθαι· καθ-
άπερ καὶ τοῖς κυνηγετοῦσι πᾶσι τὸ ζῶον συναμύ-
νασθαι δοκεῖ τὰ θηρία. ἀναχθῆναι δὲ αὐτὸν εἰς
τὰ ἄστρα, κατὰ τὴν τοῦ Ὀρίωνος ἀναγωγὴν, καὶ
τούτου εἰκότως γεγονότος, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν
τῶν συμβεβηκότων Ὀρίωνι. ἔχει δ' ἄστρας, ἐπὶ
μὲν τῆς κεφαλῆς (α'. ὅς ἴσιν λέγεται) ἐπὶ τῆς γλώτ-
της α'. ἂν καὶ Πείριον καλοῦσι. μέγας δ' ἐστὶ καὶ
λαμπρὸς. τοὺς δὲ τοιούτους ἄστρας οἱ ἀστρολόγοι
φείριους καλοῦσι, διὰ τὴν τῆς φλογὸς κίνησιν. ἐφ'
ἑκα-

ἐκατέρω ὦμω α'. αἰμαυρόν. ἐπὶ στήθους β'. (ἐπὶ τῆς βράχειος β'.) ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς γ'. ἐπὶ κοιλίας β'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου α'. ἐπ' ἄκρῳ ποδὶ α'. ἐπὶ δεξιῷ ποδὸς α'. ἐπὶ κέρκου δ'. τοὺς πάντας (κ').

Λ α γ ω ό σ. 34.

Οὗτός ἐστιν ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγία εὐρεθεῖς. διὰ δὲ τὴν ταχυτῆτα τοῦ ζώου, ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἄστροις. μόνον δὲ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα· ὧν τὰ μὲν κίει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ, καθάπερ Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος λέγει ἐν τῇ περὶ τῶν ζῴων πραγματείᾳ. ἔχει δ' ἀστέρας ἐφ' ἐκατέρων ὠτίων α'. ἐπὶ τοῦ σώματος γ'. ὧν ὁ ἐπὶ τῆς βράχειος λαμπρός· ἐφ' ἐκατέρων ὀπισθίων ποδῶν α'. (τοὺς πάντας ζ').

Α ρ γ ω ό. 35.

Αὕτη διὰ τὴν Ἀθηναῶν ἐν τοῖς ἄστροις εἰσῆχθη. πρώτη γὰρ αὕτη ναῦς κατασκευάσθη, καὶ ἀρχῇ-θαι ἐτεκτονήθη· φωνήσασα δὲ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν ἄβατον ὄν, ἢ ἢ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδείγμα σαφέστερον. εἰς δὲ τὰ ἄστρα ὑπετέθη τὸ εἶδωλον οὐχ ὅλον αὐτῆς, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ εἰσιν ἕως τοῦ ἰσοῦ σὺν τοῖς πηδαλίοις, ὅπως ὁρῶντες οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρώμενοι, θάρσυνον ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, αὐτῆς τε ἡ δόξα ἀγέρατος διαμείνη, οὕσης ἐν τοῖς θεοῖς. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς πρύμνης δ'. ἐφ' ἐνὶ πηδαλίῳ.

λίω ε'. καὶ ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ δ'. ἐπὶ σολίδος ἄκρας γ'.
ἐπὶ καταστρώματι ε'. ὑπὸ τρόπων ε'. παραπλησίους
ἀλλήλοις. (τοὺς πάντας κζ'.)

Κ ἦ τ ο ς. 36.

Τοῦτό ἐστιν ὁ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ
Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι. Περ-
σεὺς δ' αὐτὸ ἀνείλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέ-
θη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἰσορεῖ δὲ ταῦ-
τα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀν-
δρομέδῃ. ἔχει δ' ἄστρας ἐπὶ τοῦ οὐραίου β'. ἀμαυ-
ρούς. ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς τοῦ κυρτώματος ὑπὸ τοῦ
κενεῶνος ε'. ὑπὸ τὴν κοιλίαν ε'. τοὺς πάντας ιγ'.

Η ρ ι δ α ν ό ς. 37.

Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὠρίωνος τοῦ ἀριστεροῦ
τὴν ἀρχὴν ἔχει καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἀρατον
Ἡριδανός, οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει.
ἕτεροι δὲ φασὶ δικαιοτάτον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον. μό-
νος γάρ οὗτος ἀπὸ μεσημβρίας τὰς ἀρχὰς ἔχει.
πολλοῖς δὲ ἄστροις διακεκόσμηται. ὑπόκειται δὲ αὐ-
τῷ καὶ ὁ καλούμενος ἀστὴρ Κάνωβος, ὃς ἐγγίζει τῷ
πηδαλίῳ τῆς Ἀργούς· τούτου δὲ οὐδὲν ἄστρον κατώ-
τερον φαίνεται, διὸ καὶ περιγείος καλεῖται. ἔχει
δ' ἄστρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'. ἐπὶ τῇ πρώτῃ καμ-
πῇ γ'. ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ γ'. ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῶν
ἐσχάτων ζ'. οὓς φασὶν εἶναι τὰ σήματα τοῦ Νεῖλου.
τοὺς πάντας ιδ'.

Ἰχθῦς.

Ἰ χ θ υ ς. 38.

Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ
 πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως.
 ἰσορεῖται δὲ περὶ τούτου, ὥς φησι Κτησίας, εἶναι
 πρότερον ἐν λίμνῃ τινὶ κατὰ τὴν Βαμβύκην ἐμπε-
 σούσης δὲ τῆς Δερκητοῦς νυκτὸς, (σῶσαι αὐτήν) ἦν
 οἱ περὶ τοὺς τόπους οἰκοῦντες, Συρίας θεὸν ὠνόμα-
 σαν. τούτου καὶ τοὺς δύο φασὶν ἰχθύας ἐκγόνους
 εἶναι, οὓς πάντας ἐτίμησαν καὶ ἐν τοῖς ἄστεροις ἔθη-
 καν. ἔχει δ' ἄστερας ιβ'. ὧν τοὺς ἐπὶ τοῦ βύγχους
 λαμπροὺς γ'.

Νέκταρ ἢ Θυτήριον. 39.

Τοῦτό ἐστιν ἐν ᾧ πρῶτον οἱ θεοὶ τὴν συνωμοσίαν
 ἔθεντο, ὅτε ἐπὶ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐξράτευσεν. ἐπιτυ-
 χόντες δὲ τῆς πράξεως, ἔθηκαν καὶ αὐτὸ ἐν τῷ σὺ-
 ρανῷ εἰς μνημόσυνον· ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄν-
 θρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις
 προαιρούμενοι καὶ ὁμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται
 τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι.
 ἔχει δὲ ἄστερας ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος β'. ἐπὶ τῆς βάρ-
 σεως β'. τοὺς πάντας δ'.

Χ ε ί ρ ω ν. 40.

Οὗτος δοκεῖ Χείρων εἶναι, ὃ ἐν τῷ Πηλῷ οἰκήσας,
 δικαιοσύνη δὲ ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους, καὶ
 παιδεύσας Ἀσκήπιόν τε καὶ Ἀχιλλέα· ἐφ' ὃν Ἡρα-
 κλῆς

κλῆς δοκεῖ εἰλθεῖν δι' ἔρωτα, ᾧ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ
 ἄνθρωπῳ, τιμῶν τὸν Πᾶνα. μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ
 ἀνείλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, καθάπερ Ἀντισθένης
 Φησὶν ὁ σωκρατικός ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. χρόνον δὲ ἰκα-
 νὸν ὁμιλούντων αὐτῶν, ἐκ τῆς Φαρέτρας αὐτοῦ βέλος
 ἐξέπεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Χείρωνος, καὶ οὕτως ἀπο-
 θανόντος αὐτοῦ, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ
 σύμπτωμα ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ
 θηρίον ἐν ταῖς χερσὶ, πλησίον τοῦ θυτήριου, ὃ δο-
 κεῖ προσφέρειν θύσων, ὃ ἔστι μέγιστον σημεῖον τῆς εὐ-
 σεβείας αὐτοῦ. ἔχει δὲ ἀσέρας ὑπεράνω τῆς κεφα-
 λῆς ἀμαυροῦς γ'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν
 α'. ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'.
 ἐπὶ μέσου τοῦ ἵππειου στήθους α'. ἐφ' ἑκατέρων τῶν
 ἐμπροσθίων ὀπλῶν α'. ἐπὶ ῥάχεως δ'. ἐπὶ κοιλίας β'.
 λαμπροῦς. ἐπὶ κέρκου γ'. ἐπὶ τοῦ ἵππειου ἰσχίου
 α'. λαμπρὸν. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀπισθίων γονάτων
 α'. ἐφ' ἑκατέρας ὀπλῆς α'. τοὺς πάντας κδ'. ἔχει
 δὲ καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τὸ λεγόμενον θηρίον, οὗ ποιοῦσι
 τὸ σχῆμα τεταγμένον. τινὲς δὲ ἀσκόν φασι αὐτὸ
 εἶναι οἶνου, ἐξ οὗ σπένδει τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὸ θυτήριον.
 ἔχει δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ θύσ-
 σεν. ἔχει δὲ ἀσέρας τὸ θηρίον ἐπὶ τῆς κέρκου β'. ἐπ'
 ἄκρου τοῦ ὀπισθίου ποδὸς λαμπρὸν α'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμ-
 προσθίου ποδὸς α'. λαμπρὸν καὶ ὑπ' αὐτόν α'. ἐπὶ
 τῆς κεφαλῆς γ'. τοὺς πάντας ή'.

Κόραξ.

Κ ό ρ α ξ. 41.

Τοῦτο τὸ ἄστρον κοινόν ἐστιν ἀπὸ πράξεως γεγε-
νός ἐναεργούς. τιμὴν γὰρ ἔχει ὁ κόραξ παρὰ τῶ
Ἀπόλλωνι· ἐκάστω γάρ τῶν θεῶν ὀρεόν ἐστιν ἀνακει-
μενον. θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, σπονδὴν
πεμφθεῖς ἐνέγκαι ἀπὸ κρήνης τίνος, ἰδὼν παρὰ τὴν
κρήνην συκὴν ὀλίνθους ἔχουσαν, ἔμεινεν ἕως πεπαν-
θῶσιν. μεθ' ἱκαναὶς δὲ ἡμέραις πεπανθέντων τού-
των, καὶ φαγὼν τῶν συκῶν, αἰσθόμενος τὸ αἰμάρ-
τημα, ἐξαρπάσας καὶ τὸν ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρον, ἔφε-
ρε σὺν τῷ κρατῆρι· φάσκων αὐτὸν ἐκπίνειν καθ' ἡμέ-
ραν τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ κρήνῃ ὕδωρ. ὁ δὲ Ἀπόλ-
λων ἐπιγνούς τὰ γενόμενα, τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς
ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρό-
νον διψᾶν (καθάπερ Ἀριστοτέλης εἶρηκεν ἐν τοῖς πε-
ρὶ θηρίων) μνημόνευμα δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἀμαρ-
τίας σαφές, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν εἶναι
τόν τε Ὑδρον, καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελ-
θεῖν. ἔχουσι δ' ἀστέρας, ὁ μὲν Ὑδρος ἐπ' ἄκρας τῆς
κεφαλῆς γ'. λαμπροὺς, ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς
ς'. λαμπρὸν δὲ α'. τὸν ἔσχατον. ἐπὶ τῆς δευτέ-
ρας καμπῆς γ'. ἐπὶ τῆς τρίτης δ'. ἐπὶ τῆς τε-
τάρτης β'. ἀπὸ τῆς ε'. καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου
δ'. αἰμαυρούς· τοὺς πάντας κζ'. ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
κέρκου ὁ Κόραξ βλέπων εἰς δυσμάς. ἔχει δ' ἀστέ-
ρας, ἐπὶ τοῦ βύγχους αἰμαυρὸν α'. ἐπὶ τῆς πτέρυγος
β'. ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου β'. ἐφ' ἐκατέρων ποδῶν
ἄκρων

ἄκρων α'. τοὺς πάντας ζ'. τούτου δὲ ἱκανὸν ἀπέχων
ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ κρατὴρ κεῖται, ἐγκυκλιμένως
πρὸς τὰ γόνατα τῆς παρθένου· ἔχει δὲ ἀστέρας ὁ κρα-
τὴρ ἐπὶ τοῦ χεῖλους β'. αἵμαυρους, ἐπὶ τὸ μέσον
β'. καὶ πᾶρά τῷ πυθμένι β'. τοὺς πάντας ε'.

Π ρ ο κ ύ ω ν. 42.

Αὐτός ἐστιν ὁ πρὸ τοῦ μεγάλου κυνός. προ-
κύνων δὲ λέγεται ὡς πρὸ τοῦ κυνός. Ὁρίωνος δὲ κύ-
ων ἐστὶ λέγεται δὲ, διὰ τὸ φιλοκύνηγον αὐτὸν εἶναι,
ἀνατεθῆναι τοῦτον αὐτῷ· καὶ γὰρ λαγῶδες ἐχόμε-
νος, καὶ ἄλλα θηρία παρ' αὐτὸν συνορεῖται. ἔχει
δὲ ἀστέρας γ'. ὧν εἷς ὁ πρῶτος ἀνατέλλει λαμπρὸς,
καὶ ποιῇ ὁμοιότητα τοῦ κυνός, διὸ καὶ προκύνων κα-
λεῖται, καὶ πρῶτος ἀνατέλλει καὶ δίνει ἐκείνου
τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἄστρα γίνονται ἐν τῷ ζωδιακῷ κύ-
κλῳ, ὃν ὁ ἥλιος διαπορεύεται ἐν ιβ'. μηνί. διόπερ
καὶ τὰ ζῳδία τούτου ἰσαίριθμά ἐστιν.

Πέντε Ἀστέρες. 43.

Περὶ τῶν πέντε ἀσέρων τῶν καλουμένων πλανη-
τῶν, διὰ τὸ κίνησιν ἔχειν ἰδίαν αὐτοῖς. λέγονται
δὲ θεῶν εἶναι πέντε. πρῶτον μὲν Διὸς φαίνοντα μέ-
γαν. ὁ δεύτερος ἐκλήθη μὲν Φαέθων, οὐ μέγας, οὐ-
τος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἥλιου· ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως,
πυρροειδὴς δὲ καλεῖται, οὐ μέγας, τὸ χρωῖμα. [ὅμοι-
ος δὲ ἐν τῷ ἀστῶ.] ὁ δὲ τέταρτος Φωσφόρος Ἀφ-
ροδί-
C

ροδίτης, λευκός τῷ χρώματι, πάντων δὲ μέγιστός ἐστι τούτων τῶν ἄσטרων, ἃν καὶ ἑωσφόρον καὶ Φωσφόν καλοῦσι. πέμπτος δὲ Ἑρμού εἰλβων, λαμπρὸς καὶ μικρός. τῷ δὲ Ἑρμῇ ἐδόθη διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διάκασμον ὀρίσασθαι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἄσטרων τὰς τάξεις καὶ τὰς ὥρας μετρηῆσαι, καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. εἰλβων δὲ καλεῖται, διὰ τὸ φαντασίαν τοιαύτην αὐτὸν ποιεῖν.

Κύκλος Γαλαξίας. 44.

Οὗτος γίνεται ἐν ταῖς φαινομένοις κύκλοις, ὃν προσωφερεύσθαι Φασι γαλαξίαν· οὐ γὰρ ἐξῆν ταῖς Διὸς υἱοῖς τῆς οὐρανόθεν τιμῆς μετασχεῖν, εἰ μὴ τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἥρας μασόν. διόπερ Φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακαμίσασθαι τὸν Ἑρακλέα, καὶ προσχεῖν αὐτὸν τῷ τῆς Ἥρας μασῶ, τὸν δὲ θηλάζειν. ἐπινοήσασαν δὲ Ἥραν, ἀποσεισάσθαι αὐτὸν, καὶ οὕτως ἐκχυθέντος τοῦ περισσυσύματος, ἀποτελεσθῆναι τὸν γαλαξίαν κύκλον.

ERATOSTHENIS
CYRENAEI
CATASTERISMI.

Urfa Major. I.

Hesiodus ait hanc fuisse Lycaonis filiam, et in Arcadia habitasse, studioque venationis inductam cum Diana in montibus agitasse. Postea autem a Jove corruptam fuisse, idque celasse Deam; sed jam utero ingravescente, cum propediem partus instaret, cum lavaretur in flumine, Diana eam deprehendit; quam obrem in ursae speciem Dea irata eam convertit, et, dum esset urfa, enixa est quem Arcadem vocant. Porro, cum in montibus vagaretur, a quibusdam pastoribus comprehensa, cum infante ad Lycaonem adducta est pro munere. Post aliquantum temporis in Jovis templum, quo eam nefas erat intrare, se coniecit, et, cum Arcas filius et Arcades secuti eam interficere conarentur, propter legem violatam, Jupiter memor consuetudinis, eam eripuit, et in astris col-

36 ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. I-3.

locavit, Urfamque nominavit propter id quod evenerat. Habet stellas in capite 7, obscuras, in singulis auribus duas, in armo 1. claram, in pectore 2, in spina 1. claram, in crure priore 2, in posteriore 2, in pede extremo 2, in extrema cauda 3. 24. omnes.

Ursa Minor. 2.

Haec est quae minor Ursa dicitur, a pluribus autem Phoenice appellatur. Eam Diana magni fecit: sed cum intellexisset a Jove fuisse compressam, vertit in urfam. Postea vero fertur ei servatae hunc honorem habuisse, aliud videlicet simulacrum in astris constituit, et utrasque Arctos fuisse nuncupatas. Aglaosthenes in Naxiacis dicit, Cynosuram Jovis nutricem, fuisse unam ex Idaeis Nymphis; a qua in urbe Cretae vocata Histo, Nicosstratus constituit portum; et circa eum locum Cynosuram fuisse. Aratus autem vocat eam Helicen e Creta, et Jovis fuisse nutricem dicit, ob quod caelesti honore digna fuit. Habet autem stellas super singulos angulos laterculi singulas claras, super caudam 3. claras, fiunt omnes 7. | Altera vero praecedentium est inferior alia stella, quae vocatur Polus, circa quem putatur totus orbis converti:

Serpens. 3.

Hic inter ambas Arctos maximus porrigitur; dicitur autem is esse, qui aurea mala custodivit, et ab Her-

Hercule interfectus, locum inter sidera nactus est Junonis beneficio, quæ illum constituerat custodem asalorum Hesperidum. Ait enim Pherecydes, quod, cum duceret Jupiter Junonem in uxorem, et Dii munera offerrent, Terra quoque obtulerit aurea mala: quæ Juno videns admirata est, et in hortum Deorum inferi jussit, qui hortus erat apud Atlantem. Cum autem ab ejus filiabus ea mala perpetuo subtraherentur, Juno dicitur hunc ibi custodem posuisse magnitudinis immensæ Serpentem. Habet signum planæ maximum, et supra eum Herculis simulachrum ostenditur, quod Jupiter astris intulit, ut ipsa figura manifestam certaminis memoriam conservaret. Habet stellas in capite splendidas. 3. in corpore vero usque ad caudam 12. a se invicem distantes, distenditur inter ur̄sas; sunt autem omnes 15.

Engonasin, Ingeniculus. 4.

Hic creditur esse Hercules, stans super Serpentem; clavam manifesto extendit, et pellem Leoniam obvolutam habet. Is enim ad aurea mala profectus, fertur peremisse serpentem, qui in custodia erat constitutus; Juno enim ideo eum constituit, ut contra Herculem decertaret. Confecto igitur certamine non sine magno periculo, Jupiter rem gestam memoria dignam existimavit, et in astris ejus simulachrum collocavit. Habet autem Serpens caput en-

clum; qui vero ei superstat, unum genua flectit, altero autem pede ejus caput premit, et percutienti similis dextera manu extensa clavam tenet, sinistram manui pellem Leoninam circumvolvitur. Habet autem stellas in capite unam claram; in dextero brachio unam, itidem claram; et singulis humeris singulas splendidas: in manu extrema unam: in utroque illi singulas: quarum clarior est a sinistra: in dextero femore duas: in genua unam: in poplite unam: in tibia duas: in pede unam: in dextera manu unam, quae vocatur clava; in pelle Leonina quatuor: sunt omnes novendecim.

Corona. 5.

Haec corona dicitur esse Ariadnes, quam Liber astris intulit, quando Dii ejus nuptias in insula Dia celebrabant. Hac enim primum, ab Horis et Venere accepta, nova nupta coronabatur. Erat autem Vulcani opus, ex auro pretioso, et gemmis Indicis, facta; talis autem fulgoris fuit, ut ejus ope Theseus ex Labyrintho liberatus esse dicatur. Dicunt etiam sub Leonis cauda hujus fulgere crines. Habet stellas Corona haec novem in circuitu positas, quarum 3. sunt splendidae, ad caput Serpentis prope Urfas.

Serpentarius. 6.

Hic est Serpentarius qui super Scorpionem stat, tenens utraque manu serpentem. Dicitur esse Aesculapius;

lapius, quem Jupiter, in gratiam Apollinis, inter astra collocavit. Hic arte medica usus, etiam mortuus in vitam revocavit. Inter quos novissimus fuit Hippolytus, Thesei filius. Aegre hoc tulerunt Dii, quod talia praestaret Aesculapius, per quae irriti fiebant eorum honores. Quamobrem iratus ei Jupiter domum ejus cum ipso fulmine percussit. Rogatu autem Apollinis Jupiter inter astra constituisse creditur. Habet autem insignem claritatem prope maximam stellam, quae est in Scorpio, ibi enim illustri forma conspicitur. Habet in capite stellam unam claram, in singulis humeris singulas itidem claras, in dextera tres, in sinistra quatuor, in singulis lumbis singulas, in dextero pede claram unam, supra caput Serpentis extremum duas. Sunt omnes septendecim.

Scorpius. 7.

Hic ob magnitudinem in duo dodecatemoria dividitur, etenim ad aliud tenduntur chelae ejus, ad aliud ejus corpus et aculeus. Ajunt hunc ex monte quodam in Chio insula jussu Dianae exortum fuisse, deinde Orionem percussisse et occidisse. Quoniam enim inter vouandum Dianae vim proterve inferre voluit, Jupiter scorpium inter astra splendida collocavit, ut futuri homines ejus vires et naturam intollerent. Habet autem stellas in unaquaque chela 3, ex his duae priores clarae sunt, duae aliae sunt obscurae;

80 ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. 7-9.

in fronte 3. claras: in ventre 2: in cauda 5: in aculeo 4: stella autem clara in aquilonari chela ceteris praecit, omnibusque clarior est. Sunt autem omnes novendecim.

Arctophylax. 8.

Hunc dicunt esse Callistus et Jovis filium, Arcadem, quem Lycaon membratim discepsit et appositum Jovi hospiti suo ad mensam: Jupiter autem mensam evertit, unde et civitas illa vocatur Trapezus; et hominis crudelitatem detestatus, fulmine domum ejus incendit, Arcadem vero compactis membris sanum fecit, et inter astra constituit. Habet stellas in dextera manu 2, quae non occidunt; in capite claram 1; in singulis humeris singulas; in singulis mammillis 1: in dextera mamilla 1 claram; sub illa 1 obscuram. In dextero cubito claram 1; inter utraque genua 1 splendidissimam, quae est Arcturus, in singulis pedibus singulas claras. Sunt omnes quatuordecim.

Virgo. 9.

Hanc Hesiodus in Theogonia Jovis et Themidis filiam esse dicit, et vocari Dicē. Hunc secutus in historia Aratus dicit, eam prius fuisse immortalem, et innotatam esse in terris cum hominibus; et ab illis Dicē appellatam. Postquam vero homines se subtraxissent, nec justitiam colerent; illa cum iis

mini-

minime conversata est, sed in montes se subduxit. Cum autem seditiones et bella inter homines ardorent, propter eorum ubique grassantem improbitatem: pergitus se a terris abstulit, et in coelos recepit. Foras-
tur de ea sermones alii multi. Aliqui enim dicunt
eam esse Cererem, eo quod spicam teneat; nonnulli
Iliam; alii Atergetin; quidam vero Fortunam: quare
et sine capite illam informant. Habet autem in ca-
pite stellam 1. obscuram, in singulis humeris singu-
las, in unaquaque ala 2, quae autem est in dextera
ala a parte humeri, et extremitate alae vocatur Vin-
demiator. Habet in utroque cubito singulas; in sin-
gulis manibus, ad extremitates, singulas; illa quae
in sinistra est clara, vocatur Spica; habet in utraque
manu obscuras sex, in singulis pedibus singulas. Sunt
omnes novendecim.

G e m i n i . 10.

Hi dicuntur Dioscuri; nati sunt et educati in ter-
ra Laconica, ubi maxime sese ostenderunt, fraterno
amore omnes homines vicerunt. Neque enim de
imperio, neque de re ulla alia inter se contende-
bant. Juppiter ideo, ut eorum concordiae memoriam immor-
talem constitueret, Geminos eos cognovit, et ean-
dem sedem in astris eis assignavit. Horum ille, qui
Cancro infidet, habet stellas in capite claram unam:
in singulis humeris singulas claras; dextero cubito

C 5

unam,

unam, dextera manu unam, in singulis genubus singulas. Alter vero qui sequitur, habet in capite scelerum unam claram, in sinistro humero claram unam; in singulis mammillis singulas, in sinistro cubito unam, in extrema manu unam, in sinistro genu unam; in singulis pedibus singulas: sub sinistro pede unam quae vocatur Propus. Sunt simul omnes septendecim.

Cancer, sive Aselli et Praesepe. II.

Cancer in astris positus esse dicitur, beneficio Junonis, quod cum Hercules Hydram debellaret, et ab Isiao adjuvaretur, solus Cancer Herculis pedem a lacu proficiens inomorderit, quemadmodum Panyasis tradit in Heraclea. Igitur iratus Hercules vadatur illum pede suo contere. Juno autem magnis honoribus eum decorans XII. signorum numero addidit. Sunt in hoc signo stellae quae a Graecis vocantur *ὄνοι*, quas Liber in astra retulit: habent etiam adjunctum indicium Praesepe. Horum autem historia ista est.

Quande adversus Gigantes Dii bellum gererent: Liber, Vulcanus, et Satyri asinis insidentes profecti sunt ad pugnam; cum autem nondum venissent in conspectum Gigantum, asini e propinquo ruderant dispo cum murrere; quo audito territi fugerunt Gigantes. Idcirco in Cancris signo cum honore positi sunt ad occasum. Habet autem Cancer in testa duas stellas

stellas claras, hae Afelli sunt; quae autem est circa eam nebula, dicitur Praesepe, ad quod videntur fieri. In dextris pedibus singulis sunt singulae clares, in sinistris prior habet duas claras; alter et tertius et quartus in extremo similiter. In ore et in chela dextera tres, itidem in sinistris chela duas magnas. Omnes simul sunt septendecim.

L. 6. 0. 12.

Hic est nobilis et illustis inter stellas. A Jove hinc animali iste honor habitus est, quod omnium quadrupedum princeps esse existimetur. Nonnulli dicunt, hoc primum Herculis certamen fuisse memoria dignum. Hercules utique gloriae avidus, hinc solum non armis, sed nudo complexu strangulavit. De eo Pisander Rhodius scribit, quod ejus pellem tanquam insigne praesolari facinoris gesset. Hic est quem in Nemea suffocavit. Habet stellas in capite tres, in pectore duas, in dextero pede unam claram, in medio ventre unam, sub ventre unam, in lumbis unam, in posteriore genu unam, in extremo pede unam, in collo duas, in spina tres, in media cauda unam, in ultima cauda unam claram, in ventre unam. Videntur etiam aliae septem stellae obscurae in Triangulo juxta caudam ejus, quas vocantur crines Berenices Energetidis. Sunt omnes decem et novem.

Auri-

A r r i g a. 13.

Hic est Erichthonius, Vulcani et Terrae filius. Hunc, ut ajunt, Jupiter, cum vidisset primum inter homines equos quadrigis junxisse, admiratus est; quod curtus solaris simulachrum invenisset; equos enim albos juxxit. Hic primus pompam Minervae in ante Atheniensium duxit, et solenne sacrificium in ejus honorem insuper constituit. Euripides ejus nativitatem sic describit: Vulcanus Minervam adamavit, vobisque cum ea congredi; renuit illa, et virginitatem precepit, et se occultavit quodam in loco Atticae, quem ab ipso Hephæstium appellant; is enim illi insidiatus, et sperans comprehendere, ejus hasta percussus est, atque ad eo deposuit insequendi studium, et in pavimentum naturam effudit, unde natus est puer, quem Erichthonium vocavit. Erichthonius igitur cum adolevisset, currum invenit, et agonista factus multum celebratus est. Primus Panathenaea fecit, magno studio; habuit Heciochum in curru ascensorem, qui parvulam gerebat, et crissam triplicem in capite, a quo per imitationem venit Ludus qui vocatur Apobates. In hoc signo et Capra est et Hoedi. Musæus scribit, Jovem recens natum a Rhea Themidi traditum fuisse; Themini vero vicissim dedisse infantem Amalthææ, hanc capellam ei admovisse, quae et Jovem lactabat. Capellam istam fuisse Solis filiam, adeoque aspectu terribilem, ut Titanes, Saturni comites, formam

nam perhorrescerent, atque adeo peterent a Terra, ut eam occultaret in quodam Cretae antro. Terra autem in antro clausam Amaltheae tradidit custodiendam, quae istius lacte Jovem educavit; qui cum esset juvenis bellumque contra Titanas appareret, nec tamen haberet arma, responsum est ei, ut caprae pelle pro scuto uteretur, ideo quod impenetrabilis et terribilis esset et secundum spinam Gorgonaeum caput haberet. Hoc itaque fecit Jupiter, et hac arte augustior apprensens, reliqua ossa caprae alia pelle contextit, animam donavit et immortalem effecit, coelique, ut ajunt, astris intulit. Aliis placet hunc aurigam esse Myrtilum, Mercurii filium. Habet stellas, in capite unam; in singulis humeris singulas, quarum ea quae est in sinistro clara est, et vocatur Capra: in singulis cubitis unam, in dextera manu, unam; in sinistra manu, duas; quae vocantur Hoedi. Sunt omnes octo.

Taurus. 14.

Hic inter astra collocatus creditur, eo quod Europam vexerit e Phoenicia in Cretam per pelagus; quemadmodum scribit Euripides in Phrixo: hujus rei gratia Jupiter eum honorans inter astra splendidissima constituit. Alii dicunt, bovem esse Ius simulacrum, in ejus gratiam hoc astrum Jupiter honoravit. Tauri autem frontem, et faciem Hyades occupant. Ad spinæ excisionem Pleias est, septem habens

46 ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. 14. 15:

bens stellas, quare et Septastris vocatur: sex tantum ex his conspiciuntur; septima enim valde obscura est. Habet porro Taurus septem stellas, (hic averfus oritur, caput habens in se reflexum,) in singulis cornibus singulas, ad quarum radices, clarior est a sinistris; in singulis oculis singulas; in naribus unam; in singulis humeris singulas, quae vocantur Hyades; in sinistro genu anteriore unam; in ungulis unam, in dextero genu unam, in collo unam, in dorso tres, quarum ultima clara est; in ventre unam; in pectore unam. Sunt omnes octodecim.

C e p h e u s . 15.

Cepheus in ordine quarto loco positus est, quem septentrionalis circulus occupat a pedibus usque ad pectus; reliquus medius est arctico et aestivo Tropico. Erat ille, sicut Euripides scribit, Aethiopum rex, Andromedae pater, qui filiam suam, Ceto creditur exposuisse. Eam Perseus Jovis filius servavit; quam ob rem et ipse pater beneficio Minervae astris illatus est. Habet quidem stellas in capite splendoras duas; in singulis humeris singulas; in singulis manibus singulas; in singulis cubitis singulas; in zona 3 obliquas et obscuras; in medio ventre unam claram; in dextero latere unam; in genu unam; in pede ultimo unam. Sunt omnes quindecim.

Cassio-

Cassiopeia. 16.

Cassiopeiam Sophocles, Tragoediarum scriptor, dicit in Andromeda, contendisse ob pulchritudinem cum Nereidibus, ideoque incidisse in calamitatem; Neptunus enim Ceto immisso vastabat terram; quamobrem Cassiopeia recte ante Cetum collocatur: figuratur autem prope in sella sedens. Habet illa in capite stellam claram unam, in dextero cubito obscuram unam; in manu unam, in genu unam; in pede extremo unam; in pectore unam obscuram, in sinistro femore unam claram; in genu unam claram; in laterculo unam; in unoquoque angulo sellae in qua sedet singulas. Sunt omnes tredecim.

Andromeda. 17.

Andromeda collocata est in astris beneficio Minervae, Persei laborum aeternum monumentum; manus extendit, quemadmodum Ceto apposita fuit; eaque cum a Perseo liberata esset, neque Patri neque Matri voluit amplius commorari, sed continuo cum Perseo ad Argos magno animo profecta est. Haec manifesto scribit Euripides, in dramate quod de ea fecit. Habet stellas in capite, claram 1. in singulis humeris singulas; in dextero pede duas; in sinistro pede 1; in zona 3; sub zona 4; in singulis genibus singulas claras, in dextero pede unam. Sunt omnes viginti.

Equus.

E q u u s. 18.

Equi prior tantum pars usque ad umbilicum cernitur. Aratus scribit, eundem esse, qui in Helicone ungula fontem aperuit, quem Hipprocrenen dicunt. Nonnulli vero Pegasum esse volunt, qui ad astra evolavit post Bellorophontis casum. Quod ipsum aliis videtur incredibile, quia alas minime habet. Euripides igitur vult esse Melanippen, Chironis filiam, quae ab Aeolo decepta corrumpebatur; et grvida facta profugit in montes, et dum ibi pareret, intervenit pater eam requirens. Haec autem deprehensa, ne cognosceretur, precata est, ut transformaretur; unde in equam conversa est. Propter pietatem igitur et suam et patris, Diana eam in astris collocavit; quare et invisibilis Centauro (is enim Chiron esse creditur) permanet. Hujus posteriores partes corporis propter feminei sexus pudorem non videntur. Habet autem stellas in facie claras duas; in capite unam obscuram, in gena unam; in singulis auriculis singulas claras; in collo quatuor, quarum illa quae propior capiti, splendidior est; in humero unam; in pectore unam; in spina unam; in extremo umbilico unam claram; in prioribus genibus duas; in singulis ungulis singulas. Fiunt omnes octodecim.

Aries.

Aries. 19.

Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen per mare vexit. Erat autem immortalis, et datus est iis a matre Nephele. Habuit auratam pellem, ut Hesiodus et Pherecydes scribunt. Cum autem eos transportaret per angustum illud pelagus, quod ab Helles nomine Hellepontos dicitur, ipsam praecipitavit et cornu perdidit. Helle autem a Neptuno servata est, qui congressus cum ea puerum Paeonem nomine genuit. Phrixus autem in pontum Euxinum evadens pervenit ad Aeeten, cui pellem auream in Jovis templo dedit, ut memoria ejus extaret. Ipse vero ad sidera ascendit, unde obscurius cernitur. Habet stellas in capite 1, in naribus 3, in collo 2 in anteriori pede ultimo 1 claram, in spina 4. in cauda 1. sub ventre 3. in coxa 1. in summitate singulorum pedum posteriorum 1. Sunt omnes octodecim.

Delta ton. 20.

Super caput Arietis jacet signum hoc. Est autem paullo obscurius; a prima litera in Jovis nomine *Δ*ios clare deformatum est, Mercurio ponente, qui astrorum mundum descripsit. Nonnulli volunt Aegypti positionem esse ab hoc in astris Triangulo, et Nilum talem ambitum regionis facere, ita ut simul securitatem ei praestet, et ad sementem faciendam leviolem reddat, et ad fruges comportandas commodam facultatem

D

tatem

tatem ministraret. Habet stellas 3. claras ad singulos angulos.

P i s c e s. 21.

Hi sunt majoris Piscis nepotes, de quo historiam clarius trademus, quando ad illum pervenimus: horum uterque jacet ex adverso caudis utrinque positus; unus Aquilonius, alter Australis dicitur. Habent inter se alligamentum perveniens a priore pede Arietis. Aquilonalis habet stellas duodecim; Australis quindecim: alligamentum, quo continentur, in parte Boreae stellas habet tres; in parte Noti tres; ad orientem tres. Sunt omnes et duorum piscium, et alligamenti, stellae triginta novem.

P e r s e u s. 22.

De Perseo narratur, quod in astris collocatus est propter sui nobilitatem. Jupiter enim in similitudinem aurei imbris conversus, eum ex Danaë genuit. Eum Polydectes misit ad Gorgonas. A Mercurio galeam et talaria accepit, quorum ope per aëra iter fecit. Accepit etiam a Vulcano Harpen adamantinam, quemadmodum scribit Aeschylus in Phorcydibus. Gorgones istae Phorcydas anus habuerunt vigiles. Hae autem unum oculum habebant, quem sibi invicem quaeque suo tempore tradentes vigilabant. Hunc Perseus, dum traderetur, nactus in paludem

dem Tritonida projecit, atque ita ad Gorgonas dormientes festinat, ubi caput Medusae abstulit, quod Pallas in suo pectore gessit. Perseo autem sedem inter astra concessit, unde et nunc cernitur cum Gorgonis capite. Habet stellas in capite unam; in singulis humeris singulas claras; in extremitate manus dexteræ unam claram; in cubito unam, in sinistra manu extrema unam; qua manu caput Gorgonis tenere existimatur. in ventre unam, in dextero femore unam, in genibus singulis singulas; in singulis tibiis singulas; in pede unam obscuram, circa Gorgonis crines tres. Caput autem et Harpe sunt sine stellis, cernitur autem per quendam nebulosum circulum, ut aliqui volunt. Sunt autem omnes octodecim.

P l e i a s. 23.

Ad excisionem, ut dicitur, spinæ Tauri collocatur Pleias, quæ per eam in septem stellas colligitur. Dicant esse de numero filiarum Atlantis, quare et septastiris dicitur. Non autem septem conspiciuntur, sed sex, cujus rei hæc affertur ratio. Sex enim ajunt Diis nupsisse, septimam vero mortali. Cum Jove concubuisse tres; quarum Electra peperit Dardanium; Maja Mercurium; Taygete Lacedæmonem. Neptuno duæ nupsērunt; Alecyone, ex qua genuit Hyrieum, et Celaeno, ex qua genuit Leucum. Sterope Marti conjuncta est, ex qua Oenomaus genitus est.

est. Merope vero Sisypho mortali nupsit, ideoque plane obscura est. Sunt autem inter homines valde celebres, quoniam tempestatem anni significant. Habent autem secundum Hipparchum bene invicem constitutae positionem figurae Trigonalis.

L y r a. 24.

Haec nona est in astris, et est Musarum. Mercurius eam primo fecit e testudine et Apollinis boum nervis. Habuit septem chordas ad numerum Atlantidum. Accepit eam Apollo, qui eam ad tantum instruens dedit Orpheo, Calliopae, unius Musarum, filio, qui novem chordas fecit ad numerum Musarum, et tantum profecit opinione artis apud homines, ut crederetur petras et feras modulando commovere. Porro Liberum patrem Orpheus non honorabat, sed Solis Deorum maximam existimabat, et Apollinis nomine colebat: nocte etiam consergens in Pangaeo monte sedebat, ortum solis expectans ut primus eum salutaret. Liber itaque indignatus, misit Bassaridas, ut Aeschylus poeta scribit, quae illum lacerarent, et membratim discerperent. Musae autem membra collecta sepelierunt in Libethris, lyramque ejus cui darent non invenientes, impetrarunt a Jove, ut in astra referret, in Orphaei et earum memoriam. Quo annuente in astra pervenit, et habet ejus casus significationem, occidens certe tem-

tempore. Habet stellas in singulis pectinibus singulas, in singulis cubitis singulas; in extremitate unam; in singulis humeris unam; in jugo unam; in basi unam candidam et claram. Sunt omnes novem.

C y g n u s. 25.

Hic est avis magna dicta, quam cygno assument. Dicunt Jovem sub hujus forma Nemesein amasse, quoniam illa se vertebat in omnes formas (ut virginitatem servaret) et cygnum denique factam esse. Quare et Jupiter conversus in formam hujus avis, ad Rhamnunte[m] Atticae volavit, ubi Nemesia compressit. Illa ovum peperit, unde exclusa et nata est Helena, ut refert Crates poeta. Porro Jupiter, quoniam non deposuit cygni formam, sed cum ea in coelos avolavit, Cygni quoque figuram in astris fecit, qualem ipse volans induerat. Habet stellas in capite unam claram; in collo unam claram; in dextera ala quinque; in corpore quatuor; in orthopygio unam permagnam. Sunt omnes duodecim.

A q u a r i u s. 26.

Hic videtur dici Aquarius ab ipsa specie. Stat enim pelvim tenens in manu, et multum videtur effundere liquorem. Nonnulli volunt hunc esse Ganymedem, conjecturae suae hoc signum esse sufficiens credentes, quod simulacrum videtur simile vinum.

54 ERATOSTHENIS CATASTERISMI. CAP. 26. 27.

fundenti, et adducunt poëtam pro teste, qui dicit, quod ad Jovem Ganymedes raptus erat, ad ministerium poculorum, ob formae praestantiam dignus diis existimatus, et quoniam immortalitatem accepit hominibus antea incognitam. Effusio illa nectari assimulatur (is enim potus deorum) et volunt hoc esse signum istius potus, ut quidam asserunt. Habet in capite stellas obscuras duas, in singulis humeris singulas, et quidem magnas, in singulis cubitis singulas; in extrema manu dextra, unam claram; in singulis mammillis singulas; sub utraque mamilla singulas; in coxa sinistra unam; in singulis genibus singulas; in dextera tibia unam; in utroque pede unam. Sunt omnes septendecim. Effusio vero aquae a sinistris fit. Habet stellas triginta, quarum duae sunt splendidae, caeterae obscurae.

Pan sive Capricornus. 27.

Hic similitudinem habet Aegipanis, a quo genitus est; habet partes inferiores ferae, cornua vero in capite. Hunc honorem assequutus est, eo quod cum Jove nutritus sit, quemadmodum Epimenides in Creticis scribit; nam in Ida cum Jove erat, quando ad Titanicum bellum profectus est. Hic videtur invenisse concham, eaque instruxisse commilitones, et clamorem quoque Panicum, propter quem Titanes fugerunt. Jupiter ideo recepto imperio in astris eum col-

collocavit, et matrem ejus capram. Quod autem concham invenisset in mari, ideo caudam Piscis adjunctam habet. Stellae in singulis cornibus singulas claras habet; in capite 2; in collo 3; in pectore 2; in pede anteriori 1; in spina 7; in ventre 5; in cauda 2. claras. Sunt omnes 24.

Sagittarius. 28.

Hic est Sagittarius, quem complures Centaurum esse volunt. Alii negarunt, hac de causa, quod quadrupes non appareat, sed erectus stet; et quod nullus Centaurorum sagittis unquam usus fuerit. Ille autem vir crura habet equi, et caudam qualem habent Satyri. Quare hac in re fidem non habent, et contendunt potius esse Crotum, filium Euphernes, Musarum nutricis. Inhabitabat is Heliconem, ibique plurimum versabatur. Cum autem sagittandi peritiam nactus esset, Musae victum ei silvestrem dedere, quemadmodum scribit Sositheus. Saepius itaque agens cum Musis, audiensque eas, plausu suo earum cantus distinguebat. Vocis autem significatio ab uno facta sono obscura erat, unde alii hunc conspicientes ad idem faciendum inducti sunt. Quapropter Musae hujus officio celebriores factae, rogarunt Jovem, ut hominis pietatem illustrem efficeret; itaque in astris collocatus est, adjunctum habens manuum agilitatis indicium sagittas. Mansit etiam in-

ter homines diu studium, cuius testimonium est navigium. Quare omnibus est conspicuus, non tantum in terra sed etiam in mari agentibus. Quapropter errant, qui eum Centaurum esse scribunt. Habet stellas in capite 2; in arcu 2; in sagittae cuspide 2; in dextero cubito 1; in manu extrema 1; in ventre claram 1; in spina 2; in cauda 1; in genu anteriori 1; in ungula 1. Sunt omnes 14. reliquae 7. subter crura similes sunt posterioribus, quae clare et integre non apparent.

S a g i t t a. 29.

Telum hoc sagitta est. Hac Apollo, ut ajunt, interfecit Cyclopes, qui fulmen Jovi fecerant, quo Aesculapius interfectus fuit. Hanc autem sagittam in Hyperboreis occultavit Apollo, ubi est templum de alis factum. Dicunt etiam prius perlatam fuisse ad Apollinem, quo tempore Jupiter eum caedis absolvit, et ab Admeti servitio liberavit. Qua de re Euripides in Alceſtide ſcribit. Videtur vero tunc ſagitta perlata fuiſſe per aërem ſimul cum frugibus Cereris. Erat autem permagna, uti ſcribit Heraclides Ponticus in libro de Juſtitia. Quapropter eam Apollo in aſtra collocavit, ut pugnae ſuae monumentum eſſet. Habet ſtellas quatuor: in ſummo 1; in medio obſcuram 1; in chelis 2; quarum una ſplendidior eſt. Sunt omnes 4.

Aquila.

Aquila. 30.

Aquila haec est, quae Ganymedem in coelum rapuit, et Jovi tradidit, ut esset ei a poculis. Quamquam et aliam ob causam in astris positus sit, eo quod, cum Dii omnes volucres inter se dividerent, hanc Jupiter sibi delegit. Sola omnium volucrum contra Solem volat, nec tamen ejus radiis opprimitur, et inter omnes primatum tenet. Deformatur autem pen- nis extensis, volanti similis. Aglaosthenes dicit in Naxiacis, Jovem in Creta enutritum fuisse, et, cum ibi magno studio quaereretur, inde surreptum fuisse et in Naxum delatum. Is postquam pervenisset ad virilem aetatem, Deorum regnum accepit. E Naxo adversus Titanas profecto, Aquila illi se comitem ostendit, quo ille bono omine usus Aquilam sibi sacram fecit, et in astra retulit; et haec est ratio honoris, quem in coelis nactus est. Habet stellas 4. quarum media clara est.

Delphinus. 31.

Delphinus hic in astris collocatus esse dicitur hanc ob causam. Neptunus Amphitriten veluit in conjugem accipere; illa verecundata ad Atlantem confugit, cupiens servare virginitatem, quemadmodum et aliae Nereides sese abscondebant. Illam igitur latitantem complures misit Neptunus, qui sibi ambirent; inter alios Delphinum. Hic igitur circa insulas Atlanticas

D 5

mo-

moram faciens, in eam incidit, suisque suasionibus ad Neptunum duxit, qui ea accepta, maximos honores in mari Delphiuo exhibuit, sacrum sibi denominavit, et inter sidera ejus effigiem collocavit. Porro, qui Neptuno gratificari volunt, ejus simulacrum faciunt, Delphinum in manu habens ad testandam beneficentiae gratitudinem. Haec de Delphino scribit Artemidorus in elegis, quos de amore composuit. Habet stellas in ore unam; in collo duas; in ea pinna, quae est in ventre, tres; in tergo unam; in cauda duas. Sunt omnes novem. Dicunt hoc animal Musicam adamare, quoniam stellas habet juxta Musarum numerum.

O r i o n . 32.

Hunc Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia; cui dono datum erat supra fluctus ambulare, veluti super terram. Venit is Chium, et Oenopionis filiam Meropen per vinum compressit. Hac re cognita Oenopion, aegre ferens injuriam, eum excaecavit, eque insula ejecit. Ille errabundus venit Lemnum ad Vulcanum, qui hominis misertus dedit ei quendam de familia sua nomine Cedalionem, qui eum pro duce dirigeret. Orion hunc in humeros sustulit, ut viam sibi commonstraret. Tendens itaque orientem versus, ad Solem accessit, a quo sanatus est. Deinde ut se ulcisceretur ad Oenopionem reversus est, qui a suis sub terra custoditus est. Orion igitur

igitur postquam cum desperasset invenire, Cretam est profectus, et in venando ultra modum oblectatus est; una autem cum eo erant Diana et Latona; et (ut exstimator) se nullam feram in terris relicturum minabatur. Quapropter Tellus indignata Scorpionem ei immisit mirae magnitudinis, cujus aculeo percussus interiit. Sed Jupiter Dianae et Latonae rogatu eum in astris collocavit propter fortitudinem, quemadmodum et Scorpionem quoque, in rei memoriam. Nonnulli dicunt autem hunc, cum adolevisset, Dianam adamavisse, quae ei Scorpionem immisit, a quo percussus interiit; Deorum vero miseratione pervenisse in astra uti et beluam, in rei gestae memoriam. Habet stellas in capite 3. obscuras; in singulis humeris singulas claras; in dextero cubito 1; in extrema manu 1; in zona 3; in gladio 3. obscuras; in singulis genibus unam claram; in singulis pedibus similiter 1. claram. Sunt omnes septendecim.

C a n i s. 33.

De hoc scribitur, quod Europae cum Dracone custos datus est; quae utraque Minos accepit, idemque Procridi dono dedit, quia ejus morbum sanasset. Post aliquod tempus Cephalus utraque possedit, Procridis maritus, qui hunc ad Thebas duxit adversus Vulpem, de qua Oraculum ferebatur, eam a nullo posse interfici. Jupiter igitur cum nihil aliud restaret,

ret, Vulpem convertit in lapidem; Canem vero dignum existimavit, qui in astra referretur. Alii dicunt hunc fuisse canem Orionis, et dominum in venando secutum esse, (solent enim canes contra feras cum venatoribus pugnare) deinde inter astra positum, quod tempore Orion eo ascendit, quod ideo verisimile est, quoniam eorum nihil omissum fuit; quae Orioni acciderant. Habet stellas in capite unam, quae dicitur Isis; in lingua unam, quam Sirius vocant, magnam quidem illam et splendidam; huiusmodi porro stellas Astrologi Sirios vocant, propter flammae vibrationem; in singulis humeris singulas obscuras; in pectore duas; in spina duas; in pede anteriore tres; in ventre duas; in sinistro lumbo unam; in pede extremo unam; in dextero pede unam; in cauda quatuor. Sunt omnes viginti.

L e p u s. 34.

Hic inventus est in Cynegia, et propter velocitatem hoc animal Mercurius collocavit in astris. Ex omnibus quadrupedibus videtur plurimos foetus edere, quorum quosdam parit, quosdam vero in utero habet, sicut Aristoteles Philosophus dicit in opere suo de Animalibus. Habet stellas in singulis auribus singulas; in corpore 3, quarum illa, quae est in spina, splendet; in singulis pedibus posterioribus singulas. Sunt omnes 7.

Argo.

Argo. 35.

Hanc beneficio Minervae inter astra collocatam dicunt. Haec prima omnium navis facta est antiquis temporibus; vocalis etiam fuit, et prima mare hominibus perviam fecit, et ut posteritati exemplum esset manifestum, in astris ejus simulacrum positum est, non quidem totum sed a temonibus usque ad malum, ut eam insipientes nautae bono essent animo inter navigandum, simulque ejus gloria, utpote inter Deos positae, esset immortalis. Habet stellas in puppe 4. in singulis temonibus 5, in altero 4, in stelide summa 3; in catastromate 7, sub cauda 6. conjunctim. Sunt omnes 27.

Cetus. 36.

Dicitur a Neptuno missus ad Cepheum propter Cassiopeiam, quae cum Nereidibus forma contendebat. Perseus eum interfecit, idemque ut hujus facinoris esset monumentum, in astra relatus est. Haec memoriae prodidit Sophocles Tragicorum poeta in Andromeda. Habet stellas in cauda extrema 2. obscuras; A cauda usque ad gibbum ejus sub utero quinque, sub ventre 6. Sunt omnes 13.

Eridanus. 37.

Hic exoritur ex sinistro pede Orionis, Ab Arato dicitur Eridanus, sed nullam de eo attulit declarationem.

tionem. Alii rectissime putant, eum esse Nilum, ut qui solus a meridie fluit. Multis etiam stellis illustratur. Subest ei stella quae dicitur Canobus, quae ad Argus temonem prope accedit; et hoc quidem fide, re nullum est inferius, ob quod Perigaetum vocatur. Stellae habet in capite unam; in primo flexu tres; in secundo tres; in tertio usque ad novissimum septem, quas dicunt istius fluvii esse ostia. Sunt omnes quatuordecim.

P i s c i s. 38.

Hic est magnus ille Piscis, quem ajunt aquam epotare quam fundit Aquarii urna. De hoc Piscis narratur, ut testis est Ctesias, primo conspectum fuisse in lacu non procul a Bambyce, et quod servaverit Dercetōnem noctu in mare lapsam. Hanc Dercetōnem Syri Deam dicunt. Hujus piscis nepotes duos alios pisces esse affirmant, quos omnes Syri venerati sunt, et in astris collocarunt. Habet stellas 12. e quibus 3. in rostro clarae sunt.

Nectar sive Arula. 39.

Haec est ad quam dii mutuo juraverunt, quando contra Saturnum Jupiter profectus est, et voti compotes facti intulerunt eam astris, ad perpetuam memoriam. Hanc etiam solent homines in symposiis adhibere, et ad eam sacra faciunt, qui societates et ju-

ra-

ramenta celebrant, eamque dextera manu tangunt, benevolentiae testimonium hoc esse credentes. Habet stellas in foculo duas, in basi duas. Sunt omnes quatuor.

Chiron sive Centaurus. 40.

Hic videtur esse Chiron, qui in monte Pelio habitans omnes mortales dicitur iustitia superasse, quique docuit Aesculapium et Achillem. Hercules existimatur ad eum venisse amoris causa, et in antro ejus versatus Panem coluisse. Solum hunc e Centauris non modo non interfecit, sed et studiose audivit, quemadmodum Antisthenes Socraticus scribit in suo Hercule. Cum autem aliquamdiu hi simul vixissent, ex pharetra Herculis sagitta lapsa pedem Centauri vulneravit. Ille postea expiravit, et propter pietatem nec non et casum hunc Jovis beneficio in astra relatus fuit. Habet in manibus prope arulam quandam bestiolam, quam videtur velle sacrificare: est autem ejus pietatis magnum hoc argumentum. Habet stellas supra caput 3. obscuras: in singulis humeris singulas claras; in sinistro cubito 1; in manu extrema 1; in medio equino pectore unam; in singulis prioribus ungulis 1. in spina 4; in ventre 2. claras; in cauda 3; in lumbo equino 1. claram; in singulis posterioribus genibus singulas: in singulis ungulis 1. Sunt omnes 24. Habet in manibus bestiolam, cujus cer-

tum

tum schema faciunt. Quidam volunt vini esse utrem, unde Diis super arula libat. Et hanc quidem habet in dextera manu; in sinistra vero habet thyrsus. Bestiola illa in cauda stellas habet 2; in extremo posteriore pede 1. claram; in priore pede 1. claram prope illum 1. in capite 3. Sunt omnes 8.

Corvus, sive Hydra. 41.

Hoc astrum ad plura se extendit, ejus autem manifesta est ratio. Honorem ei Apollo tribuit. Unicuique enim Deorum avis quaedam propria est. Cum dii rem sacram facerent, missus erat corvus ad fontem quendam petendum latices; vidit ficum grossos habentem, juxta fontem confedit, donec maturae fierent, post dies multos cum illae maturuerant, edivus eas comedit. Tandem conscius peccati, rapiens hydram e fonte una cum cratere attulit, dicens, hunc quotidie ebibisse salientem in fonte aquam. Apollo cognoscens rem, prout facta erat, hanc corvo poenam imposuit inter homines, ut per tempus bibere non posset, ut scribit Aristoteles in libris de Animalibus. Hoc ejus adversus Deos peccati testimonium statuens, clareque significans sitim corvi, inter sidera constituit hydram, et corvum bibere non valentem, neque accedere. Habet stellas Hydrus in capite tres claras; in prima flexura sex, unam claram quae est ultima; in secunda flexura tres; in tertia quatuor; in quar-

quarta duas; in quinta flexura usque ad caudam novem obscuras. Sunt omnes viginti septem. Ponitur autem Corvus super caudam, occidentem versus, habetque stellas in rostro obscuram unam; in ala duas; in orthopygio duas; in utrisque pedibus extremis singulas. Sunt omnes septem. Ab hoc post flexuram aliquantulum distat Crater, inclinatus ad genua Virginis. Habet Crater in labro stellas duas obscuras, in medio duas, in fundo duas. Sunt omnes sex.

Procyon. 42.

Hic ponitur ante Canem magnum, unde et nomen habet. Est autem Orionis canis. Is venandi studiosus fuisse memoratur; ideoque canem hunc appositum habet. Cernuntur etiam et Lepus, et aliae ferae iuxta illum. Habet stellas 3, quarum prima exoritur splendida, et similitudinem refert canis, quare et Procyon dicitur, prior utique oritur quam ille et descendit. Reliqua astra post haec in zodiaco circulo sunt, quem Sol pertransit in 12. mensibus, quare et totidem numero sunt signa.

Quinque Stellae. 43.

De quinque Stellis (quas Planetas vocant) quia motum sibi proprium habent, dicitur, quod sunt quinque deorum. Primus Phaenon magnus dicitur esse

E

Jovis.

Jovis. Secundus vocatur Phaëthon non ita magnus, hic a sole sic denominatur; Tertius est Martis, dicitur Pyrois, non multum splendidus, similis est aquilae. Quartus Veneris est, Phosphorus, candidus colore: horum omnium astrorum maximus est planeta, quem Hesperum et Phosphorum vocant. Quintus Stilbon Mercurii, clarus sed parvus. Mercurio attribuitur, quoniam is existimatur mundum coelestem descripsisse, astrorumque ordines et tempestates dimensus esse, et significationum tempora ostendisse; vocatur Stilbon, quia hujusmodi apparentiam ipse exhibet.

Circulus Lacteus. 44.

Hic circulus apparet, quem Galaxiam appellant; Non erat fas Jovis filiis coelestes prius adipisci honores, quam Junonis mammam suxissent. Quare ajunt Mercurium attulisse Herculem, jam recens natum, et Junonis uberibus admovisse; hunc quidem suxisse, sed Juno rem deprehendens eum depulit, atque ita de lactis copia exuberante hunc lacteum circulum ortum esse.

NOTAE

AD

ERATOSTHENIS CATASTERISMOS.

Ursa major. 1.

Cf. Schol. German. ad v. 24 seqq. Hygin. P. A. II, f. v. Tab. I. Sidus hoc inter antiquissima esse referendum et eo apparet; quod hominibus coelum inspicientibus ob septem istas stellas statim in oculos incurrere potuit, atque in omnibus istis regionibus, ubi primae observationes institutae fuerunt, nunquam occidit.

Nomen *ἄρμυξ* ex similitudine septem stellarum, cum plaustrī figura derivatum primum in Graecia innotuit. Ita forte a *Nauplio* sidus constitutum erat. *Homeri tempore* autem *Ἀρκτὴ* nomine sensim usi sunt homines. Poeta enim *ἄρκτον* affert, *ἣν καὶ ἄρμυξιν ἐπὶ κλησὶν καλεῖουσιν* (Il. η, 487. Od. ε, 273) et, quod mirum est, *Ἀρκτὴ* quidem, nusquam vero *Ἀρκτοφύλαξ* sed *Booris* mentionem facit; quod iam ab Hygino observatum vides. (v. P. A. II, 2. pag. 423. ed. v. Stav.) Qua ratione vero adducti plaustrī formam in *Ursae* mutarint, difficile est explicatu. *Parmeniscus* quidem apud *Hyginum* (P. A. II, 2.) eo factum esse putat, quod subinde ad septem stellas aliae relatae sunt, quibus forma *Ursae* describi posset. Quicumque vero regionem, in qua conspiciatur sidus, contemplantur, vix credat, homines istos parum adhuc exculti ingenii, ex tanta stellarum, quae ibi occurrunt, multitudine et confusione, eas elegisse, ex quibus sidus componi solet; et ad certam aliquam formam coniunxisse. Igitur sententia, quam *Müllmann* (*de mutatis formis* pg. 54.) affert, mihi quidem probatur, qui *ἄρκτον* nomen ex sphaera aliena progressum esse statuit, et fabulae dedisse locum.

Callistus nomen et fabula ipsa ex arcadicis quidem est, verum ex astronomia originem ducit. *Arcturum* Bellam enim semper ἄμαξαν sequi viderunt, ideoque eam nominarunt *Boosien*. Quem postea, *Plaustro* in *Ursam* mutato, *Arcadem* esse finxerunt, matrem persequentem.

Statim ab initio Καλλιστῶ ex Germanico et Hygino supplendum.

Ἡσίοδος forte in βιβλῷ ἀστρμῆς (v. *Fabric. B. Gr. et Schol. Arat. ad v. 255.*)

Ἵνυατέρα — ἐλέσθαι. forte cum Schol. Arati legendum Ἵνυατέρῃ εἶναι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι cet.

Λυκάδωνι. *Lycaon* Pelasgi filius rex Arcadiae, cui ex pluribus uxoribus multi filii nati erant, unam filiam habuerat *Callisto*. De quo ejusque progenie v. *Apollodor. III, 8, 1. pag. 232. ed. Heyne. Ariethes Tegeensis (ap. Hygin. II. 1. pag. 421. ed. van Sauer. verum nomen est Aracthus v. Notas ad Apollod. p. 657.) et Pherecydes ap. Apollod. l. c. non Lycaonis sed Cetei filiam Callisto fuisse dicunt.*

ποιεῖσθαι. III. *Heyne* suspicatur vocem insertam esse a librario; Nam ἐλέσθαι τὴν ἀγωγὴν nihil habet quod Responderet. Verum potest quoque defendi, eam ἐλέσθαι, ποιεῖσθαι τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν. Cui familia et alibi in hoc libello occurrunt; ut inf. 31. ἰσθὺν αὐτὸν ὠνόμασεν εἶναι.

ὑπὸ Διός. Jovem Dianae fornicatam induisse narrant *Apollod. III, 9. Amphip. poeta (Hyg. pag. 419.) Hyginus ipse fab. 126. asserit, Jovem Callisto compressisse cum in hospitium Lycabnis venisset.*

ἐμεῖναι. *Ruhnkechius (Koppiers p. 94.)* suspicabatur ὑπὸ Διός ἐν Μαινάλῳ μεῖναι λαυθάγουσαν τὴν θῆραν. *Ovid. Metam. II, 441. et Fast. II, 192. ubi Arcton Maenaliā vocat poeta. In Nonactino autem monte id factum esse narrat Hygin.*

ἐπὶ τόκου in Cod. fuerat ἐπὶ τόκον unde *Kopp. ἐπιτόκον* legendum esse putat. Sed lectio ἐπὶ τόκου a *Fellio* recepta etiam probatur *Hemsterh. (v. Kopp. l. c.)*

τὴν θῆραν ἀποθηρῶσαι αὐτὴν *Junoni* hoc tribuit *Callimachus. (cf. Spanh. p. 423. et cum eo Schol. II. σ. 487. Ovid. Met. II. 405. Hygin. P. II. pag. 420.) Jovi alii; sed v. de his Hyg. l. c.*

καὶ

καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον γενομένην τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. Callisto in Urſam converſam Arcadem peperiffe narrat cum noſtro Hygin. et Theo ad Arat. Schol. Germanici vero tranſtulit: *et dum eſſet Urſa Arcium enixa eſt, quem Arcadem vocant.* Legit forſan καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον τὸν κληθέντα Ἀρκάδα omiſſo γενομένην. Poſſeſt tamen ille vel codicem vitioſum inſpexiſſe vel ex memoria haec attuliſſe. Melius et planius forſan eſſet καὶ οὕτως Ἄρκτον γενομένην τεκεῖν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα. De Arcadis progenie vide Apollod. III, 9. 1.

ἀιπόλων Hygin. tranſtulit *Aeſolorum*. Male ſed v, P. A. l. c. et ibi interpp.

μετὰ τοῦ βρέφους Germanic. *cum puero*.

μετὰ χρόνον cum puer adoleviſſet. Hygin. l. c.

δόξαι forſan a librario additum, ut Fell. putat. Sed locum hunc etiam in Theone v. 27. ita expreſſum eſſe, et plebnaſmum in auctore noſtro ſaepeius occurrere, (v. c. 15, c. 32.) monuit Koppiers pg. 95.

εἰς ἐλθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ἀγνοήſαſαν τὸν νόμον. Arcades contra Cretenſes contenderunt, Jovem in monte Lycaeo a nymphis (quarum nomina v. apud Pauſ. Arcad. c. 38. nominantur) educatum eſſe. Quo in monte templum Jovi ſacrum erat, quod intrare neque hominibus neque brutis licitum erat: lex erat, ut qui ſecus feciſſent, intra anni ſpatium interficerentur. cf. Pauſ. l. c. Plutarch. Quaest. Gr. p. 3000. ed. Frankf. addit, non eandem poenam dediſſe et qui ſponte et qui imprudenter templum adierunt.

ἄβατον ἱερὸν Kopp. pg. 96. rejicit ἱερὸν et legit, εἰς ἐλθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διὸς, ubi τέμενος (pars circa templum de reliquo agro reſecta) ſupplendum, *Hyginus et Germanicus templi mentionem faciunt.*

διωκομένην Eratoſthenes videtur tradere, Arcadem jam adultum, cum Urſam hanc matrem ſuam eſſe ignoraret, cum Arcadibus eam perſecutum eſſe et interficere voluiſſe. Alii vero volunt, Arcadem ſtudio venandi deditum Urſam matrem in ſilva vidiſſe, eamque Jovis templum intrantem perſecutum ab Arcadibus una cum Urſa captum et interfectum eſſe. Ita Theo cum *Hygina et Germanico*. Unde Koppiers mutat: ἤπερ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀρκάδων ἀναγκάſται μέλλουſαν. hoc eſt: τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναγκάſειν μέλλοντων.

διὰ τὴν συγγένειαν. Melius, ut Heyne, διὰ τὸ συγγενῆσθαι αὐτῇ. nisi συγγένεια dicta est pro συνουσίᾳ, ἢ τι συγγένησις apud Platonem pro συνουσία occurrit. Alia narratio apud Hyginum, forte ab antiquiore aliquo scriptore addita, haec est, *Theryn Callisto non recipere, quod sit Jovis peller.* Quam fabulam ex astronomia penitam esse, etiam sine interprete intelligas. Locum Ursae majoris Aratus his verbis describit:

Κρατὶ δὲ οἱ δίδυμοι, μέσση δ' ὑπὸ Καρκίνος ἐστίν·
Ποσσὶ δ' ὀπισθοτέροισι λέων ὑπὸ καλὰ φαίνειν.

Seu, ut Eudoxus ap. Hipparchum ad Phaenom. lib. I, n. x (v. Petav. Uranolog. p. 104. ad. Antw.) Τὸ δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης Ἀρκτου οἱ δίδυμοι κεῖνται, κατὰ μέσον δὲ ὁ καρκίνος, ὑπὸ δὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας ὁ λέων. Et num. XII. idem auctor caput Helices: Τὸ δὲ τὸν Περσέα καὶ τὴν Κασσιόπειαν οὐ πολὺ διέχουσα ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἀρκτου. οἱ δὲ μεταξὺ τούτων ἀστέρες εἰσὶν αἰμαυροί. Et in Ἑνόπτρῳ. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Περσέως καὶ παρὰ τὰ ἰσχία τῆς Κασσιόπειας οὐ πολὺ διαλείπουσα ἡ κεφαλὴ τῆς μεγάλης Ἀρκτου κεῖται. οἱ δὲ μεταξὺ ἀστέρες εἰσὶν αἰμαυροί.

Hipparchus Eudoxum et Aratum refellit et ex verbis Eudoxi πρὸ δὲ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ ἄρκτου ἀστὴρ ἐστὶ λαμπρὸς colligere vult, nullam aliam stellam eam esse, quam clarior in laterculo α, et veteres septem istis stellis modo fidus describere solitos; quod in saeculo anteriore factum esse nemo in dubium vocabit. Verum jam Petavius var. diff. I. III, c. III, cum correxit, ubi ex verbis Eudoxi, qui arcticum circulum per anteriores Ursae pedes ducit, demonstrat, non eam stellam sed aliam putasse Eudoxum, forte i quarti ordinis. In eo minime argutandum, stellam haec vocari claram, quid? quod ne in iis quidem haerendum est, quae omnino de situ profert Eudoxus, quod ipse Hipparchus (lib. II, n. XVII.), ut jam memoravimus, auctorem hunc et Aratum rudi Minerva observasse contendit. Recte in iis observavit Eudoxus, obscuriores esse, quae inter Ursam et Perseum conspiciuntur. Sunt enim, quae Camelopardum et Lynceum forinquant.

Eratosthenes in capite numerat septem stellas, easque obscuras, et singulis auribus binas. Si Protemaeum consulas, certe stellae quarti ordinis v, h, o, et quintae β, Α, ι,

16, σ, d, T, quam undecimam annumeravit incertum est, Nisi forte eae addendae duae quarti ordinis, quae ad Camelopardum referuntur, et quae non longe distant. Hyginus et Germanicus fere eadem afferunt, in Germanico autem rejiciendum puto: *in summa cauda I claram*, quod caudae mentio iterum sit in fine, idque additum esse videtur, ut numerus 24 impleretur. Etiam Theo consentit, sed *ἐκαστέρων τῶν νῶτων*, in *ἐκαστέρων τῶν ὠτίων* mutandum. Sex in auribus numerat.

ἐπ' ὁμοπλατῶν λαμπρὸν cet., α' *) puto.

ἐπὶ τοῦ τηθους cet., φ et θ.

ἐπὶ τῆς ῥάχως λαμπρὸν cet., δ eam claram nominat, etfi tertii ordinis.

ἐπὶ σκέλεσιν ἐμπροσθίοις, sine dubio β secundi et κ quarti ordinis. Ita Eudoxi verba melius intelligenda, quod stella, in tabulis eam praecedit.

ὀπισθίοις, — γ et ψ.

ἐπ' ἄκρῳ τῷ ποδὶ ὀπισθίῳ cet., μ et λ. Quae in altero pede posteriori conspiciuntur, illo tempore nondum appositae erant.

ἐπὶ τῆς κέρκου cet., — ε, ζ, η.

Ursa minor. 2.

Cf. Schol. German. ad v. 24 seqq. et Hygin. II. 2. v. Tabul. I. Sidus in Homero non occurrit. cf. Schol. II. σ, 487, sed ex Phoenicia in Graeciam illud migrasse, astronomi ad unum omnes affirmant. v. Arat. Phaen. v. 39. et ibi Schol. Germanicus et Hyginus P. A. II, 2, pg. 424. et ibi interpp. Omnes de eo fabulae, quas in auctoribus legimus, astronomicae originis sunt; Praeter eam, quae a Theone assertur, Cynosuram fuisse Callistus canem, et ea interfecta mortuam esse, duae aliae a nostro narrantur.

Iterum ab initio verba quaedam excidisse videntur. Nam valde jejunos esset, et vix ferendus iste verborum nexus *αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη*, ubi subjectum *ἄρκτος* *μικρὰ* iterum supplendum. Praeterea mirum est, nostrum nullam attulisse rationem, cur sidus vocetur *Cynosura*. Germani-

*) litterae graecae in commentario non cum iis, quae in contextu occurrunt, confundendae. Illae enim, quas auctor assert, numerum stellarum, hae vero nomina earum in tabulis denotant.

manicus *Arctos*, inquit, *minor a pluribus Phoenice, a Graecis Arctophylax, a nonnullis Canis cauda vocatur*. Locum igitur sic restituere vellem: "Αὐτὴ ἐστὶν ἡ μικρὰ καλουμένη κυνόσουρα διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς ὁμοιότητα, προσηγορεύθη δὲ cetera.

Φοινίκη. Rationem affert Aratus v. 39, τῇ δ' (sc. μικρᾷ) ἄρα Φοίνικας πύκνοι περὶ ὧσι θάλασσαν. Poeni enim, teste Theone ad h. l., usi sunt hoc signo in navigatione, quod certius possum indicat navigantibus iisque, qui artis periti stellas obscuriores observare possunt. Quae in iisdem Scholiis de Thaletæ sideris auctore narrantur, incerta sunt. cf. etiam Hyg. pg. 424. et ibi interpp.

ἄτιμήθη Subjectum iterum desidero, Callistus nomen intelligendum esse, apparet.

γνοῦσα δὲ. Excidit αὕτη ex sententia Ill. Heyne. In reliquis subjectum facile potest substitui.

Ἀντιθέτσαν, Heyne in ἀνατιθέτσα mutat: cum reponeret; reponendo inter sidera alterum ursae simulacrum.

Hanc fabulam in nullo alio auctore invenio, (Hyginus eam plane omisit) ideoque eam seu ab ipso Eratosthene seu ab aliis grammaticis additam esse arbitror.

Ἀγλαοσθένης. Cujus fuisse τὰ Ναξία etiam inf. c. 31 laudata. De hoc et aliis auctoribus ab Eratosthene allatis forsitan alio loco dicemus, v. etiam Voss de historicis Graecis.

Κυνόσουρα, Germanicus *canis cauda*; ita etiam Theophrastus l. c. et omnes astronomi. Res ipsa clara est. Si enim mappas astronomicas inspicis, stellas, quas ad caudam Ursae minoris referuntur, acclives, et ita positas esse vides, ut speciem caudae caninae praebeant, Nymphae Cynosurae nomen in nullis aliis mythographis, occurrit, nisi in iis, qui post Aglaosthenem astronomos secuti sunt; ex similitudine igitur ortum et in mythologiam deductum ab iis, qui Cretica scripserunt, et mythos sideribus applicare voluerunt.

τρεφὼν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰθαίων νυμφῶν. Fabula mutatis nymphae nomenclis ex Hesiodo, Apollodoro aliisque nota. Cum jam in eo esset, ut Rhea, Saturni uxor, Jovem pareret, fugit in Cretam, ne maritus, quod jam saepius acciderat, infantem devoraret. Ibi in antro reliquit filium recens natum et nymphis quibusdam nutriendum dedit. Fuerat in his Cynosura secundum Aglaosthenem.

Ἰσοτς,

Ἰσοῖς. Hyginus: *quae Hestiaea vocatur*. At de Hestiaea Euboeae oppido hic non agi apparet et Hemsterh. (Kopp. pag. 97.) observavit. Res pertinet ad fabulas Creticas, nilque reliquum est, quam, ut cum Stephano Ἰσοῖς, mutemus in Ἰστρος, quae urbs fuit Cretae; Legendum igitur πόλιν τῇ καλουμένῃ Ἰσρῶ.

οἱ περὶ Νικόστρατον. Hyginus a *Nicostrato et sodalibus*. Sed jam interpp. ad h. l. ostenderunt, phrasin hanc interpretandam esse per *Nicostratum*. Quisnam vero fuerit Nicostratus ille, difficile explicatu est. Plures hujus nominis inter Graecos extitisse vides ap. Nic. Loensis Epiphyl. lib. IX. c. 5. cf. Hygini interpp. Forte Lacedaemonius ille secundum Pausaniam l. II, pg. 60. Menelai nothus seu, ut Eustath. ad Il. γ, pg. 303, Helenae filius, a Lacedaemoniis in honore habitus, et ab Oreste Spartam occupante cum Megapenthe regno expulsus. Hac fuga, ut puto, Cretam petiit, ibique constituit portum. Praeterea Cynosurac nomen Spartanis notum erat. Fuit enim Φυλὴ Λακωνικὴ apud Marathonem. v. Hesychius v. Κυνόσουρα. Quae si ita se habent, Thales non inventor hujus sideris esse potuit, sed illud jam ante eum ex Phoenicia in Graeciam migraverat.

ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα. δὲ del. Heyne.

Ἄρατος δὲ αὐτὴν καλεῖ Ἑλικην cet. Aratus vero:

Οἱ τὴν μὲν (sc. ἄρκτον μικράν) Κυνόσουραν ἐπικλησιν
καλέουσι,

τὴν δ' ἐτέρην (sc. μεγάλην) Ἑλικην —

Igitur locus corruptus videri poterat et ita exprimendus: Ἄρατος δὲ φησιν αὐτὴν καὶ Ἑλικην, ἐκ Κρήτης οὖσας, γενέσθαι Διὸς τροφούς, Aratus illam et Helicen, Creta oriundas, ait fuisse Jovis nutrices. Postea vero vidi, jam Arnaldum Lect. Graecis, pg. 137. et Kopp. pg. 99. sq. hunc locum emendasse. Arnaldus quidem fere eodem modo: Ἄρατος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ Ἑλικην cet.

Helices nomen Theo derivat ἀπὸ τοῦ ἐλίσσεσθαι et sidus ita nominari putat παρὰ τὰς ἑλικας καὶ συροφὰς αὐτῆς. Postea vero quam post Aglaosthenem mythis Creticis in siderum historiis utebantur, etiam hoc nomen in mythologiam traductum et Ursas Jovis nutrices fuisse narratum est. Qui vero Arcadica praeferebant, Callisto majorem, et minorem canem ejus fuisse, putarunt. Aratus et Leontius de sphaera etiam rationem adhibuerunt, cur nutrices ab ipso

Jove in Urſas converſae fuerint. Dicunt enim Jovem metu patris ſe ipſum in draconem, nutrices vero in Urſas tranſmutaſſe, et poſtea quam regnum conſecutus eſſet, formas has in coelo poſuiſſe.

ἡ χεὶ δὲ ἀστέρας etc. ſunt β, γ, ζ, η.

ἐπὶ δὲ τῆς κέρου α, δ, ε.

ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων κατώτερος ἐστὶν ἄλλος ἀστὴρ, ὃς καλεῖται πόλος, περὶ ὃν δοκεῖ ὁ πόλος ἐρέφισθαι. Quae verba, quo melius intelligi poſſint, Hygini et Germanici verba apponam. Hyginus enim, P. A. II, 1: *in prioribus, inquit, caudae stellis una eſt infima, quae polus appellatur, ut Eratoſthenes dicit, per quam locum ipſe mundus exiſtimatur verſari.* Et Germanicus: *Fiunt omnes ſeptem, ſupra alias decem, quae praecedunt et dicuntur ludentes; et maxima altera, quae vocatur Polus, in quo a quibusdam putatur totus orbis circumverſi.* Unde Koppiers pg. 101, πόλος περὶ ὃν δοκεῖ τὸ ὅλον ἐρέφισθαι. Sed quaenam fuerit iſta ſtella, quam Eratoſthenes κατώτερον nominat, non ſtatim apparet. Hipparchi ſententiam et quae ei appoſuit Petavius, v. in Uranalog. var. diſſ. lib. III. 4. Petavius ipſe ex Hygini verbis jam allatis putat, Eratoſthenem ſcripiſſe ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐράς, ita, ut locus auctoris noſtri ita exprimendus eſſet: ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐράς cet., ſeu verba ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων plane eſſent rejicienda. Stellam, quam noſtri polarem vocant, illo Eratoſthenis tempore non in polo verſatam eſſe, res eſt jam nota. v. Petav. l. c. Diſtabant enim a polo Eudoxi tempore ſecundum Petavium l. c.

1) α, ſ. ſtella polaris noſtro	
tempore, in extrema cauda	14,4. ann. o p. Chr. 11 ^o , 52'
2) δ, media caudae	— 12,37
3) ε, ſ. antepenultima caudae	11,24
4) β, ſ. ſuperior praecedentium in laterculo	— 7,26
5) ζ, ſ. ſuperior ſuccedentium	— — — 9,16

Putat igitur Petavius, Eratoſthenem ſecundum verba Hygini, antepenultimam caudae ε, in polum mundi collocatſe.

Re vero accuratius conſiderata verba ita interpretanda eſſe exiſtimo: ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων (*ſub altera praecedentium, γ et β,*) κατώτερος, ἐστὶν ἄλλος, *alia*, (quae non

non fideri annumeratur) *inferior*, (propius polum) *est*. id quod etiam Eudoxus (ap. Hipparch. lib. I, n. V.) confirmare videtur, cujus verba sunt: ἔτι δὲ τις ἀπὲρ μένων αἰετὰ τὸν αὐτὸν τόπον. οὗτος δὲ ὁ ἀστὴρ πόλος ἐστὶ τοῦ κόσμου. Quid igitur? Eratosthenem istam intellexisse puto, quinti ordinis, quae in catalogis b nominatur, et cujus distantia a polo fuerat anno p. Chr. nat. 0, 4° 47'; tempore Hipparchi 4°, 19'; Eratosthenis 3°, 48'; Eudoxi 3°, 25', eodem igitur fere loco, ubi α in extrema cauda nostro tempore conspicitur, quae a polo 1°, 47' distat.

D r a c o. 3.

Cf. Schol. Germ. ad v. 28. seqq. et Hygin. II, 3. v. Tabul. I. Fabula ex Theogonia et quidem ex Pherecyde petita et astris applicata est. v. Hesiod. Theogon. v. 333. seqq. Appollod. II, 5, II. et ibi Heyne T. I, p. 406 seqq. Si auctoris nostri narrationem cum fragmento ap. Schol. Apoll. Rh. (v. Sturz Pherecydis fragment. pg. 141. seqq.) comparamus, Pherecydes ipse rem alio modo tractavit; si vero Germanico credimus, ille ipse Pherecydes de fidere egit idque jam illo tempore inter astra relatatum erat. *Hunc, inquit Germanicus, Pherecydes dicit inter astra collocatum esse.*

ὁ μέγας. μέγα Θαῦμα. οἷη ποταμοῖο ἀπορρῶξ Aratus Phaenom. 45. 46.

De situ ejus Aratus et Theo ad h. l. v. 45 seqq. Verba Arati sunt:

ἡ μὲν οἱ ἄκρη
'Ουρὴ παρ' κεφαλὴν Ἑλλίης ἀνακάνεται ἄρκτου
σπειρῇ δ' ἐν Κυνόσουρα κάρη ἔχει.

Germanicus Theonis verba ad h. l. transtulisse videtur, sed loco *Phoenices circumcingit caudam* leg. loco *Phoenices circumcingit caput*. Ultima enim in cauda Draconis λ, ad caput Ursae majoris posita est. Verba λέγεται δὲ εἶναι — — Φύλακα τῶν μῆλων videntur alieno loco posita esse; certe melius ita jungenda: Οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τε καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ἄρκτων κείμενος, ὃ καὶ ἐν τοῖς ἄστροις τάξις ἐδόθη δι' Ἡραν, ἣ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας Φύλακα τῶν μῆλων. λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεα μῆλα Φυλάσσω, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθεῖς.

παρὰ τῷ Ἀτλαντί, apud Atlantem, cui sedes assignata Libya et extrema, in monte Atlante. v. Heyne l. c. pg. 408.

408. Sequuntur verba ὑπὸ δὲ τῶν ἀπείνου παρθένων Hesperides Noctis filias, at Pleiades filias Atlantis fuisse tradit Hesiodus *Erg.* 383. Attamen etiam Diodor. IV, 27 Hesperides Atlantis filias vocat, et Germanicus. Neque igitur verisimile est, nostrum de Pleiadibus hic cogitasse, aut eas cum Hesperidibus confudisse. Alias de dracone fabulas easque, ut puto, a recentioribus astronomis excogitatas v. ap. Theonem, Hyginum et Germanicum.

καταψῆσα. Koppiers leg. καταψῆσαι. et praeterea observandum Atlantis filias more minus usitato παρθένους hic vocari. v. Kopp. pg. 103.

μέγιστον δὲ ἔχει σημεῖον glossema mihi videtur. Quindecim stellas affert Eratosthenes, nimirum tres in capite, quae sine dubio fuerunt γ, β, ξ, sed plures notas fuisse, Aratus his verbis docet:

Οὐδ' οἷος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,

Ἄλλα δύο προτάφους, δύο δ' ὀμμασιν. εἰς δ' ὑπέρθεον Ἑσχατὴν ἐπέχει γένυας θειοῖο πελώρου cct.

Forte igitur λαμπροὺς γ, mutandum in λαμπροὺς ε, quod in Codd. Γ pro Ε facile poterat substitui. Reliquae, quae in vicem distant, π, δ, τ, χ, ω, ζ, η, θ, ι, α, η, λ fuerunt.

Engonasin. 4.

Cf. Schol. Germ. ad v. 65. seqq. et Hyg. II, 6. v. Tabul. I. Qua de ratione hoc sidus inter recentiora refero, jam monui. Fabulae, quae narrantur, omnes post Arati tempora additae sunt. Ipse Aratus hominem esse fingit, genua flexentem, v. 64. seq. Sed,

οὔτις ἐπίσταται ἀμφαδὸν εἰπεῖν,

Οὐδὲ τίς κρέμαται κείνος πόνω· ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἔν γόνασι καλεῖται cct.

Hinc itaque omnis haec fabularum copia et varietas.

ἦν δὲ ὑπὸ Ἡρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζεται τῷ Ἡρακλεῖ. Contradicere videntur haec iis, quae capite superiori dixit, Junonem posuisse draconem custodem propterea, quod mala Hesperidum a filiabus Atlantis perpetuo subtrahebantur. Forte tamen illa fabula ex Pherecyde, haec, ut ex Germanico et Hygino colligere licet, ex Panyasi hausta.

τότε ῥόπαλον ἀνατετακώς, καὶ τὴν λεοντῆν περιελημμένος. Sed jam supplendum esse puto, τῇ ἀρ-
ερα

τερᾶ et cum Koppiers leg. προβεβλημένος *praeferens* s. *pro-*
tendens. cf. Hygin. P. A. II. c. 6. Alio modo Aratus v. 67 seqq.

— — — ἐπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ἄμων
 χεῖρας αἰέρονται, τάνυται γὰρ μὲν ἀλλυδὶς ἄλλη
 Ὅσσην ἐς ὀργυιήν. — — — —

In fabulis enarrandis, noster hunc asterismum conjungit cum Dracone secundum Panyasin; Araethus cum Urfa; Hegesi-
 nax, qui Theseum esse dicit, forte cum Lyra, quod etiam
 ii fecisse videntur, qui Thamýrin aut Orphea esse Engonasin
 putant. Sed cf. de his et aliis Hygin. II, 6.

Si de situ quaeramus, ex Hipparcho I, 7. p. 102. ap-
 paret, Engonasin sinistro pede Draconis caput contere-
 re.

ἐπὶ τῆς καφαλῆς α; βραχιόνος δεξιῶ λ αμ-
 πρὸν γ; ἐφ' ἐκατέρων ὤμων β, δ; ἐπ' ἀκρας (τῆς
 ἀριστερᾶς supplendum) χεῖρός λ forte ἐφ' ἐκατέρας
 λαγόνος ζ s. sed ejusdem sunt ordinis; δεξιῶ μῆρου
 forte in ἀριστεροῦ μῆρου et verba λαμπρότερον δὲ τὸν
 ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς hic inferenda, ita π et ρ intelligen-
 dae sunt, quarum altera tertiū ordinis. Poterant quidem
 stellae modo dictae ad pedem dextrum referri, sed constel-
 latio caput draconis non attingeret, et in dextro pede in
 Ptolemaeo non tot occurrunt stellae, γδνάτος η puto;
 καμπῆς σ; κνήμης τ. et υ; ποδός μ puto esse in clava
 Arctophylacis, auctore Ptolemaeo, qui ὁ αὐτός ἐστι τῶ ἐπ'
 ἀκρῶ τοῦ κολλορύβου. Germanicus in coxa affert 2, de re-
 liquis consentiunt Germanicus et Hyginus; De clava res du-
 bia, forte ω; ἐπὶ τῆς λεοντῆς ξ et ο de reliquis adja-
 centibus μ et ν forte, A in Ptolemaeo non invenio.

C O P P I E R S

Cf. Schol. Germ. ad v. 70 seq. et Hygin. II, 5. v. Ta-
 bul. I. Pherecydi fidus hoc jam notum fuisse, ex fragmen-
 to constat, quod apud Schol. Od. λ, 320 legimus: (cf. Sturz
 pag. 210) quem auctorem Eratosthenes in priori capitis
 parte secutus est. Fabula ipsa ad Creticas pertinet, et sa-
 tis nota est.

αὐτὴν in αὐτὸν (τέφανον) mutandum, ut jam Kop-
 piers vidit.

Δία in cod. Ida fuit, male. Insula Naxos tempore
 antiquiore Dia vocata. v. Hesych. v. Δία et Koppiers pag.
 104. In Schol. Germanici pro Creta Dia legendum,

ισορσί-

ἰσορρεῖται διὰ τοῦτου (τοῦ τεφαίνου) τὸν Θη-
σέα πεισῶσθαι cet. Φέγγος ποιῶντος ad διὰ τοῦτου re-
ferendum. Plura exempla hujus structurae verborum tur-
batae affert Koppier pag. 105 et infra c. 17 et 29. Prae-
terea, observandum hic mihi videtur, haec verba non cum
anteriori capitis parte conjungenda esse, sed aliam fabulam
forte secundum Epimenidem narrari et plura excidisse. Ger-
manicus locum hunc sic exponit. *Sed qui Cretica conscrip-
sit, refert, quia Liber ad Minoem regem venisset, ut Ari-
adnen filiam ejus duceret uxorem, coronam dono Ariadnae
dedisse Vulcani opere factam ex auro et gemmis pretiosis; et
ratis fulgoris fuis, ut Thesea Labyrintho liberaret, quae
post astris affixa est, cum in Naxos utrique venissent. Hy-
ginus fere eadem. Sed, inquit, ut ait, qui Cretica con-
scripsit, quo tempore Liber ad Minoa venit cogitans Ariad-
nen comprimere, hanc coronam ei muneri dedit cet. Dici-
tur etiam a Vulcano facta ex auro et indicis gemmis, per
quas Theseus existimatur de senebris Labyrinthi ad lucem
venisse: quod aurum et gemmae in obscuro fulgorem luminis
efficiebant.*

Φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον cet. Scilicet de stellis,
quae vulgo, etiam ab nostro auctore c. 12. coma Berenices
vocantur, hic agitur. Ariadnes vero comam eas nominari,
pulsquam invenire possum, nisi in Eratosthene et, qui eum se-
cutus est, Germanico.

ὅχαι δὲ ἀστέρες cet. Octo tantum stellas novit Pto-
lemaeus, α, γ, δ, (splendidas vocatas ab Eratosthene) ζ, ε,
ι, κ, θ, β forte q inferendum.

Ophiuchus. 6.

Cf. Schol. Germ. ad v. 72 seqq. et Hygin. II, 14. v. Ta-
bul. I. et II. Quod jam de Engonasin dictum est, etiam
de Ophiucho valet. Sidus hoc per magnam coeli partem
diffusum neque multis stellis lucidis clarum recentiori tem-
pore, sed ante Aratum in coelo constitutum est. Praeterea
etiam ex nomine sit perspicuum, astronomos non tam de
fabula quam de figura cogitasse. Postea vero multae fabu-
lae in hoc sidere cumulate sunt, de quibus v. Hyginus.
Narratio de Aesculapio contat. Sed non satis apparet, quem
auctorem Eratosthenes secutus sit. Poterat haec vulgari ser-
mone accipere, ut saepius factum est, (cf. Heyne ad Apol-
lod.

lod. III, 10, 3. p. 103.) praesertim in re tam clara et fere ab omnibus mythographis tractata. Citantur vero aliquot auctores ab Apollodoro, l. c. Stesichorus et quod ad Hippolytum attinet, Neoptolemus, qui Naupactica scripsit. De quo v. Heyne ad Apollod. T. III. pag. 989 et Pauf. X, fin.

Fabula de Aesculapio vario modo tractatur ab auctoribus v. Heyne ad Apollod. l. c. Pauf. l. c. et Pindar. P. γ, 96. et alii. Aesculapius filius Apollonis et Arsinoes sive, ut alii volunt, Coronidis a Chirone artem medicam didicit v. Apollod. l. c.

τοῦτον τέχνη ἰατρικῇ χρώμενον - Koppiers - p. 106. emendavit hunc locum in οὗτω τέχνη ἰατρικῇ χρώμενον. cli. c. 13, et 24. et Palaephatus de incred. c. 31. et Heraclides in Allegor. Hom. p. 483. Sed propter ea quae sequuntur, mutarem, τοῦτου τέχνη ἰατρικῇ χρώμενου, ως ἐστ. — — καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων. ect., — λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι: cum autem τοῦτον longius abesset, subiecit auctor τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν. ect. Stesichorus nominat Capaneum et Lycurgum v. Apollod. l. c. ἐν οἷς καὶ Ἱππολύτον. Hippolytum ab ipso patre interfectum esse, narrat Hygin. fab. 47 et ibi interpp. et P. A. II, 14. Aesculapium id Hecri causa fecisse addit Schol. Pind. l. c.

Aesculapius anguisenens fingitur propter medicinae peritiam. cf. Hyg. P. A. l. c.

De Ophiuchi situ v. Aratus et quae contra eum disputavit Hipparchus lib. I, n. 8. Putavit enim utroque pede super scorpium stare. Enimvero Eudoxus (v. Schol. Arat. ad h. l. et cum eo Hipparchus) veritati propius accedit, quippe qui altero pede id tantum fieri affirmat. Noster hac de re nullam facit mentionem. At de stellis locus obscurus. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἐκατέρων ὤμων β' et γ; ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ, μ, υ; ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς η, λ, δ, ε; ἐφ' ἐκατέρων ἰσχυρίων μ et ζ forte; (τὸν ῥεῖσicio) ἐπὶ τῇ δεξιῇ πύλο; δ; τοῦ δὲ ὄψεως ἐκ' ἀκρᾶς κεφαλῆς β' et γ; reliqua exciderunt. Etenim jam Aratus serpentem eumque multis stellis distinctum descripsit, et Germanicus et Hyginus plura afferunt. Ille: *Serpens*, inquit, *quem tenet in manibus, habet stellas in orificio 2, in flexura capitis spissos 4, in manu Ophiuchi 2 claras, in prima flexura 3, secunda, quam tenet in dextra manu, alias octo, in tertia usque ad caudam*

dam 6. *Fiunt omnes stellae serpentis triginta. Hic vero Anguis habet in summo capite 2, sub capite 4, uno loco omnes. Ad manum ipsius Ophiuchi sinistra 2, sed quae maxime ad corpus accedit clariorem et in dorso anguis ad ipsam corporis conjunctionem 5. Et in prima curvatura capdae 4, in secunda caput versus habet stellae 6. Ita est omnino trium et viginti. Locum itaque ex Germanico restituere vellem in numero tantum. mutatione aliqua facta secundum Hyginum: ἐπὶ τῆς καμπῆς τῆς κεφαλῆς δ', ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀφιοῦχου β'; ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς α', ἐπὶ τῆς δευτέρας δ'; ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῆς κέρκου ε'; τοὺς πάντας κα'. Sunt vero in capite β et γ, in flexura capitis δ; λ, α, ε; in manu Ophiuchi δ, ε; in prima flexura ε, γ, ξ, ο, υ, ζ, reliquae eae forte fuerunt, quae nostro tempore ad Taurum Poniatowskianum referuntur, forte igitur η, ο, ν, τ, η, θ. Nam in Hygino legimus, caput versus extendi serpentem.*

Scorpius. 7.

Cf. Schol. Germ. ad v. 80 segg. et Hygin. II, 26. v. Tabul. II.

Οὗτος δὲ τὸ μέγεθος αἰετός, δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται. Notandum, veteres astronomos usque ad Eratosthenem Librae signum non novisse, sed Scorpionem, ut noster affirmat, in duo signa s. ecliptices partes divisisse. Postea vero χηλαί Librae, (teste Schol. ad Arat. v. 89. ταῦπε γὰρ (ἰς χηλας) οἱ ἀερολόγοι τὸν ζυγὸν εἶκον φασίν εἶναι) et τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον Scorpius appellabatur. Cf. ad Virgil. Gc. I, 32.

Sidus hoc quamquam neque in Homero neque in Hesiodo occurrit; tamen antiquioribus adscribere velim partim ob formam et stellam primi ordinis Antarem partim ob fabulam, de qua cf. omnino cap. 32. Ex Euphorione petita esse videtur fabula v. Schol. Hom. σ. 486.

τῆς κεφαλῆς. Videtur quidem praecipue, si Schol. Germanici in Scorpione et Orione conferas, nomen montis cuiusdam forte excidisse, sed, ut Munker ad Hygin. P. A. II. c. 34. monuit, nomina ista omnia ex καλὴν forte esse videntur, ita ut pro Chalippio, Gelsonia, Celusio, ponendum esset Colons, sed et hoc, ut mihi videtur, dolendum et tantum modum in monte quodam retinendum est. Praeterea

terea enim quod nullus talis mons in insula Chio inveniri potest, Aratus v. 642. et Theo semper montem quidem nominant, nomen vero numquam addunt. Κολώνη igitur significat, ut jam Gale transtulit, *montem*, nil amplius. Quid? quod in Germanico pro *monte Celfonio monte celfo* legerem.

ἀνὰ δοθῆναι (ἐκ) τῆς κολώνης. Καὶ οὕτως ἀπο-
θανεῖν forte ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν, ut Schol. Hom.
I. c. et Apollod. I, 4. 3.

ἐβιάσατο vim inferre voluit.

ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθης τῶν ἀστέ-
ρων, ἵν' εἰδωσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἀνθρώποι τὴν
ἰσχὺν τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν. Igitur propter
ejus naturam et vim. Alio modo Hygin. P. A. II c. 26.
ut species ejus hominibus documento esset, ne quis eorum de-
re aliqua sibi confideret, quod Orion dixisset, se omnia velle
interficere, quae ex terra oriuntur.

ἔχει δὲ ἀστέρας ἐφ' ἐκατέρας χηλῆς δύο in
australiori α et ι; in borealiori β et γ.

ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλοι, οἱ δὲ δεύ-
τεροι ἀμειννοί. γ et ι, tertiū, reliquae secundi ordinis.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου β, δ, π; ἐπὶ τῆς κοιλίας π for-
te et σ; ἐπὶ τῆς κέρκους τ, υ, μ, ζ, η; ἐπὶ τοῦ κέντρου θ, ι,
κ, λ. stellae ζ, η, θ ex catalogo de la Caille sumtae sunt.
προηγείται μὲν αὐτοῦς cet. De stella primi ordinis α,
a recentioribus *Antares* vocata (quod nomen jam Ptole-
maeus affert, stellamque secundi ordinis esse vult), nostrum
cogitasse ex descriptione apparet, collatis verbis extr. cap.
anteced. ἔχει δὲ ἐπιφανείαν ἰκανὴν ἐπὶ τοῦ μεγίστου
ἄστρου, λέγω δὴ τοῦ σκορπίου, ἐν ᾧ τῷ τύπῳ φαίνόμε-
νος. Quae tamen verba adeo interpolata mihi videntur, ut
ea plane rejicerem, si tantum alio loco stellae hujus clarissi-
mae mentio fieret. Hyginus et Germanicus fere eandem
stellarum positionem afferunt. Ille enim lib. III. c. 25: *Hic*
(Scorpius) *habet, inquit, stellas in his, quae chelae dicun-
tur, in unaquaque earum binas, ex quibus primae sunt cla-
riores: praeterea habet in fronte stellas tres, quarum me-
dia est clarissima; in interscapilio tres, in ventre duas, in
cauda quinque, in acumine ipso, quo percutere existima-
tur, duas. Ita est omnino stellarum 19. Hic vero: Habet*
(Scorpius) *stellas in unoquoque cornu duas, in ore unam
claram, in fronte duas, in dorso claras tres, in ventre duas,*
F in

in cauda quinque, in aculeo duas. Sunt omnes 19. Ex his quatuor, quae sunt in cornibus ejus, duae priores clariae et duae obscurae Librae assignantur, quam Chelas Graeci dicunt. Verba προηγαῖται cet. ab utroque omittuntur. At stella non ad chelas referenda, cum istae stellae eam praecant, et, ut jam monui, a nostratibus in Libra ponantur. Quid? quod stellam ab Eratosthene in thorace poni ex cap. 6. apparet. Verba igitur ὁ ἐπὶ τῆς βορέας χηλῆς λαμπρὸς ἀστὴρ sive omnino exteenda sive in ἐπὶ τοῦ θώρακος mutanda.

Arctophylax. 8.

Cf. Schol. Germ. ad v. 89 et Hygin. II. 4. v. Tabul. I. De origine fideis et fabulae jam supra ad c. I. tractavi. Verum in hoc capite alium auctorem Eratosthenes, forte Acusilum secutus est. Plures enim rerum Arcadicarum scriptores fuerunt, de quibus v. Not. ad Apollod. III, 8, 1 seqq. Hyginus et Germanicus hanc fabulam cum altera cap. I. narrata conjungere ausi sunt.

ὁ θςν forte δ δδ.

Τραπῆζοῦς scribendum; urbs Arcadiae. Alii rem alio modo tractant. v. Apollod. l. c. Hygin. fab. 176 et ibi interpp.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς θ, κ. Tertia stella, addenda est. Ita etiam Germanicus. Sed, ut cum reliquis conveniret, δεξιᾶς mutarem ἀριστερᾶς praecunte Hygino lib. III. 3. Sidus enim non a tergo sed a fronte in coelo conspicitur. cf. quae de positione stellarum dixi ad cap. 9. fin.

οἱ οὐ δύνουσιν. Elevatio poli Alexandriae fuit 31°, II.

θ distabat a polo — 28,29

κ distabat a polo 28,48

28,13

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β, εφ' ἐκατέρων τῶν ὤμων γ et δ; ἐπὶ τῶν μαστῶν nullae aliae quam ρ et ε sed haec clarior illis; ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος (δεξιῶ) quod jam Gale addidit; ἀνὰ μέσον Arcturus.

εφ' ἐκατέρω π. η et π forte etiam ζ et υ.

Virgo. 9.

Cf. Schol. German. ad v. 95. seqq. et Hygin. II, 25. v. Tabul. I. Varia mythorum genera in hoc capite cumalata sunt,

sunt, eaque omnia ex prima vitae integritate et simplicitate petita. Sidus igitur est, ut puto, ex antiquissimis. In prima fabula, quam Eratosthenes tractat, et quae ad Creticas perinet, Aratum maxime secutus est v. 97-136.

Ταύτην (sc. παρθένον) Ἡσίοδος ἐν Ἰσογονίᾳ αἴρηται cet. At de sidere Virginis nulla apud Hesiodum sit mentio, Δίην Jovis et Themidis filiam esse modo narratur in Theoponia v. 901. cll. *spy.* 254. Praeterea interpretes auctoris nostri Germanicus et Hyginus verba ἐν Ἰσογονίᾳ omittunt. Vereor igitur, ne ex margine huc sint illata auctoremque nostrum ad Hesiodi βιβλίον ἀπειχὴν respexisse, atque sidus hoc illo tempore jam notum fuisse. De Δίῃ v. praeter loca Hesiodi jam laudata Hermann. *mytholog. Handb.* I. B. p. 293. Omisit noster, eam secundum nonnullos Astraei filiam esse, quod Aratus annotat in principio descriptionis.

καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν. descriptio saeculi auri. Aratus ipse inde a v. 102.

οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνένατο Φύλα γυναικῶν,
ἀλλ' ἀνὰ μὲν ἐκάστην cet.

Sensum Arati igitur non plane exprimit Germanicus. Dicit enim: *A virorum aspectu se subtrahere solita cum foeminis consubito ludere et conversari videbatur cet.*

μεταστάντων δὲ αὐτῶν. sc. ἐκ τοῦ βίου, illis mortuis, v. Wessel. ad Diodor. I, 20. Probabilius esset μεταστάντων, cum illi a prisca vita defecissent, degenerassent. Prius tenuit Hyginus: Sed post eorum obitum, qui sint nati, eos minus officiosos, magis avaros coepisse fieri, quare minus Justitiam inter homines fuisse conversatam. Et Germanicus: Sed postquam diminuti homines a pietate quieverunt (leg., ut puto, infecuti homines a pietate recesserunt), cet.

Fortè tamen in auctore nostro exiderunt nonnulla et est plenius legendum: μεταστάντων (sc. ἐκ τοῦ βίου) δὲ αὐτῶν, καὶ τῶν ἐπιγινομένων μηκέτι τὸ δίκαιον συντηροῦν cet. Sic Arati mentem melius expressam censeo:

Τάφῳ ἦν, ὅφρ' ἐτι γαῖα γένος χρύσεον ἔφερβεν

Ἀργυρίῳ δὲ ὀλίγη τις cet. —

Theo ad h. l.: μεταστάντων δὲ ἐκείνων, οὐκέτι ὁμοίως συνῆν αὐτοῖς, ἀλλὰ εἰς τὰ ὄρη ἀνεχώρει διὰ τὰς ἐπιγινομένας ἀφίνας cet.

οἱ μὲν — *Ἀγμήτρην* αἱ Attica spectant, ad declaranda agriculturæ inventa.

οἱ δὲ *Ἴσιν*. Forte a grammaticis appositum, quod Graeci contenderunt, Cererem ab Aegyptiis *Ilin* vocari.

οἱ δὲ *Ἀταργάτιν*. Nomen Syrium et, ut videtur, ad res astronomicas declarandas excogitatum. Lucianus eam Lunam esse putat, et *Ἀσάργην* vocat.

Hoc loco οἱ δὲ *Ἠριγόνην* in nonnullis libris additum fuisse, ex Germanico et Hygino colligo, atque id propter notum illud auctoris nostri poema *Erigone* suspicari licet. Germanicus: *Ad aspectum Booris Virgo constituta est, quae Erigone dicta est*, cet. et Hyginus: *Nonnulli etiam Erigonen Icarī filiam dixerunt, de qua diximus*.

οἱ δὲ *Τύχην*. Oceani filia. v. Hesiod. Theog. 360.

διὸ καὶ ἀκέφαλον cet. Hyginus: *Et hoc magis non convenit inter eos, quod caput ejus nimium obscurum videtur*. Germanicus cum nostro consentit: Alii Fortunam, pro eo, quod sine capite astris infertur. Locus autem Eratosthenis obscurus sane et depravatus est. Verba, hoc modo collocarem: οἱ δὲ *Τύχην*. ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς αἰμαυρόν, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν.

De stellis Hyginus et Germanicus cum Eratosthene consentiunt. At multa incerta; ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, id stellam quinti ordinis; ἐν ἑκατέρῳ ὠμῷ β et ο, quod Vindemiaticem in ala extrema posuit; ἐν πτέρῳι ἑκατέρῳ η, γ, ρ, ε, ἐπ' ἀγκῶνος ἑκατέρου ζ, δ; ἐπὶ χειρὸς ἀπ' ἑκατέρου cet. α, ζ; ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς χ, μ; ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ χιτῶνος igitur κ, ι, ιω, φ, ι et Bod. n. 109. quamquam tres posteriores in Ptolemaeo non occurrunt. δ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρῳι — καλεῖται ἑαχὺς; Sidus igitur non a tergo Romanorum more describit, ut globum insipientibus; sed a fronte; ut ipsum coelum adspicientibus apparet. v. Bode Vorstell. d. Gestirne, ubi *Vindemiatrix* in sinistra ala et *Spica* in dextra manu ponitur.

Gemini. 10.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II. 22. De hujus sideris auctore et origine aliquid constituere, res esset vana et incerta. Pluche (*histoire du Ciel* T. I. pag. 13.) putat in principio hoedos fuisse; argumenta vero, quibus ea opinio innititur, non affert. Hoc satis certum mihi videtur,

detur, stellas istas, quæ in capitibus conspiciuntur, primam occasionem dedisse, sideris nomen inveniendi. Aratus quoque et Theo rem tantum attingunt, nullis fabulis appositis. Fabula, ut ab auctore nostro affertur, satis nota est ex Homero allata, sed est. omnino, quæ Heyne affert in Not. ad Apollod. III, 10, 7 et IV, 2. Præterea v. Hygin. fab. 77 et P. A. II, 22.

ἐπιφάνειαν numinum aut heroum apparitiones inter mortales.

ἐπὶ τῆς κροφαλῆς β; ἐπ' ὤμου — — χειρὸς α' verba uncis inclusa Fell ex Germanico addidit. Sed nescio, quæ sit sententia sit. Nullae enim nisi quintae magnitudinis stellæ adfunt, nullae igitur quibus designantur istae partes. Melius conveniunt auctoris nostri verba cum tabulis, si ista, tamquam glossema, rejiciuntur.

ἐφ' ἐκατέρω γόνατι ζ et λ. Clarae in utroque pede omisae sunt, supplendum igitur, ἐφ' ἐκατέρω ποδὶ α, γ et ξ.

ἐπὶ τῆς κροφαλῆς α; ἐπ' ἀριστερῷ ὤμῳ λαμπρόν forte δεξιῷ leg. ita, ut stella, intelligenda; ἐπὶ μασθῶ ἐκατ. si verba sana sunt, A esset et T; ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος legendum ἐπὶ δεξιῷ. nam in sinistro cubito nulla est, δ; ἐπ' ἀκρᾶς τῆς χειρὸς addendum ἐπ' ἀριστερᾶς θ; ἐπ' ἀριστερῷ γόνατι σ; ἐφ' ἐκατέρω ποδὶ μ. et ν. De Propode res nota: v. tabula. τοῦς πάντας igitur ις'.

Cancer sive Aselli et Praesepe. II.

Cf. Schol. German. ad v. 145. seq. et Hygin. II, 23. v. Tabul. I. Sidus hoc propter obscuritatem inter recentiora refero. Macrobius (Saturn. lib. I, 17.) hanc originis rationem affert, quod *cancer animal raro atque oblique cedit eademque ratione sol in eo figne obliquum incipit agere retrogressum.*

Præterea imagines, quæ in hoc sidere concurrunt, Cancer et Asini non ex una eademque sphaera profectae videntur. Fabula de Cancro ex Panyasi sumta astroque applicata est. cf. inprimis Apollod. II, 5, 2. Altera vero de Asinis ad Gigantomachiam spectat et ab astronomis, ut putat, inventa. In nullo enim auctore Eratosthenem et Theonem antegresso eam reperire possum.

καλοῦνται δὲ τινες αὐτῶν (Kopp. recte mutat in αὐτοῦ) ἀστέρες ὄντοι. De stellis res est dubia. Afelli γ et δ.

τὸ δὲ νεφέλιόν ἐστιν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη φάτις, cet. non, ut Gale transtulit: *quae est circa eum*: (sc. Cancrum) *nebula*, cet. sed in ipso fidere. Nebula enim in Cancro ipso fingitur inter stellas γ et δ, quae asinos formant. v. tabula.

ἔχει δὲ ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς ποσὶν — — λαμπρόν. Veritati propius accedit, si cum Germanico et Hygino legimus *λαμπρόν*. Quatenam vero istae sint non assequor. Forte 3 ψ, χ II, 2 ψ et 2 μ. at in Ptolemaeo occurrit tantum 1 μ sextae magnitudinis. In sinistris forte 2, β, 3, ικ; ἐπὶ τοῦ στόματος 2; ἐπὶ τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς 1 ι et 2 ι, altera vero in Ptolemaeo occurrit; ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χηλῆς κ et 2 α, at etiam haec omissa a Ptolemaeo.

L e o. 12.

Cf. Schol. German. ad v. 146 seqq. et Hygin. II, 24. v. Tabul. I. Quae prima affertur narratio, ex imaginis similitudine cum Leonis forma deducta, satis probat, fidus antiquiori tempore esse formatum. Omnia enim praeclara facta et inventa Jovi tribuuntur ab hominibus rudibus. Praeterea fidus multis stellis insigne est et clarum. Altera fabula iterum ex Herculis rebus gestis petita est, in qua enarranda vero non, ut in aliis locis, Panyasin sed Pindarum Rhodium sequitur Eratosthenes.

pro ἀστέρων leg. cum Phavorino et Koppiers *ἀστρον*.

ὕπὸ Διὸς Schol. Germanici a *Junone*. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Ἡρακλῆους πρῶτος ἀδελός ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι cet. Forte leg. alio ordine: εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλ. πρὸ ἀδελ. ἦν.

Πείσανδρος restituit Fell; in cod. enim legebatur Πίνδαρος.

ὡς ἐνδοξόν πεποιηπῶς cum Koppiers τι supplendum esse puto.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κ, λ, ε; ἐπὶ τοῦ στήθους γ et δ. Regulum pono, quamquam non addit λαμπρόν. quae vox forte ex sequenti huc inferenda est. Germanicus vero in pectore *clavam unam*. Etiam Theo ejus facit mentionem sub nomine Βασιλίσκος s. cor Leonis; ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ

δεξιού ποδός (λαμπρόν del. h. l.) ξ; ἐπὶ μέσης non cum Fell κοιλίας (nam ea, quae sequuntur, ad κοιλίαν spectant) sed τοῦ ποδός supplerem ita ut stella π addenda esset; ἐπὶ τοῦ ἰσχυίου ἱ. ὀπισθίου ι; ὑπὸ τὴν κοιλίαν ρ; ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνατος σ forte et τ; quam tamen non in Ptolemaeo invenio; ἐπὶ ποδός ἄκρου, υ, s aut φ non in Ptolemaeo adsunt; ἐπὶ τοῦ τραχήλου μ et ζ; ἐπὶ τῆς ῥάχσως γ, b, δ; ἐπὶ μέσης τῆς κέρπου forte n. 93. in Cat. Bod., quamquam non in Ptolemaeo occurrit; ἐπ' ἄκρας β; ἐπὶ τῆς κοιλίας θ.

De coma Berenices. Ptolemaeus tres modo affert stellas h, c, g; locus in auctore nostro si non depravatus est, stellae k, d, a, e sunt addendae. Eratosthenes nullam affert hujus nominis rationem, forte quod eam in notis rebus poneret. Hyginus vero eam his verbis describit: *Sunt aliae septem stellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices esse Conon Samius mathematicus et Callimachus dicit: cum Ptolemaeus Berenicen Ptolemaei et Arfinoes filiam sororem suam duxisset uxorem, et paucis post diebus Afiam oppugnatum profectus esset, vovisse Berenicen, si victor Ptolemaeus redisset, se detonsuram crinem; quo voto damnatum crinem in Veneris Arfinoes Zephyrizidis passuisse templo, eumque postero die non comparuisse: quod factum cum rex aegre ferret, Conon mathematicus cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum; et quasdam vacuas figura septem stellas ostendit, quas esse fingeret crinem.* Attamen nonnulla in Eratosthene excidisse videntur. Addit enim Hyginus: *Eratosthenes autem dicit, virginibus Lesbiiis dozem cum (ita enim lego cum Scheffero) cuique relictam a parente nemo solveret, jussisse reddi: et inter eas constituisse peritionem.* Schol. Germanic. hoc loco depravatus: *Videntur aliae obscurae septem juxta caudam ejus, quae vocantur crines Berenices et sunt earum Virginum, quae Lesbo perierunt.* Ex quibus suspicari licet de virginibus Lesbiiis Eratosthenem fecisse mentionem, sed res est obscura.

A u r i g a. 13.

Cf. Schol. German. ad v. 155, et Hygin. II, 13. v. Tabul. I. In hoc sidere tres imagines easque diversae originis conjunctas esse vides. Quarum prima, *Capella*, stella tantum primi ordinis omnium antiquissima ex priori vitae

rusticae ratione nomen accepisse videtur, id quod etiam ex ipsa fabula, ex Cosmogoniis atque adeo ex antiquissimo mythorum genere petita colligo. Atque huic stellae posteriori tempore *Cleostratus Tenedius* Hoedos apposuit. Postero tandem tempore Auriga ex aliena Sphaera in Graecam migravit: cui asterismo astronomi et grammatici Alexandrini ut rationem aliquam afferrent, fabulam de Erichthonio ad Atticas spectantem, magis vero a comicis et tragicis quam epicis tractatam, addiderunt. cf. Apollod. III, 14, 6. et ibi notae. Reliqui astronomi in hac fabula Eratosthenem laudant auctorem.

Οὗτός ἐστιν Ἐριχθόνιος cet. In cod. verba hoc ordine posita erant: τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἰδὼν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄρμα ζεύξαντα ἵππων, ὃς ἐστὶν Ἐριχθ. ἐξ Ἡφ. κ. γ. γέν. καὶ θαυμάσαι cet.

ἄρμα ζεύξαντα ἵππων. ἵππων glossema esse videtur, ut III. Heyne putat, quod vel ἄρμα ζ. vel ἵππους ζ. dicendum esset, Aelian. II, 27. III, 38.

καὶ ἐποίησατο πρὸς τοῦτοις ἐπιφανῇ, τὴν θυσίαν αὐτῆς σεμνύων. Est et in his interpolatio. Heyne putat, verba ἐποίησ. cet. ex interpretatione τοῦ ἡγάγης addita esse, et πρὸς τοῦτοις plane rejicienda esse, ut Eratosthene tantum haec fuerint: πρῶτόν τε Ἀθηνᾶ πομπὴν ἡγάγεον ἐν ἀκροπόλει ἐπιφανῇ, τὴν θ.

Ἐυριπίδης In Ione. v. Heyne ad Apollod. p. 833.

προσαγορευθῆναι Ἡφαίστου. Templum Vulcani fuit Athenis, in quo simulacrum Minervae positum erat. Paus. I, 14. Non autem illud appellari potuit Ἡφαίστος, sed Ἡφαίστου ἱερὸν, atque sic legendum h. l. προσαγορευθῆναι Ἡφαίστου.

αὐτὴν κρατήσῃν velim αὐτῆς κρ.

ἀποβάτης. De ludo hoc v. Etymol. M. v. ἀποβατικῶς. cf. etiam Phavorinus. Scilicet auriga in medio decursu per rotam desiliebat et assiliebat in currum. Phavorinus in Boeotia tantum et Attica eo ludo homines usos fuisse observat. Theophrastus secundum eundem auctorem eum descripserat, forte in libro περὶ ἰορῶν, quem Laert. affert V, 47.

Μουσᾶτος v. Fabric. B. G. I, c. 6. in Theogonia.

Ἀμαλθεία Differunt in his Eratosthenes, et qui cum secuti sunt, astronomi, ab aliis auctoribus. Eratosthenes enim

enim Amaltheam caprae dominam esse censet, secundum alios vero, Ἀμαλθεΐα et αἰξ unum idemque.

ἐκ τρέψαι In monte Dictaeco in Creta.

τὴν δὲ αἰγὰ. ἄλλοι λέγουσι supplendum esse Heyne censet. Hyginus P. A. II, 13. Musaeus dicit, Jovem nutritum a Themide et Amalthea nymphis: Amaltheam autem habuisse capram quamdam, ut in deliciis, quas Jovem dicitur aluisse. Nonnulli etiam Aegam Solis filiam dixerunt. At postea vidi, jam Koppiers fere eodem modo emendasse. Germanicus cum nostro consentit; at locus valde corruptus.

τῆς παιδὸς Koppiers legit τῆς αἰγὸς quod probō. Nisi forte fuit τῆς ἐκείνου (sc. Ἡλίου) παῖδος.

καὶ διὰ τὸ εἰς μέσσην τὴν ῥάχιν Γοργόνος πρόσωπον ἔχειν Obscurum hoc. Alter infra c. 23 in Tauri tergo ἐπὶ ῥάχως Pleias stat. Germanicus: Ejus palem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timori fuerit et dicebatur media pelle Gorgoneum caput habere. Igitur εἰς μέσσην τὴν ῥάχιν in media pelle i. e. in medio scuto interpretari vellem. De capite Medusae v. c. 22.

κατασκευάσαντος. forte in κατασκευάσαι mutandum, et reliqua usque ad κατασκευάσαι delenda; quod aliena manu inserta esse videntur.

ὀνόματι τὸν ἡνιοχ. εἶναι Certe nomen Ὀινόμαου hic excidit, v. Germanicus et Hyginus. Fabulam uberius exponit Hyginus fab. 84. cf. Heyne ad Apollod. pg. 293 seqq. Ex Pherecyde sumta erat fabula, postea vero etiam a Pindaro (cf. Hermann. 2 B. pag. 153.) tractata. Pherecydis fragmentum extat apud Schol. Apollon. Rh. I, 752 Sturz, pg. 98. Alias de Auriga fabulas v. ap. Hygin. P. A. II, 13 et Theo ad Arat. a v. 156. inde seqq.

ἔχει δὲ ἀσέρας τῆς κεφαλῆς δ, ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α, et β, ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνος ε et ν; ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς ζ; ἐπ' ἀριστερᾷς η, et ζ.

T a u r u s. 14.

Cf. Schol. German. ad v. 172 seqq. et Hygin. II, 21. v. Tabul. I. Pleiades et Hyades jam a priori inde tempore Graecis notas fuisse, ex Homero et Hesiodo apparet. Tauri signum forte postea et quidem ex aliena sphaera accessit,

cujus nomen ex similitudine Hyadum cum capite tauri ortum esse puto. Hinc factum est, ut postea astronomorum et grammaticorum studio et in hoc sidere plures mythi cumularentur.

Prima, quae in hoc capite occurrit, de Europa fabula, est satis perspecta, et si vario modo a diversis auctoribus tractata. Noster Euripidem affert auctorem, cf. inprimis Apollodor. III, 1, 1. et ibi not. et Hygin. fab. 178. Res spectat ad fabulas Creticas. Sed in Creticis alius tauri sit mentio, quem Neptunus Minoi misit, et qui postea Marathonium dictus est; idem, quocum Pasiphae, ut nonnulli narrant, concubuit, cf. Apollod. III, 15, 7. Pausan. I, 27. Hygin. fab. 40. et Palaephat. de incredibilib. c. 2. Etiam hic a nonnullis inter astra locatus est; et, si locus in *Germanico* non spurius est, (*Eratosthenes*, inquit *Germanicus*, dicit, *hunc esse, qui coit cum Pasiphae.*) hoc loco inferenda sunt verba Theonis ad v. 167 Phaenom. *οἱ δὲ τοῦτον, οὗ Ἰλασιφάνης ἠράσθη*. Altera fabula de Ione Argiva aeque ex antiquissimis est. v. Apollod. II, 1, 3. Hygin. fab. 145.

Χάριν δὲ ἐκστύης cet. malim: *Χάριν δὲ ἐκστύης ὑπὸ Διὸς ἐτιμῆθη τὸ ζῶον*.

Haecenus omnia satis clara essent et expedita. Nam *Pleiadum* fabulam c. 23 exposuit. At fabulas, quae ad *Hyades* spectant, et si satis notae et a multis erant tractatae, plane omisit. Cum vero etiam a *Germanico* et *Hygino* eae afferantur, non est dubium, quin ex *Eratosthenis* libello exciderint et hoc loco sint inferendae. *Germanici* verba haec sunt: *In signo Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captivitatem rimentes fugerent Thebas, ne sibi a Junone aliquid paterentur, Jupiter coelo illas sideribus honoravit, Hyadesque appellavit, quod nascente Libero eas invenerit: quas in signum temporis posuit, vel quod sint pluviales; ὅτι enim pluere est, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum T litteras posita sunt.*

Hyginus P. A. II, 21. *Hyades Pherecydes Atheniensis Liberi nutrices esse demonstrat, numero septem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina sunt haec: Ambrosia, Eudora, Phaeysyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae et praeter Ambrosiam omnes ad Thetyn profugisse, ut ait Asclepiades. Sed ut Pherecydes dixit, ad Thebas Liberum perlatum Junoni*

noni tradiderunt. Quam ob causam ab Jove gratia iis est relata, quod inter sidera sunt constitutae. Quae mea opinio eo confirmari videtur, quod Phavorinus et Eudocia, nostrum auctorem haud raro sequentes in fabulis his enarrandis unum eundemque auctorem transcripsisse videntur. Fragmentum, ut in Phavorino occurrit, hoc est: Ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν τοῦ Ταύρου κεῖνται κεράτων, ἢ διὰ τὸν ἀδελφὸν ἴδωμεν οὕτω κληθεῖσθαι, ἢ ἐποτρὶ φοιτῶν παρρησιᾶς εἰσιν, ἢ ὅτι ἐστὶ ἐπισημασίας δηλοῦσι (Verba haec ab Eudocia in fine sed eodem ordine apposita sunt). Τινὲς δὲ (sc. Pherecydes) Δωγίας (Eudocia eandem lectionem habet; sed leg. Δωδωνίδας) νύμφας αὐτὰς φασί, Διονύσου τραπεζοῦς, αἷς ἢ Ἰνώ διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον παρακατέδεικτο τὸν Διόνυσον, ὅτε Λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπεριουσίας (Eud. συμπεριούσας) ἐπείνω, καὶ καταγεμούσας τὴν ἄμπελον. τιθέασιν δὲ τινες αὐταῖς ὄνομα (leg. ὀνόματα ex Eudocia) Ἀμβρόσιαν καὶ Ἐυδωρήν καὶ Αἰσούλην καὶ τοιαῦτά τινα (Reliqua nomina Κορωνίς et Διώνη etiam ab Eudocia omittuntur). Ἐν δὲ ρητορικῇ λεξικῇ εὑρίσκονται (Eudocia οἱ δὲ φασίν,) καὶ ὅτι ὑάδες Βάμχαυ τιθέμεναι τοῦ Διονύσου, καὶ τὸν Διόνυσον ἴν φασιν ἀπὸ τούτων τινέας. Germanicus et Hyginus quamquam non ad verba fragmentum transtulerunt, tamen ante oculos illud habuisse videntur. Atqui Phavorinum et Eudociam non ex Scholiis Homeri, ubi eadem fabula ex Pherecyde traditur, hausisse, comparatione facta apparet. cf. ad Il. σ, 486 et Sturz pag. 115. Igitur probabile videtur, fragmentum hoc ex Eratosthene esse sumtum et hoc loco inferendum. De fab. cf. etiam Apollod. III, 4, 3, et ibi not. Etiam Theo ad Aratum nomina Hyadum ex Hesiodi ἀστέρων βίβλω affert:

Φαισύλη, ἥ δὲ Κορωνίς, εὐσέφανός τε Κλέσια,

Φωιδ' ἱμερόνισσα καὶ Ἐυδωρή τανύπεπλος.

De stellis locus est depravatus. Emendabo igitur, ut e re est, atque ut interpretes consentiunt.

ἔχει δὲ Ταῦρος ἀστέρας ζ' supplendum ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; ἐφ' ἐκατέρων τῶν κεράτων. Veteres ante Aratum eas ad cornua referebant, quae in fronte sunt stellae. Sed jam Aratus stellas β et ζ', quae a nostratibus ad tauri cornua referuntur, et quae ad Aurigam accedunt, novat. Atque mirum omnino videri posset, nostrum auctorem earum nullam fecisse mentionem, cum clarioribus ac-

denferi possint. Emendes ergo velim ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως β', ὡν λαμπρότατος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς sc. α. et β, ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν δ, θ; ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος γ; Ατ. ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων rejicienda sunt, neque in interpretibus invenio, sed forte ex verbis ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν orta. Humeri enim non conspiciuntur.

οὗτοι Ἰάδες λέγονται. Incertum est, quanam septem istae stellae fuerint, quas veteres Hyades nominarunt. Ex istis enim, quibus nostro tempore illud nomen tribuitur, quinque tantum, ut arbitror, a veteribus conspici potuerunt. Forte duae istae β et ζ annumeratae sunt. Numerus ipse diversis temporibus diversus erat. Locum classicum in Theone invenimus ad v. 172. Phaenon. Θαλῆς μὲν δύο κῦτας εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρσιον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαίδοντι, τρεῖς. Ἀχαιοὶ δὲ δ'. Ἰππίας δὲ καὶ Φερακίδης, ζ. ἡ δὲ προσηνυμία, εἶναι ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεδρέψαντο. Manet tamen res dubia, quod idem Theo, atque ad eundem locum, probat, Hesiodum jam quinque novisse, quarum nomina ut ex fragmento apparet, fuerant: Φαισύλη, Κορωνίς, Κλέσια, Φαῖα, Εὐδάρη. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος puto μ, ἐπὶ τῶν χειλῶν, ν, ἐπὶ τοῦ δεξιῷ γόνατος ι. ἐπὶ τραχήλου ιω. ἐπὶ τῆς ῥάχιδος χ, φ, ψ, ultima vero non clarior, ὑπὸ τὴν κοίτην ξ; ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρόν λ. sed non clariorem ceteris.

C e p h e u s. 15.

Cf. Schol. German. ad v. 182 et Hygin. II, 9. v. Tabul. I. Fabulae in hoc capite et sequentibus expositae ad Argivas referuntur, earumque fons utique in Oriente, quaerendus est, at explicatu difficiles, ut Heyne ad Apollod. pg. 305. monuit. Re astronomica paullo accuratius perpensa omni attentione dignum mihi videtur, de sideribus his neque fabulas diversae originis narrari, neque nomina iis imposita esse aut a figura (ut Taurus, Leo, Engonasin, cet.) aut a rebus notis et ubique obviis (ut Canis, Lepus, cet.) deducta. Probabile igitur est, imagines has et cum iis fabulas ex Oriente profectas, atque postea a tragicis (nam Euripides ab omnibus, etiam ab Apollodoro, primus additur auctor) cum Argivis fabulis esse conjunctas.

οὗτος

οὗτος — τέταρτος. *quartum fidus est eorum, quae circa polum conspiciuntur.* Reliqua enim Urfae, et Draco.

δὲ ἀρκτικός — ἑπτασ. Una enim sideris pars extra circuli arctici limites porrigit. v. tabula.

τοὺς ἀρκτικοῦ καὶ θερυνό τροπικοῦ a rei non satis perito apposita et rejicienda sunt. De fabula et Cephei genere v. Salmas. ad Solinum pg. 402 et 867. et omnino Heyne ad Apollod. II, 4, 3. et not. ad Hygin. P. A. II, 9.

Εὐριπίδης in Andromeda.

Αἰθιοπῶν. Nomen difficultatem aliquam inferre videtur, cum ubique rem in Phoeniciā et quidem ad Joppem factam esse narrent. cf. Heyne l. c. Sed rationes mythicae longe diversae saepius sunt a geographicis. Igitur Cephēus eadem ratione Aethiopum rex poterat nominari, quae Memnon ab Arctino Milesio Αἰθιοψ appellatur. (cf. Heyne ad Virg. Aen. lib. I. Brevi. XIX). Scilicet secundum Homerum et alios antiquiores Αἰθιοπεῖς non solum Africae sed etiam Asiae partem obtinebant, ita ut in australes et orientales dividi possent (cf. Voss über den Ocean der Alten. Gött. Mag. 1 Jahrg. 2 St. pg. 306. seqq.). Hinc ratione adductus puto Tzetiam ad Lycophr. v. 836. Ἰόπην πόλιν Αἰθιοπίας nominare.

παράθεσιν Koppiers mutat in προθέσιν, proposuisse. Ptolemaeus non tam multas affert stellas, quam Eratosthenes et qui eum secuti sunt; et sane difficile est, omnes invenire.

ἐπὶ τῆς κσφαλῆς ζ et δ ponit δφ' ἀνατέραν ὁμων, α et ε; ἐπὶ χειρῶν ἀνατέραν, η, ο, ἐπὶ ἀγκυῶν ἀνατέραν θ et ι; ἐπὶ ζώνῃς, κ, π invenio ἐπὶ κοίλας μέσης β; ἐπὶ γόνατος (intelligo ἀρίστρου) γ. reliquae incertae sunt.

Cassiopeia. 16.

Cf. Schol. German. ad v. 189 et seqq. et Hygin. II, 10. v. Tabul. I. De varie hoc nomen scribendi modo v. interpp. ad Hyginum.

Σοφοκλῆς scripsit tragoediam *Andromedam*, ut nos praeter Eratosthenem, Schol. Theocriti, Helychius alique docent. Forte etiam καὶ Εὐριπίδης supplendum, quem in hoc capite laudat Hyginus, et ex capite 15 et 17 probabile fit, auctorem nostrum etiam in hoc capite cum excitasse.

δρίσα-

ἐρίσασαν. Hyginus fab. 64. tam non de sua sed de filiae pulchritudine cum Nereidibus contendisse ait. Μοχ εἰσελθόντες εἰς τὸ σὺμπωμα, quod sollennius εἰσπρεσύν.

δὲ ἦν. In coelo Andromedae simulacrum juxta cetum positum est οὐκ ὡς delendum.

ἐπὶ δίφρου, δίφρος est currus, sed etiam sella v. Hesych. et Spanh. ad Callim. h. in Jov. v. 67 Τησὺ καθεδρὰ Germanico est sella, Hygino siliquastrum. Haec poenae causa inter astra relatam esse, omnes astronomi putarunt. Hyginus addit: *Quae propter impietatem, inter se mundo, resupinasque cupisse ferri videtur.*

Ptolemaeus etiam tredecim numerat stellas, sed a et θ obscurae sunt, ut dubitem, eas asserere. Praeterea in nostro multa repetita videntur. ἐπὶ τῇς καφαλήσας. ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου δεξιού θ, sed nescio qua ratione altera clarius altera obscurior dici possit. ἐπὶ τῇς χειρὸς δεξιᾶς intelligi, forte iterum θ praecipue, quod εἰς ὄρνυον extendere manus describitur.

ἐπὶ γόνατος, ὁ πτο; ἐπὶ ποδὸς ἀκροῦ, α, ἐπὶ τῇς θύρας η. ἐπὶ ἀριστερῇ μηρῷ β. ἐπὶ γόνατος, τὰ dubia vel x esset, ἐπὶ τοῦ πλινθίου ab alio, ut ac bitror, adjecta sunt nam quae sequuntur ἐπὶ τῇς τοῦ δίφρου, οὐ καθεύεται, ἀκρότης γωνίας eadem sunt, et κ, α, γ designant, et de quavis forte τ, seu β dubium est. Sed haec etiam veteres expedire non potuerunt, quod Theophrastus notavit, cujus verba adscribam: εἰν οὖν ἡ Κασσιόπεα οὐχὶ πᾶσα Φανερά, ἀλλ' ὡς πλειότες ἔχουσα ἀρχήματα καὶ οἱ ἀστέρες, δὲ οὐκ ἀδρόνι, τὸ σῶμα ἀποτελοῦσιν. ἀλλ' οἱ μὲν, πλείοι τὰς χεῖρας ἐκτεταμένους. οἱ δὲ κατωτέρω ἄμα καὶ πόδες καὶ τὴν καθεδρὰν, ὡς διχλίδα.

Andromeda. 17.

Cf. Schol. Geßman, ad v. 198 seqq. et Hygin. II, II. v. Tab. I.

διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Minervae beneficio, ut est ap. Hygin. P. A. II, II.

προσέσθῃ leg. προσέσθῃ. ut jam entendavit Koppiers.

Praeterea Koppiers censebat, ὡς καὶ delendum et jungendum esse: ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας προσέσθῃ. Immo, extensis manibus, ὡς καὶ προσε, ἐξ ἑαυτοῦ, quo cet.

ἐπὶ

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐφ' ἑκατέρου ὄμου set π forte; ἐπὶ δεξιῷ ποδὸς φ; ἐφ' ἀριστεροῦ γ; ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος δ; ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς scilicet δεξιᾶς κ, sed adsunt adhuc duae, quae non memorantur et λ; ἐπὶ τῆς ζώνης β, μ, ν; ὑπὸ τὴν ζώνην glossima esse puto. Quaedam stellae enim obscuriores adsunt. Sed Germanicus et Hygin. eadem habent verba. ἐφ' ἑκατέρου γόνατος φ forte et τ; Verba ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ποδὸς δ, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ β' ab alio quodam addita esse censeo. Ita numerus esset, ιβ'.

E q u u s. 18.

Cf. Schol. German. ad v. 204 seqq. et Hygin. II, 18. v. Tabul. I. et II. Sidus ex antiquioribus est, quamquam non statim perspicuum sit, quando sit inventum. Videri quidem poterat Hesiodi tempore jam notum fuisse, sed manet res dubia. Probabilius est, Pindarum illud novisse, sed et de hoc postea tres mythi afferuntur in hoc capite.

μόνου lectio prava. Ex Theone ad Phaenon. v. 205 seqq. Koppiers μόνου, in ἀντὶ mutare vult. Id enim elegantius dictum est. At Theo Eratosthenem non transferit, et plura in libello hoc, non exquisita expressa observas. Igitur pro μόνου legerem aut cum Arnaldo lect. Gr. pg. 144. μόνον aut cum Munckero ad Hyginum P. A. II, 15 et Felliio μόνον.

Ἄρατος v. 213 seqq.

Igitur Eratosthenes equum, qui Hippocrenen aperuit, a Pegaso his verbis distinguit. Atque in nullo victore, qui nostrum praecedunt, Hippocrenes ortus Pegaso tribuitur. Hesiodus in Theog. v. 6. fontem nominat, at de Pegaso nulla fit mentio. Fictionem igitur hanc, equum fonti in Helicone originem dedisse, astronomis tribuo, quippe qui, cum equum in caelo positum viderent, ex nomine ἵππος κρήνη fabulam istam sinxerunt. Recentiores vero de Pegaso haec narrant cf. Pausan. II, 3 et 31. Strabo pg. 379. Hygin. P. A. II, 18. Stat. Theb. VI, 338 et ibi interpp.

Alteram fabulam de Pegaso et Bellerophonte notam jam in Homero et Hesiodo invenimus, sed variant in his auctores cf. inprimis Heyne ad Apollod. II, 3, 1. et Hermann Mythal. d. Hom. u. Hes. pg. 66. seqq. 249 et 402. Pegasus vero ad astra evolasse in Pindaro tantum occurrat, unde

unde jam Hermann *Myth. Handb. B. II.* pg. 472 colligit, hanc notionem ex astronomia originem duxisse: Pindarus Olymp. 13, 120-130 igitur sidus novisse videtur.

Tertia fabula ex Euripide, quem affert.

Μελανίππη. Ita etiam Germanicus. At Hygin. l. c. P. A. II. 18. *Hippen* nominat. Sic etiam Clemens Alexandrinus Stromat. lib. I. pag. mihi 111. Ἰππῶ. Pollux et Parrhasius Evippe. cf. not. ad Hygin. P. A. l. c. quibus adductus Valckenaeus ad Euripidis Phoeniss. pg. 185. censet, Eratosthenem ex Hygino esse corrigendum et ponendum: *Ευριπίδης δὲ Φησὶν ἐν Μελανίππῃ, Ἰππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα.* cf. Koppiers pg. 113. In tragicis tantum, ut jam dixi, fabula haec invenitur. Praeter nostrum ex iis, ut puto, etiam Callimachus teste Hygino P. A. l. c. et Ovidius Met. II, 633 fabulam tradiderunt, sed in equam conversam esse dicunt, quod deorum confilia hominibus enuntiaret, et ante Ocyroëon esse dictam, ut refert Ovidius. Clemens Alexandrinus affert locum ex Euripide, ubi eam sic describit:

ἡ πρώτη μὲν τὰ θεῖα προμαντεύσατο

χρημασίον, ἥν δ' ἄστρων ἀπαντολὰς.

Astronomiam igitur docuit, et equi sedes ad fabulam nominavit. Ἰππῃ inveniendum occasionem dedisse arbitror.

Ἐξου τῷ Κενταύρῳ — — ὁ γλαυκὸς οὐραν. Rationes astronomicae his verbis expressae sunt. Anterior enim equi pars in fabulis modo depingitur, atque sidera haec *Centaurus* et *Equus* ita in sphaera posita sunt, ut oriente uno alterum occidat.

Res astronomica non satis clara est. Dubium enim, utrum stellae, quae hodie *Equuleum* formant, ad hoc fides referantur, nec ne. Si equuleum non attingimus, ita ponendae sunt stellae.

ἐπὶ τοῦ προσωποῦ, E intelliga, alteram invenire non possum. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. forte n. 18 Bad, in oculis Equi, sed in Ptolemaeo non occurrit. ἐπὶ τῆς σιαγόνης. forte n. 21. et 31. Bad, sed in Ptolemaei catalogo non adsunt. ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτῷ, γ et δ; ἐπὶ τῷ τραχήλῳ — — λαμπρότερ, ζ et ε; ἐπὶ τοῦ ὤμου α. ἐπὶ στήθους β; ἐπὶ βράχους, η; ἐπὶ ὀμφαλοῦ ὁ σχατὰν λαμπρὸν α. Andromedae, stella hinc fideri et equo communis v. Schol. Arat. et Hygin. Ex iisdem Scholiis apparet, primo septem istas formas equi confusiisse, α Andromed., γ, β, α, ζ, δ, ε. ἐπ' ἐμ-
πρωσίῳ

προσθίων γονάτων η, ι, εφ' ἐκατέρας ὀπλῆς π,
π, nisi forte μ cygni. Omnes igitur ις'.

Aries. 19.

Cf. Schol. German. ad v. 220 et Hygin. II, 20. v. Tabul.
I. Teste Plinio hoc sidus primum a Cleostrato Tenedio in-
ter astra relatum est. At non liquet, utrum ab ipso sit in-
ventum, an ex alia sphaera sit deductum. Mythus de Jo-
ve Ammone, quem in Hygino legimus, et qui ad priorem
vitae simplicitatem accedit, probat, signum hoc etiam Ae-
gyptiis notum fuisse. Ratio cur inter astra constitueretur
haec erat, ut vernum tempus eo exprimerent homines, quod
teste Hygino, cum sol in hoc signo sit, omnia nascentia re-
creantur.

Fabula, quae in nostro occurrit, ex Aeolicis, et sideri
accommodata est. Quamquam ex prima antiquitate petita
et jam ab Hesiodo et Pherecyde est tradita, ut praeter Era-
tosthenem ex Pindari et Apollonii Rhodii Scholiis disco,
nulla tamen ex illis scriptoribus ad nos pervenerunt monu-
menta, sed modo ex lyricis, tragicis et comicis, rerumque
argonauticarum scriptoribus, earumque commentatoribus,
multis modis aucta et variata, ad nos pervenit. Hinc ista va-
rietas istaque dissensus. cf. Apollod. 19 et ibi not. pg. 133.
seqq. Hygin. fab. 3. pg. 20. P. A. II, 20 et ibi interpp. ubi
multa de varietate loca collecta sunt.

Κροῖος Neptuni ex Theophane filius. Hygin. fab. 188.
et Schol. German. in Ariete.

ὕπὸ Νεφέλης. In eo conveniunt omnes. Pausan.
modo IX. 34. a Jove missum esse arietem narrat.

Ἡσιόδος forte in ἡοίαις μεγάλαις et Pherecydes in
Theogonia.

καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας nec rem alibi notatam
esse memini, nec video quomodo ἀπολέσας locum tueri pos-
sit, cum deberet ἀπώλεσεν esse. Notam marginalem redo-
lere videtur.

Ποσειδῶν — Παίωνα Parenthesi includenda
sunt, ut Koppiers monuit. sed jam Gale ea distinxit.

Παίωνα, Kopp. Παίονα.

Ἀΐητην Solis filium.

G

ω κα)

ὧ καὶ ἐν Διὶ (ἰσθῶ): cct. In his maximus auctorum dissensus. Alii enim Phrixum arietem matris praecepto immolasse volunt. Hygin. fab. 3. Apollon. Rh. IV, 120.

ἐν Διὶ vix sanum. Mutandum, ut puto, διακόσαισεν ὁ κριός (sc. τὸν Φρίξον) ὧ καὶ ἔδωκε τὴν χρυσὴν δορὰν. Hoc melius conveniret cum Hygini et Germanici sententia. Ille enim: *Erasosthenes ait, arietem ipsum sibi pellem auream detraxisse, et Phrixo memoriae causa dedisse, ipsum ad sidera pervenisse.* Et Germanicus: *Phrixus auream assidens praeeparato arieti, Colchos adductus est, ad Aetiam regem, ibique arietem Marti immolavit eiue suam auream pellem concessit, antequam in astra processisset.* cct. Theo ad Aratum v. 225 seqq. Eratosthenem memorat, sed Phrixum Jovi arietem immolasse dicit.

αὐτός δὲ εἰς τὰ ἀστρά ἀπῆλθεν. ὄψαν (pelle aurea detracta) ἀμαυρότατον φαίνεσθαι Theo l. c. διὸ καὶ τοὺς ἀστράς αὐτοῦ ἀμαυροῦσθαι φησὶν, ὡς ἐκδαρέντος. Jam Aratus de obscuritate hujus sideris multa dixit, eumque per stellas trianguli et zonae Andromedae discerni posse affirmavit. Contra quam Arati sententiam disputat Hipparchus (in Uranolog. pg. 107.) Adfunt enim stellae quaedam clariores, et proxime ad eas accedunt, quae in triangulo ponuntur, neque tamen, ut idem Hipparchus addit, splendidiore sunt iis, quae in zona Andromedae conspiciuntur. Quamquam igitur clarae quaedam adfunt, sidus ipsum obscurius est, atque perinde conspiciatur, ac si plenilunio astra observes, ubi minores stellae evanescunt. Ita puto cum Schol. verba Arati esse intelligenda. Rationem vero, cur per Deltoton et zonam Andromedae Aries sit notandus, non perspicio. Enim vero stellas eas indicare, quas Eratosthenes affert, non audeo, cum plures quidem adfunt, sed omnes sextae magnitudinis, quae illo tempore vix observari poterant. Afferam tamen, quae in Ptolemaeo nominantur. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α; ἐπὶ τῶν μυκτήρων. Hygin. in cornibus, Germanicus in auriculis λ (sed non in Ptolemaeo), η, θ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου β, γ, ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμπρόν. Quatenam haec sit, non intelligo, et Ptolemaeus pedis anterioris nullam mentionem facit. ἐπὶ ῥάχως forte ν, σ, δ; ἐπὶ κέρκου, ζ; ὑπὸ τὴν κοιλίαν et ἐπὶ τοῦ ἰσχίου obscuriores forte ρ, π, σ, sed incertum, ἐπ' ἄκρου ὀπισθίου ποδὸς forte ξ.

Del.

Delta teta. 20.

Cf. Schol. German. ad v. 229 et Hygin. II, 19. v. Tabul. I. Nomen a figura deductum, et posteriori tempore forte ab astronomis Aegyptiacis inventum, quod mihi ex narratione de Nilo apparere videtur. Ut vero etiam rationem mythicam adhiberent astronomi Graeci forte Alexandrini, Mercurii inventis annumerarunt. Quae enim Eratosthenes de Jovis nomine narrat, grammaticam subtilitatem redolere videntur. Praeterea coeli descriptionem nusquam Mercurio attribueri memini, de cujus inventis v. Apollod. III, 10, 2 et fragment. ap. Heyn. pg. 1064. ubi *λύρα, γράμμα-τα, μουσική, καλαίστρα καὶ γεωμετρία* nominantur.

ἐκείνου cum Arnaldo (Kopp. pg. 116.) legerem *ἐκείνου* sc. *κρίον*. cf. c. 19 Theo ad Aratum eodem modo *διὰ τὸ τὸν κρίον ἀμαυρότερον εἶναι*. *ἔυσημον δὲ τὸ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ κείσθαι*. Ita Arati verba expressa sunt: *παρὶ γὰρ πολλῶν εὐχέρως ἐστίν*. sed nescio quae sic sententia sit, tres enim trianguli stellae omnes sunt quartae magnitudinis, et *α* in Ariete secundae, *β*, tertiae *γ*, quartae magnitudinis.

ἀπὸ Διὸς α Δ prima nominis *Διὸς* litera. Sed multo haec verba in *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ ὀνόματος*, *Ἐρμού θέντος*. Ita etiam Theo. Arnaldus (Kopp, l. c.) fere eodem modo *ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ πρώτου τοῦ ὀνόματος* *Ἐρμού θέντος*, ὅς (forte ὅτι Kopp.)

Φασὶ δὲ cet. de Delta Aegypti res est nota cf. Strabo lib. 17. pg. 542.

καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν cet. Nonnulla hic desse, jam asteriscus in Codice denotat. Kopp. emendare vult *καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχερесеῖραν ἐσφμένην*.

Stellae quas affert, sunt, *α*, *β*, *γ*. Legit Koppiers in fine: *λαμπρόν α*.

P i f e s s. 21.

Cf. Schol. German. ad v. 235 et Hygin. II, 30. Tabul. I. et II. Sidus hoc in Graeciam migrasse, fabulae, quae ab astronomis narrantur, docent. Sed cf. c. 38. et Hygin. P. A. II, 30. Schol. Germanici et Theo ad v. 239 seqq.

ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν. c. 38 Iollennius erat *ἐπ' αὐτόν*.

At de stellis iterum res obscura. Si Ptolemaeum consulimus, invenimus η , ψ , χ , ρ , ν , τ , ι , ϕ . Reliquae quae occurrunt; i , h , k obscuriores sunt, et forte σ et ρ . Ad alligamentum refero η , π , θ parte boreali; α , ν , μ , ab oriente; ζ , ϵ , δ ad australem. Reliquae in catalogo Rad. n. 27, 29, 30, 33 et β , γ , κ , θ , λ , ω , ς non in Ptolemaeo occurrunt. Aratus unam α puto tertiae magnitudinis modo stellam ad alligamentum refert. Forte prioribus temporibus ita observatum erat.

P e r s e u s, 22.

Cf. Schol. German. ad v. 243 et Hygin. II, 12. Tabul. I. De sidere et fabula cf. quae ad cap. 15. monui, et Apollod. II, 4, 1. et ibi notas. Fabulam ipsam jam Pherecydes tractavit, sed simplicius, ut Heyne l. c. affirmat, quam postea tragici.

$\delta\iota\alpha\ \tau\eta\upsilon\ \delta\acute{o}\xi\alpha\nu\ nobilitatis\ c\alpha\upsilon\sigma\sigma\alpha$ auet. Hygin. P. A. II, 12.

$\tau\tilde{\eta}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \Delta\alpha\nu\acute{\alpha}\eta$ cet. cf. Apollod. l. c.

$\tau\omicron\upsilon\ \Pi\omicron\lambda\upsilon\delta\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\upsilon$ regis insulae Seriphi.

$\epsilon\pi\acute{\epsilon}\mu\phi\theta\eta\ \epsilon\iota\varsigma\ \Gamma\omicron\rho\rho\acute{\gamma}\omicron\nu\alpha\varsigma$ cur id fecerit Polydeutes, refert Apollod. l. c.

$\epsilon\iota\varsigma\ \Gamma\omicron\rho\rho\acute{\gamma}\omicron\nu\alpha\varsigma$ Phorci filias. Nomina apud Apollodorum et Germanicum *Siheno*, *Euryale* et *Medusa*. Medusa tantum mortalis erat. Apollod. et Schol. Lycophr. 838. cum antiquioribus locum, ubi erant Gorgones, in insulis Atlantici Oceani ponunt, recentiores vero, in continente Libyae. cf. not. ad Apollod. pg. 302.

$\kappa\upsilon\nu\tilde{\eta}\nu$. Hygin. *Orci galeam*, $\tau\omicron\upsilon\ \text{''}\Delta\delta\omicron\upsilon$, qua indutus videri non poterat v. not. ad Apollod. pg. 301. Alii alio modo. Praeterea peram ei attribuunt Hesiodus Scut. Hercul. v. 224, Scholiastes Apollonii Rhodii, Apollodorus et Hyginus.

$\acute{\alpha}\rho\pi\eta\nu\ \pi\alpha\rho'\ \text{''}\text{Η}\Phi\alpha\iota\varsigma\omicron\upsilon$ a Mercurio secundum Apollodorum. Mox post $\Phi\eta\sigma\iota\nu\ \delta\ \tau\tilde{\omega}\nu\ \tau\rho\alpha\gamma\omega\delta\tilde{\omega}\nu$ ($\tau\rho\alpha\gamma\omega\delta\tilde{\iota}\omega\nu$) $\kappa\omicron\iota\eta\tau\tilde{\eta}\varsigma$ ex glossemate sunt. Nam Aeschylum quis ignorat!

$\pi\rho\omicron\phi\acute{\upsilon}\lambda\alpha\kappa\alpha\varsigma$ ita Eratosthenes. Alia traduntur ap. Schol. Apoll. Rh. et Apollod. Graecae et Gorgones fordes erant secundum Hesiodum Theogon. 240. cf. not. ad Apollod. pg. 26.

$\epsilon\gamma\alpha\ \epsilon\tilde{\iota}\chi\omicron\nu\ \delta\ \Phi\theta\alpha\lambda\mu\acute{\omicron}\nu$. variat Schol. Pindari Pyth. 12. 24.

$\epsilon\iota\varsigma$

εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ergo in Libya, ut omnes scriptoris aevi scriptores. Ita etiam Pausan. II. 21.

ἔχει δὲ ἀσέρας ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς, τ; ἐφ' ἐκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν, γ et δ; ἐπ' ἀκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς λαμπρὸν intelligo η Hevelii, sed non a Ptolemaeo observatum.

ἐπ' ἀγκῶνος, κ;

ἐπ' ἀκρας χειρὸς ἀριστερᾶς, δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας, a Felio appositum ex Germanico, α.

ἐπὶ δεξιῷ μηρῷ λαμπρὸν, λ.

ἐπὶ γόνατος ἐκατέρου, b et ν.

ἐπ' ἀντικνημίου ἐκατέρου μ, ε.

παδὸς α, ἀμαυρὸν ζ. Nescio an jure ἀμαυρὸν a Felio ex Germanico sit additum. Est stella tertiæ magnitudinis.

περὶ τοὺς Γεργόνος πλοκάμους, β, ρ, π. De nebula in manu dextra, quæ in tabulis litera χ distinguitur, res nota est. v. tabula. In globo Farnesiano nebula in sinistra, caput Medusæ in dextra manu ponitur.

P l e i a s. 23.

Cf. Schol. German. ad v. 246 et Hygin. II, 21. Tabul. I. De his cf. c. 14. Nomen ipsum vario modo scribitur Πλειάδες et Πληιάδες, variaeque causæ memorantur. Schol. II. σ, 486. Apollod. III. 10. De causâ nominis v. Schol. Hom. I. c. Theo ad Arat. 254 seqq. Hyg. Fab. 192. et P. A. II. 21. Scilicet nomen acceperunt sive quod plures erant, sive quod tam arcte conjunctæ sunt, sive a matre Pleione.

ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς de situ etiam variant astronomi. Schol. Homer. ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ ταύρου. Nicander, ut ex Theone disco, in cauda Tauri; sed Aratus et alii in spina.

Initium capitis valde turbatum est. Verba igitur ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς — — καλεῖται ita jungo: ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τῆς ῥάχης τοῦ ταύρου ἢ καλουμένη Πλειὰς (ut cap. 14. αἱ ὑἷδες καλούμεναι) ἐστὶ συνηγμένη δι' αὐτῆς. (sc. τῆς ῥάχης) εἰς ἀσέρας ἑπτὰ, διὸ καὶ ἑπτάστρον καλεῖται. λέγουσι δὲ cct. Theo, Germanicus et Hyginus valde diversa ab Eratosthene narrant.

ἵναί τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων. Id significare videtur, plures filias habuisse Atlantem. Ab Apollodoro septem modo istae traduntur. Sed in eo fabula astronomica ab aliis differt, quod in hac Hyades Pleiadum sorores nominantur. Ita Schol. Hom. l. c. Theo, Hyginus aliique.

Ordinem et nomina Aratus ita describit: Ἀλκύνη, Μαρὸν τε Καλαίνω τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόνῃ καὶ Τηϋγέτῃ, καὶ πέτνια Μαΐα.

Ἀεὺκος leg. Λύκος. Heyne ad Apollod. pag. 683.

Στερόνῃ. Maxime conveniunt cum Eratosthene Schol. Hom. et alii, praeter Apollodorum qui Oenomaonupsisse Steropen dicit. De diversitate fabularum v. Heyne not. ad Apollod. pag. 683. et interpp. ad Hygin. fab. 84 et 159. Si noster Apollodorum secutus esset, non explicari posset, cur una Pleiadum obscurior videretur. Caeterum nostro Hellanicum praevivisse ex Schol. Hom. l. c. constat. Alio modo narratur fabula a Pherecyde et cyclicis.

Quaenam fuerit septima stella, incertum est. Quae enim observari poterant, sunt, η tertiae, b, c, d quinae, n, c, k, f sextae magnitudinis.

Ἰέσιν δ' ἔχουσιν — — σχήματος ab aliena manu profecta mihi videntur. Neque enim Germanicus neque Hyginus ea habent. Hipparchus autem astronomus post Eratosthenem vixit. Sed etiam Fellus locum hunc suspensum esse sensit.

L y r a. 24.

Cf. Schol. German. ad v. 258 sq. et Hygin. II, 7. Tabul. I. De hujus sideris origine, nulla vestigia in veterum scriptis inveniuntur. Est stella primae magnitudinis, quae in hominum primo sidera contemplantium oculos incurrere eorumque mentem attentam facere poterat. Caeterum observandum est, a nostro forte fabulam, quae, ut in hoc capite ex Aeschilo affertur, ad rationes astronomicas exprimendas excogitata esse videtur de Mercurii inventis, cum Orphei historia conjunctam esse. Ab aliis Orpheus primus inter Graecos astronomiae auctoribus annumeratur. v. Lucian. de astrologia. Prior etiam ab Arato tractatur.

Ἐννύκτην nullam admittit sensum ideoque rejiciendum. Neque in Germanico neque in Hygino aliquid occurrit, etiam Phavorinus vocem hanc omisit.

ὁπὸ Ἑρμοῦ vid. Apollod. III. 10, 2. Hygin. P. A. II, 7. et ibi interpp. In Arcadia id factum esse commemorat Apollod. I. c. Germanicus: *Ex cornibus bouum Apollinis ex resudinis similitudine.*

καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. Orationem hanc corruptam esse monuit Heyne ad Apollod. pag. 689.

τῶν Ἀτλαντηρίδων. Ἀτλαντίδων Munk. ad Hygin. P. A. pag. 439. i. c. Pleiadum. Hyginus addit: *Quod Maia una ex illarum numero esset, quae Mercurii est mater.*

κατέβαλε Heyne ad Apollod. I. c. κατέλαβε.

δέδωκεν ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν cet. Distingue-
re malim: Ὀρφεὶ δέδωκεν, ὃς Καλλιόπης υἱὸς ἦν, μιᾶς
τῶν Μουσῶν. Ἐποίησε δὲ cet. Germanicus: *Eo quod unius
ex Musis, id est Calliopae sit filius. Fecit autem cet.*

καὶ τὰ Θηρία. De Eurydice uxore quam ex inferis
eduxit, nulla fit mentio. v. Apollod. I. 3, 2.

ἐκάλει. Koppietes ἐκῆλει quem vide pag. 118. ubi
plura afferuntur loca deliniit.

ὃς τὸν μὲν Διόνυσον cet. Aeschylum secutus est.
Diversa traduntur ab Apollod. I. c. ubi Orpheus Dionysiaca
invenisse dicitur,

Πάγγαιοις mons Thraciae. Euripides et Apollodo-
rus Olympum memorant.

Βασσαρίδας — Apollod. Μαινάδες.

De interitu Orphei varia narrantur apud Hyginum.

Ἀισχύλος in tragoedia Βασσαρίδες vid. Hesych. et
Schol. ad Nicand. Theriaca. Nomen *Bassarides*, quo Ae-
schylus usus est, a veste ortum, quam gerebant. v. He-
sych. v. Βασσάροι.

Λεσβήθροις. Mons Thraciae postea Macedoniae ad-
scriptus. v. Spanh. hym. in Cerer. v. 25. Eustath. ad II. Φ.
p. 1323. Tzetz. ad Lycophr. 410. Kopp. pag. 119. Ger-
manicus h. l. corrigendus in *Lesbiis montibus*.

ὁτῷ δάσσειν Theo ad Aratum et Germanicus, Mu-
saeo datam esse dicunt, et memoriam astris esse illatam.
Stellae quae nominantur, sunt: De partibus Lyræ egit Fell
ad h. l., ex quo afferam, quae ad rem pertinent. α, ε, ζ,
δ, β, γ. De reliquis res incerta forte η, θ, λ aut γ.

κρῆσιν. Κρῆς, plectrum, eas partes designat, quae
a Ptolemaeo κέρατα nominantur, et quae summitati proxi-
mae sunt.

πῆχους. Πηχὺς Hesychius ἀγνώνας, et haec ad
superiorem Lyrae partem spectare videntur.

ᾠμοί. Exterior et maxima curvatura.

πυθμὴν ima pars, basis.

ζυγὸς transtillum.

C y g n u s. 25.

Cf. Schol. German. ad v. 260 et Hygin. II, 8. Tabul. I.
Nomen ὄρνις ex similitudine atque stellarum dispositione
petitum.

ὄρνις a Fello ex Arato additum. Nomen hic deesse
apparet.

De fabula ipsa cf. omnino not. ad Apollodor. pag. 716.
seqq. Hygin. fab. 77. Eratothenes, Apollodorus, Hyginus
aliique Nemefin matrem, Ledam Helenae nutricem fuisse
dicunt.

ἐπὶ αὐτῇ in asferem mutatum esse narrat Apollod.
III. 10, 2. πᾶσαν forte delendum.

Κράτης ὁ ποιητής. Valken. ad Phoeniss. v. 447. et
Koppiers mutant in Κρατῖνος, qui fuerat comoediarum scrip-
tor, cuius *Nemesis* fuit. De scriptis eius plura fragmenta
restant ap. Athenaeum. De Nemefis praecipue lib. IX. pag.
373.

Verba καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι atque αὐτὸν del.
ἀλλ., οὕτως ἀναπτήναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν τύπον
τοῦ κύκνου ἔθυσαν (forte τεθῆναι) ἐν τοῖς ἀστροῖς.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, β.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου λαμπρόν Φ, sed obscurior est.

ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ζ, s. λ (ν, ξ). Sed
forte omissa sunt ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, quod Germanicus et Hy-
ginus addunt et rei convenit. Igitur supplenda sunt, δ, θ,
κ, ο, ω.

ἐπὶ τοῦ σώματος unam modo ponerem γ nimirum.
Et sane a librario in numero A in Δ mutari poterat.

ἐπὶ τοῦ ὀρθοπευγίου α. Ita numerus esset, ιθ'.

A q u a r i u s. 26.

Cf. Schol. German. ad v. 266 et Hygin. II, 20. Tab.
II. De sideris origine constituere aliquid non ausim. Fa-
bulae postea ab astronomis additae, et quidem ab Eubulo,
Cecrops;

Cecrops; ab Hegesianacte Deucalion propter diluvium et a nostro Ganymedes propter pocula. Fabula ex Troicis est. Apollod. III. 12, 2. atque a poetis et mythographis multis modis variata. v. omnino Hygin. fab. 271 et ibi interpp.

ὥσπερ ἂν οἶνοχοόν χέειν. Heyne οἶνοχόην χέειν tanquam si vas effundat.

ἐπαύονται τὸν ποιητὴν μάρτυρα Homerum II. v. 233. seqq.

κἀλλεὶ οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἶνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν. Ordo verborum valde turbatus et mutandus forte τῶν θεῶν ἄξιον κρίναντων αὐτὸν, ἵνα οἶνοχοῇ. Inf. c. 33. Jupiter — τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν ἄξιον κρίνας.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ et alia obscurior, sed altera a Ptolemaeo non additur.

ἐφ' ἑκατέρων ὄμων, α, β;

ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι γ et ξ forte sed obscurior.

ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς μ.

ἐφ' ἑκατέρου μαστοῦ. Dubium forte θ et λ Capricorni, aequales splendore, reliquae, quae adsunt obscuriores sunt, neque in Ptolemaeo inveniuntur.

ὑπὸ τοῦς μαστοῦς ἑκατέρωθεν ρ et ι.

ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου σ.

ἐφ' ἑκατέρου γόνατος τ et υ;

ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης δ.

ἐν ἑκατέρῳ ποδί, 2c et λ in Pisce ponerem.

ἡ δὲ ἐκχυσις τοῦ ὕδατος ἐστὶν ἐξ ἀριστερῶν. Ita in tabulis veterum astronomicis. Sed in Eratosthene ubique imagines ita describuntur, ut in ipsa sphaera observantur, et a nostratibus in tabulis depinguntur; alias loca quaedam de stellis constituendis in nostro praecipue c. 9 et 29 explicari non possunt. Germanicus hoc loco habet *dextra laevaque*, et Hyginus verba haec plane omisit. Forte igitur ἀριστερῶν in δεξιῶν mutandum. Orationem hoc loco valde corruptam esse et mancā ex iis, quae a Fello addita et uncis inclusa sunt, jam satis constat.

ἐχουσα ἀτέρας (λ') β', οἱ εἰσι λαμπροὶ Hygin. addit *prima et novissima* ita ut η esset et α in Pisce. Omnes quae apponere amsim haec sunt: ζ, π, η, κ, λ, ι h; φ, χ, ψ, 2 ψ, 3 ψ n. 94 Bad., ι ω, 2 ω, ι A, 2 A, 3 A, 1^b, 2^b, 3^b, forte etiam 4^b, 1^c et α in Pisce. De reliquis res est incerta.

Pan sive Capricornus. 27.

Cf. Schol. German. ad v. 266. seqq. Hygin. II, 28. Tabul. II. Teste Macrobio Saturnal. I. L. c. XVII inter astra positum est sidus, quod caprae consueundo haec in pastu videtur, ut semper altum pascendo petat, et sol in capricorno incipit ab imis in alta remeare. Ab Aegyptiis inter sidera relatam esse ex narratione de Typhone apud Hyginum sit probabile. Forte etiam forma inde deducta est. Enim vero postea magna fabularum confusio in hoc capite, grammaticorum studio et conatu mythos graecos applicandi, facta atque librariorum injuria admodum aucta.

Jam ab initio pro Πάν ex Arato, Theone, etiam e Phavorino, qui hanc fabulam secundum Eratosthenem narrat, substituerem αἰγίονες. Hoc melius convenire videtur. Fabulae Arcadicae et Cretenses cum Aegyptiacis confusae sunt.

Οὗτός ἐστι τῷ εἶδει ὁμοίος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν. Omnia obscura. Quam diversae fuerint veterum de Pan et Aegipano sententiae vides. apud Salmas. ad Solin. pag. 293.

Ex omnibus vero locis, quae contuli, suspicari licet, Aegipanis notionem a scriporibus poetis esse inventam. (cf. etiam Heyne *antiqu. Aufsatze 2tes Stück* pag. 53. seqq.) Sed nusquam invenies, Aegipanem hac forma fingi. Locum igitur vix sanum esse puto. Verba ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν, si ab Eratosthenis manu profecta essent in ἐξ οὗ γέγονεν essent mutanda. Sed neque Germanicus neque Hyginus ea habent. Ea igitur delenda esse dicam et reliqua ita jungam: Οὗτός (sc. αἰγίονες) ἐστι τῷ εἶδει ὁμοίος τῷ αἰγίπανι. ἔχει δὲ (sc. αἰγίονες) cet. Ita locus classicus esset de forma Aegipanis apud veteres. Alii, qui post Eratosthenem vixere, scriptores, Panis formam ei tribuunt. De quibus cf. Salmas. ad Solin. I. c. ubi plura ex Plinio, Plutarcho, aliisque afferuntur loca. Ptolemaeus Hephaestionem vero apud Phot. n. 191. fin. Pana piscis formam habere affirmat. Aliter Sophocles (in Aiace v. 794) Pana ἀλπίλαγον nominat. Phavorinus, qui nostrum hoc loco exscripsit, legit ὁμοίος τῷ Πάνι, Fell. animadvertit, αἰγίονες in codice divisum fuisse. Theo: ὁμοίος ἐστι τῷ αἰγίονι.

Ἰηπίον. Mutatam cum Fello Ἰχθύος quocum etiam consentiunt Theo, Germanicus et Hyginus.

Ἐρι-

Ἐπιμενίδης. Forte in Theogonia. cf. Meurfii Cre-
ta. pag. 240. Sed in Schol. Theperit. I, 3. Epimenides Pa-
na fratrem Arcadis ex Jove et Callisto esse dicit.

ὅτε ἐπὶ τοὺς Τῑτᾶνας ἐστράτευσεν. Hoc loco,
ut saepius a recentioribus praefertim a tragicis. factum esse
vides, pugna deorum cum Titanibus cum altera pugna cum
Typhone facta confunditur. Apud Apollod. I, 6. Aegipan
Jovem contra Typhonem adjuvat. cf. etiam not. pag. 85.
Aliam fabulam de fuga deorum in Aegyptum v. Hygin. P.
A. II, 28.

κόχλον Theo κόχλακα.

ἐν ᾧ forte χρόνῳ et καὶ ὥπλις, scil. Ζεύς.

διὰ τὸ τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ
Τῑτᾶνες ἐφυσγον. Koppiers ὁ putat delendum et le-
gendum: διὰ δὲ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον οἱ Τῑτᾶ-
νες ἐφυσγον. Sed ut idem putat, forte non nulla hic ex-
ciderunt.

πανικὸν Terrores ex incerta causa cf. omnino Kop-
piers pag. 121. et ibi citt. auct.

ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α et γ ponerem.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β forte π aut σ.

ἐπὶ τοῦ τραχήλου τ et υ, de reliquis incertum.

ἐπὶ στήθους η et ψ ponerem.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς ω.

ἐπὶ ῥάχως incertae, in Ptolemaeo modo occurrunt
3, 1, γ, 2^d, forte etiam 1^d et 3^d et 3 antecedentes.

ἐπὶ γαστρὸς, Α, ζ, b, ε, κ.

ἐπ' οὐρᾶς δ et μ.

Sagittarius. 28.

Cf. Schol. German. ad v. 283 seqq. et Hygin. II, 27. v.
Tabul. II. Cleostratus Tenedius eum inter astra posuit to-
te Plinio II, 8. f. 6.

ὅν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κένταυρον εἶναι: id
ab Hygino et fere omnibus posterioribus. Forte haec for-
te ex aliena sphaera petita est.

ἑταροὶ δ' οὐ φασὶ cet. Loca classica de Centauris
Pindar. Pyth. II, 70, seqq. et ibi Schol. cum Schol. ad v. 40
seqq. et Diodor. II, pag. 313. ed. Wessel. ubi etiam genea-
logia eorum habetur. Ex Scholiis allatis vidi Pherecyden,
Aeschylum et Aclepiaden fabulam attigisse.

Ho.

Homerus et Hesiodus, ille Il. 4, 263 et Odyss. 9, 294, hic in Scuto Herc. 188. seqq. pugnam cum Lapithis narrant; formam Centaurorum non describunt. In eo autem omnes, etiam senioris aevi, scriptores, conveniunt, ex Ixione et Nephele eos esse ortos. Praeterea in Schol. Pindari, quae sine dubio ex Asclepiade sumta sunt, si ea cum ipsa Pindari sententia comparas, Centauri formam ab humana diversam habuisse dicuntur. Postea autem, ut ait Pindarus, cum equabus congressi populum totum procrearunt matri inferius patri desuper similem. Diodorus quoque l. c. Centauros ἀνδρῶποδες vocat. Forma igitur equina, ex equitandi studio deducta, iis a lyricis forte data est. Sed est in his quoque diversitas. Palaephatus totam formam equi speciem habuisse praeter caput asserit. (pag. 4. ed. Gale.) Pausanias v. 67. Centaurum describit cujus pedes priores humani, posteriores equini fuere.

Κενταύρων δὲ οὐδαίς τόξῳ κέχρηται. Nusquam enim eos invenio sagittis utentes. Ab Hesiodo in Scuto Hercul. 188. finguntur:

ἀργυροὶ χρυσάς ἐλάτας ἐν. χερσὶν ἔχοντας.
coll. 190. ubi iterum abietibus pugnautes describuntur. Sic etiam apud Apollod. II, 5. in pugna cum Hercule abietibus et saxis armati sunt, et apud Diodor. pag. 258 alii piceis radicibus evulsis, alii grandibus petris, alii succensis facibus, alii magnis securibus arreptis in proelium ruebant. Et Virg. Aen. X. 196 eodem modo:

*Instat aquae saxumque undis immane minatur
Ardens — — —*

οὗτος δ' ἀνὴρ ὃν σπέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέρκον καὶ ἀπὲρ οἱ Σάτυροι. Fuerat igitur haec antiquior apud Graecos sagittarii forma.

ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον cet. Fabula, ut videtur, a tragicis inventa. Etiam fabulam de Eupheme, nutrice Musarum, nullo alio loco invenire possum, quam tamen in Boeotia notam fuisse et tritam ex Pausania IX, 29 colligo, ubi Euphemes effigiem in Helicone monte positam fuisse narrat auctor.

Σωσιγένης: tragoediarum scriptor: addit Hygin. P. A. II, 27. Quas de eo notitias habemus, congestae sunt in Fabricio Harlesii.

ἐπὶ σημάσις ἐκαινεῖσθαι πρότον ποιοῦντα. Weffel. ad Diod. pag. 254 locum emendat, ἐπισήμασις

σῆλαις ἐπαινέσαι κρ. π. Germanicus, *Plausu cantus earum distinguebat, id est, ad pedem manibus plaudebat*, numerum s. mensuram indicabat plausu. Vox enim choragi nimis obscura erat, ut ab omnibus posset distingui. Itaque reliqui cum intuentes ad signum datum idem fecerunt, i. e. cantum incepterunt.

δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλήσει Germanicus et Hyginus ea non habent mihiq̄ue ex margine irrepsisse videntur.

Caeterum mirum omnino est Croto huic sagittam tributam esse.

Equidem puto, id primum ab astronomis factum esse, qui, ut fabulam haberent, quam sideri huic applicarent, eam de Croto hoc modo mutarunt.

ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις — — — πλοῖον αὐτοῦ μαρτύριον. Sensus is mihi esse videtur: Navis testimonium est, inter homines retentam esse istam consuetudinem cum remi ad numerum quendam agitari soleant.

ὅτι πᾶσιν ἔσαι σαφές, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγῃ. Valde jejuna ideoque rejicienda mihi videntur. Germanicus et Hyginus ea plane omittunt.

ἔχει δ' αἰθέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξ. et π. Mirum duas alias omissas esse.

ἐπὶ τοῦ τόξου ι μ et λ. ponerem.

ἐπὶ τῆς ἀκίδος γ. et aliam adjacentem quamquam non a Ptolemaeo additam.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος φ.

ἐπ' ἀκρας χειρὸς δ.

ἐπὶ τῆς κοιλίας ζ.

ἐπὶ ῥάχως α χ et h' ponerem.

ἐπὶ κέρκου ω.

ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α.

ἐφ' ὀπλῆς β.

Reliquae septem cae sunt, quae coronam australem formant, quae vero, ut ex hoc loco constat, nondum Eratosthenis aetate in imaginem collectae erant.

ὁμοιοὶ δὲ εἰσι τῶν ὀπισθίων, iis scilicet, α et β quarti ordinis, in pede et ungula.

Sagitta.

Sagitta. 29.

Cf. Schol. German. ad v. 283. seqq. Hygin. II, 15. v. Tab. I. Narratio est apud veteres ab Hyperboreis (cf. Herod. IV. Diod. II. 47. pag. 158 ed. Wessell. et alii apud Spanh. ad Call. pag. 489 seqq.) sacra quaedam, frugumque primitias ad Graecos pervenisse. Quae notiones quantum a diversis auctoribus traduntur, tamen ad eandem rem spectare et rationes quaedam astronomicas exprimere mihi videntur. Diodorus enim ex Hecataeo narrat, lunam in eorum insula conspici parum a terra distantem (quae observatio populis in littore habitantibus lunamque e mari emergentem contemplantibus obvia fuit) et terrestres quosdam tumulos in facie repraesentantem, deumque Apollinem undeviginti annis semel insulam adire, ejusque adventum ab hominibus celebrari. Quae verba jam Diodorus de cyclo astronomico interpretatur.

Spectant quoque ea, quae in hoc capite occurrunt ad eandem gentem; et fabula forte significat, fidus ab ea gente astronomiam tractante primum animadversum atque inde ad Graecos notitiam perlatam esse. Saltem in obscura ista traditione apud Herodotum Abarin ab Hyperboreis sagittam per universam terram circumtulisse, aliquid inesse videtur, quod cum fabula in hoc capite cohaereat. cf. etiam de fabula Jamblichus pag. 119. ed. Kuster. et Porphyrius vit. Pythagor. pag. 35.

ὁ Φαειν. Germanicus sagittam ad sagittarium refert.

Ἀπόλλωνος. v. Cap. 6.

ὁ ναὸς ὁ πτέρινος. De templo hoc v. Pausan. Phociac. (lib. X, 5.) aedem is ipsam pennis constructam ab apibus, cera et pinnulis compactam, ab Apolline ad Hyperboreos missam esse dicit.

καὶ ἐπαύσατο. De fabula v. Apollod. III. 10, 7. Hygin. fab. 49 et ibi. cett. auct. Alii Apollinem id ex amore fecisse dicunt. v. not. ad Hygin. I. c. Sed inter eos, quos nostrer secutus est, fuerat etiam Pherecydes.

πρόταρυν Heyne ὕπερον.

μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος. De frugum primitiis intelligendum. v. Spanh. ad Callim. Stellae sunt α, β, γ, δ, sed γ non obscurior aeternis, ut Eratosthenes putet.

Aquila.

Aquila. 30.

Cf. Schol. German. ad v. 292. et Hygin. II, 16. v. Tabul. I.

Sidus jam Euripidis tempore Graecis notum erat. v. Euripidis Rhesus. v. 327.

Οὐτός ἐστιν, cet. Haec fabula ab iis addita est, qui Aquarium Ganymedem esse dixerant.

διόσον καὶ πρότερον in διάσπρ muto. Germanicus: *Est enim ea signum Jovis, quod cum Dii omnes volucres inter se dividerent, eam in partitione sortitus sit Jupiter.*

οὐ ταπεινούμενον, qui non deprimitur, quo minus in altum evolet.

διαπταμένος. Kopp. ἀναπταμένος Germ. *Pennis sensis.* Pingitur ad orientem volans. Fabulam de aquila Jovi obviam veniente ex Eratosthene petunt Serv. ad Virg. et Schol. Horatii. cf. not. ad Fulgent. I, 25.

καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον. Ζητούμενον Kopp. *mutat in αὐξάμενον*, ut *magnis incrementis celeriter adolevisse* Jovem designaret. Neuter interpretum verba habet. Per se tamen illa bonum sensum reddunt: *cum Jupiter omni studio quaereretur* sc. a patre Crono devorandus.

Stellae, quas affert, fuere α, β, γ, sed de quarta incertum est, forte ζ aut ε.

Dolphinus. 31.

Cf. Schol. German. ad v. 295. Hygin. II, 17. v. Tabul. I. Fabula ipsa ex antiquissimis est, de qua v. Apollod. I, 4, 4. Attigit eam jam Hesiodus in Theogonia. Sed de delphino mythum in nullo alio reperire possum auctore, si ab iis discesseris, qui auctorem nostrum sunt secuti. De fidere ipso quicquam constituere non possum.

Ἀμφίπριτην. Catalogum Nereidum v. apud Hesiodum in Theog. 243. seqq.

ὥς δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι locus corruptus. Gale transulit, quemadmodum et aliae Nereides cet. Sed verba haec cum praecedentibus non cohaerent, quod etiam Koppiers vidit, qui ex catalogo apud Hesiodum pro ὥς, Σαὼ δὲ καὶ αἱ πλεῖσαι Νηρηίδας restituere vult. Poterat quidem ultima syllaba vocis σπαύδουσα facile absorberi, ut idem putat, et

et nomen Σαώ in ὡς degenerare. Sed verba ita restituta uncia includerem si sana essent, quo fieret, ut praecedentia melius cum reliquis cohaerere.

μνηστῆρας Koppiers μαστῆρας. Sunt hi ζητούντες, ἐρευνῶντες, Hesychio interprete, quocum etiam conseqtiunt Germanicus et Hyginus.

ἐν τῇ χεὶρὶ ποιοῦσιν cet. Apud Pausaniam in Phocic. fingitur Neptunus altero pede in Delphinum ascendens, et alio loco, lib. II, 2, et c. 35. in eo stans depingitur. Id etiam Hyginus affirmat, qui addit: *Delphinum aut in manu aut sub pedibus videmus*. Mox *Artemidorum*, elegographum, ex hoc uno loco novimus.

Stellae, quae afferuntur, sunt: α, β, γ, δ, ζ, η, θ, ι, κ.

Orion. 32.

Cf. Schol. German. ad v. 299 seq. Hygin. II, 34. v. Tab. I. et II. Hunc asterismum et canem jam primis temporibus in coelo positos esse videmus ex Homeri et Hesiodi scriptis, quibus postea, quamquam tempus constitui non potest, Praeyon et Lepus adjuncti sunt. Omnes etiam mythi, qui de Orione narrantur ab Homero, lyricis aliisque, certe ex astronomia originem ducunt, atque ad ortum ejus, occasum, positionem et splendorem exprimendum excogitati sunt. cf. praeter Apollod. I, 4, 3, Hermann I. B. pag. 159. seq. et II. B. pag. 299.

Ἡσιόθεος forte in ἀστρική βιβλῳ. Sic etiam Pherecydes ap. Apollod. I, 4, 3.

ἐξ Ἑυρυάλης. Schol. Arat. ἐκβρύλλης, et Schol. Nicandr. Ther. v. 15. ἐξιγέλου, sed utrumque a Munk. ad Hygin. et Koppiers in Ἑυρυάλης mutatum.

ἐλθόντα cet. Theo ad Aratum dicit ex Boeotia eum venisse ad Chium, ut insulam reptilibus purgaret.

Ἥνδαλιωνα Hyginus *Cedalion*; Schol. Nicandr. Κηδαλιωνα; Schol. Arat. Κυδαλιωνα. Itaque etiam hic cum Koppiers restituerem Κηδαλιωνα. Praeterea οἰκῆτην et ὀδηγῷ rejicit. cf. Not. ad Apollod. p. 50.

Ζυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῇ. In aliis legimus, Diam iratam esse, quod ausus sit cum ea certare in venando.

ὁμοίως καὶ τὸ θηρίον, τοῦ εἶναι. forte αὐτοῦ εἶναι.

Ἄλλοι

Ἄλλοι δὲ φασιν. Ex Euphorione deducta cf. Schol. II. c, 486. Aliam fabulam, ubi Orion Pleiades sectari fingitur, quam ex Pindaro Nem. III, 7. Schol. ad Nem. II, 16. et Hygin. II, 21. novimus, jam Hesiodus noverat, ut ex v. 619. Ery. colligo.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λ, ΙΦ, et 2Φ.

ἐφ' ἐκατέρω ὤμῳ α, γ.

ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος μ.

ἐπ' ἀκρας χειρὸς ξ.

ἐπὶ τῆς ζώνης δ, ε, ζ.

ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου Ις, ι, ψ.

ἐφ' ἐκατέρω γόνατι κ, η.

ἐφ' ἐκατέρω ποδὶ ὁμοίως, ζ in lepore puto et β:

C a n i s. 33.

Cf. Schol. German. ad v. 301 seqq. Hygin. 35. v. Tabul. II. Pherecydem in hac fabula praeivisse ex Schol. Od. λ, 320 constat. cf. etiam Apollod. III, 15, 1, et ibi not. Hygin. fab. 189. et ibi interpp. Fabula ipsa ex Atticis et Argivis sumta esse videtur. Sed de cane in Pherecyde nulla fit mentio, et verisimile est, Eratosthenem hoc loco cyclicos ante oculos habuisse. cf. Suidas v. Τελμυσία, seu, ut legendum est, Τευμυσία.

μετὰ τοῦ δράκοντος. Ita etiam Germanicus. Sed sine dubio cum Koppiers restituendum ἀκοντος.

ἐδωρήσατο. Vide Apollod. III, 15, 1. A Diana ea accepisse Proceridem docent Pausan. 9, 19. Ovid. Metam. VII, 661. seqq.

ἦλθε δὲ εἰς τὰς Θήβας et Apollod. II, 4, 6. et 7.

ἀξίον κρίνας. E margine irrepsisse puto.

Alii dicunt, utrumque et canem et vulpem in lapidem convertisse Jovem.

Altera fabula de cane Orionis tota astronomicæ originis esse videtur. Canem Pindarus λεονδάμαν nominat apud Lucianum de imaginibus c. 19.

ἑτεροι δὲ φασιν. Homerus fabulam jam tractaverat II. χ, 29.

Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπέκλυσιν καλέουσι.

cf. etiam Theo ad Arat. 326.

Sed in Scholiis ad hunc Homeri locum alia fabula narratur, Eratosthenique tribuitur, scriptum vero ipsius, unde

H

ex-

excerpta sit, non indicatur. Ex Erigone petatum esse, vix licet arbitrari, cum nomen carminis vix omisurus fuisset Scholiastes, quod Longinus διὰ πάντων ἀμωμητον fuisse affirmat; Praeterea mirum videri poterat, in hoc capite, ubi duas de Cane fabulas affert, tertiam ab eo esse omisitam, quae in illo poemate copiosius explicata fuerat. Atque is qui Eratosthenem inspicit, eaque, quae in eo sana esse videntur, cum fragmento in Scholiis comparat; in utroque idem dicendi genus, eandem orationis indolem eundemque tenorem elucere, ideoque utrumque ab eadem manu profectum esse non negabit.

Jam autem idem fragmentum in cod. Venet. adjecta habet verba: ἰσορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις. Titulus hic non alibi memoratur, ut Ill. Heyne affirmabat, qui hanc observationem mecum communicavit; non tamen videtur esse dubium, quin Eratosthenis liber sit intelligentus, qui ita inscriptus fuit.

At ne nimiam fidem conjecturis dare videamur, fragmentum adscribam; cum Germanici interpretatione, qui tantum non ad verbum transtulit. Verba fragmenti haec sunt: Ἐνιοὶ δὲ Φασι τόνδε τὸν κατηγερισμένον κύνα, οὐκ Ὀρίωνος ἀλλὰ Ἐριγόνης ὑπάρχειν, ὃν κατηγερισθῆναι διὰ ταύτην αἰτίαν. Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα Ἐριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεψε. Ξενίας δὲ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οἶνον τε καὶ ἀμπέλου κλήμα. Κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας, περιήει τὴν γῆν, προβαίνων, ὡς τοῦ Διονύσου χάριν ἔχων σὺν ἑαυτῷ καὶ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βουκόλοις οἶνον παρέσχε. οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, ὅψετε ἐγερθέντες καὶ νομίσαντες πεφαρμάχθαι τὸν Ἰκάριον ἀπέπτειναν. ὁ δὲ κύων ὑποτρέψας πρὸς τὴν Ἐριγόνην, δι' ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. ἡ δὲ, μαθούσα τὸ ἀληθές, ἑαυτὴν ἀνῆρτησεν. οὐσὸν δὲ ἐν Ἀθήναις γενόμενης, κατὰ χρησμόν Ἀθηναῖοι τὸν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἐριγόνην ἐνιαυσιαλαῖς ἐγέραιρον τιμαῖς. οἱ καὶ κατηγερισθέντες, Ἰκάριος μὲν Βωώτης ἐκλήθη. Ἐριγόνη δὲ παρθένος, ὃ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχευ. ἰσορεῖ Ἐρατοσθένης.

Germanicus: Icarus a Libero hospitio receptus est, qui ei in munere utrem plenum vino tribuit, iussitque, ut in reliquas terras propagaret. Icarus de hinc Athenaeus (Atheniensis) cum in terram Aethiopicam ad posteros (leg. pastores) de-

devenisset, eis genus hoc suavitatis ostendit, pastores autem cum immoderatus biberent, ebrii facti conciderunt. Qui arbitantes, Icarium malum medicamentum sibi dedisse, eum fustibus interfecerunt. Icarium autem occisum canis, qui cum eo fueras, Maera nomine, ululans, Erigonae ejus filiae monstravit ubi pater insepultus jaceret: quae, cum venisset, ejus corpus sepelivit, ipsaque se in monte Hymetto contulit, ibique laqueo sibi mortem conscivit. Tunc dicitur Liber a Jove petisse, ut Erigonen et Icarium astris inferret. Jupiter autem, audita ejus petitione, Erigonen signum Virginis nominavit, Icarium autem patrem ejus Arcturum. Qui cum exoritur, tempestates mari terraeque efficit; cumque Athenas pestilentia opprimeret, ex oraculo responsum est, cessaturam pestilentiam, si per annos singulos de frugibus et vindemia Icario et Erigonae primum delibaretur. Quod factum est ab Atheniensibus, qui diebus festis institutis aras constituerunt. cet.

Hyginus quoque eadem ratione eodemque ordine, quo Eratosthenes et Germanicus P. A. II, 25 fabulam hanc commemorat. Quibus ita expositis non dubitavi fragmentum hic inferere.

ἐπὶ τῆς κσφαλῆς μ vel θ.

ἐπὶ τῆς γλώπτης Sirius seu α.

ταὺς δὲ τοιοῦτους ἀστέρας — Leg. τὸν δὲ, nisi verba sint ab alio illata. Sirius enim potissimum flammæ vibratione conspicuus est. Sed Germanicus ea plane omittit.

ἐφ' ἐκατέρω ᾧ μω nullas alias invenio nisi γ et ι, easque minime obscuras.

ἐπὶ σήθους, ιξ et 2ξ.

ἐπὶ τῆς ῥάχως a Fellio additum. Sed δ tantum invenio.

ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς β, ιν et 2ν.

ἐπὶ κοιλίας ε.

ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου π.

ἐπ' ἀκρω ποδὶ (ἀριστερῷ) ζ.

ἐπὶ κέρνου δ. Forte enim in numero constituendo, in cod. Δ ex Α factum est.

Le p u r. 34.

Cf. Schol. German. ad v. 306. Hygin. II, 33. v. Tabul. II. Nomen sideri tributum est propter Orionem venato-
H 2 -to-

torem, quod jam Theophrastus et Germanicus et Hyginus expresserunt. Ille enim: *Hic*, inquit, *dicitur Orionis canem fugere venantis. Nam ut venatorem eum finxerunt aliqua de causa, ita Leporem ei ad pedes fugientem finxerunt.* Fere eadem habet Hyginus. Forte eadem Eratosthenes habuit quae tamen exciderunt. Multa enim in principio capitis desse apparet.

διὰ δὲ τὴν ταχυτήτα, cet. his ex Theone adscribere καὶ τὴν πολυγωνίαν, ut melius cum reliquis conveniret.

Ἀριστοτέλης, de Gen. anim. I. 4, c. 5.

ἐφ' ἐκατέρων ὠτίων λ, κ.

ἐπὶ τοῦ σώματος β, α, η, λαμπρ. certe α putat.

ἐφ' ἐκατέρων ὀπίσθιον ποδῶν γ, δ.

Argo. 35.

Cf. Schol. German. ad v. 308. seqq. Hygin. II, 37. v. Tabul. II. Etiam huius sideris origo ignota est. Sed propter latitudinem ejus australem non negarem ab hominibus ad meridiem degentibus primo esse inventum, Graecisque traditum. Aegyptii quoque fabulam de eo habuerant, quam Plutarch. in Iside et Osiride nobis servavit. cf. not. ad Hygin. P. A. pag. 489. Καὶ τὸ πλοῖον, ὃ καλοῦσιν Ἕλληνες Ἀργώ, τοῦ Ὀσίριδος νεῶς εἰδωλον ἐπὶ τιμῇ κατηγερισμένον.

Fabulam, quae in nostro legitur, etiam Pherecydes attigerat. cf. Apollod. I. 9, 27. et I. 9, 19. Hygin. fab. 14. et ibi citt. auctt.

καὶ ἄρχηθεν ἐτεκτονήθη. Locus spurius et rejiciendus.

Φωνήεσσα δὲ γενομένη. Ita etiam Pherecydes et Apollodorus. Verba etiam afferuntur ab Apollon. Rh. IV. 587. Sed Aeschylum forte ante oculos habuit noster, ut ex Hygino P. A. 37. suspicor, et quidem in Hypsipyle. cf. Schol. Apollon. Rhod. I. 773. Rationem, cur loqueretur, affert Tzetz. ad Lycophr. 1319, quod carina ex Dodonaea quercu facta erat.

οὐαξ summa pars gubernaculi. Sequitur: ἴν' ἢ τοῖς ἐπιγινομένοις παράδειγμα σαφέστερον. Verba haec aut retrahenda, aut jungenda sunt cum superioribus: αὐτὴ διὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν τοῖς ἄστροις εἰσήχθη. In sequentibus partes navis observatu dignae: primo quidem quod Argo duo habet gubernacula (πηδάλια) tum ἐπὶ στολίδος ἄκρας legendum

dum est *σπηλίδος*. Erat enim *σπηλὶς* pertica in extrema puppi cum taenia vel panno suspensa ad captandum ventum: v. Pollux I, §. 90. *κατάστρωμα* est tabulatum. *τροποὶ* autem (non *τρόποι*) sunt lora quibus remus alligatur ad scalumum.

ὅπως ὁρῶντες cet. ratio ab astronomis addita, et si satis obscura. *Ἰαφρώσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ*, opera nautica.

De stellis quamquam in mappis nonnullas (α, ξ, ε, ι, τ, π, Α, β, ζ, α, ο, γ, λ, ψ) attuli, constituere quicquam non ausim.

Cetus. 36.

Cf. Schol. German. ad v. 317 seqq. Hygin. II, 31. v. Tabul. II. De fabula v. supra cap. 15, 16, 17.

ἀπὸ δὲ τῆς οὐράς — — *ἀπὸ τοῦ κενεῶνος* f, g, β, η, θ, ζ reliquae τ, π, ε, δ, γ, α.

Eridanus. 37.

Cf. Schol. German. ad v. 321 seqq. Hygin. II, 32. v. Tabul. II. De Eridano et fabula obscura, et sideris origo incerta est. Forte cum Phaëthontis historia conjuncta erat illa, quam Heyne monuit ad Apollod. III. 14. §. cll. ad Aen. X. 185. ab oriente in Italiam esse translata. Occurrit nomen jam apud Hesiod. Theog. 338. incertum vero est, utrum sidus jam noverit, nec ne. cf. Voss Virg. Landb. I. 491. Falsum vero est, quod Germanicus observat, ab Arato et Pherecyde Eridanum Padum vocari. Melius cum Arato consentit Eratosthenes, qui Aratum nullam nominis attulisse rationem commemorat. Poterat quoque sidus forte ab Aegyptiis primo Nilus vocari, postea vero nomen Eridani mythicum ei tribui.

Canobus seu Canopus insula et urbs fuit in Nilo. cf. Strabo lib. XVII. et omnino Hygin. P. A. et ibi interpp. Ab Eudoxo observatam esse stellam, affirmat Strabo lib. II. pag. 82.

ἔτεροι δὲ φασὶ δικαιοτάτον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον an pro *δικαιοτάτως*? ita legerat jam Hygin. P. A. II, 32. Qui autem Nilum volunt vocari, propter magnitudinem ejus et utilitatem, aequissimam esse demonstrant.

τούτου δὲ οὐδὲν ἄστρον. Canobus stella magis ad Argus *πηδάλιον* accedit, quam ad Eridanum, et in

eo noster. ab aliis differt, quod Eridanum ad Canobum currere neque iterum flecti dicit.

περὶ γειοῖς. Proxime omnium ad horizontem australem accedit. vid. tabula. In australioribus Europae partibus tantum conspiciebatur. Eustath. ad Dionys. Perieget. V. II ἡ Φαυῆς μὲν (Κάνωβος) τοῖς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κλίματι, ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀρχόμενος φαίνεται. cet. cf. Hygin. II, 37, et ibi interpp.

Stellae, quas affert, sunt: h, μ, ν, ξ, ο, γ, δ, ε, ζ, η, τ. Bod. m, rr, l, v.

P i s c i s. 38.

Cf. Schol. German. ad v. 334 seqq. Hygin. II, 41. v. Tabul. II.

ὅν καὶ πῖσιν λέγουσι. Koppiers legit, ὅν καππῖν λέγουσι. quod est *καταπίσιν*. Hygin. P. A. II, 41. hic videtur ore aquam excipere a signo Aquarii. De Derceto cf. Salmast. ad Solin. pag. 405. Ovid. Met. IV. 45.

Κρήσις. Dubium est, in quo libro Ctesias de dea hac egerit. Sed apud Phot. n. 72. ex iis, quae Athenagoras de legatione pro Christianis affert, in prioribus libris de rebus Persicis de ea egisse videtur, ubi res Assyriacas tractaverat. Semiramidis igitur mentionem fecerat, cujus mater Derceto eodem teste fuerat.

ἐν Ἀίμυζ. apud Ascalonem urbem. Diodor. II, c. 4.

κατὰ τὴν Βαμβύνην. Urbs ad Euphratem posita, alias Edessa aut Hierapolis nominata. Strabo lib. XVI. pag. 515.

Δερκητοῦς. Res jam veteribus ignota atque ab iis confusa. cf. Salmastius, qui inter *Ἀταργάτιν*, *Ἀσάρτην* et Deam Syriam distinguit et Atargatin et Derceto eandem esse affirmat. Sed Straboni in his nimiam fidem tribuere videtur, quippe qui Ctesiam secutus, ejus verba autem non intellexerat.

In fabula ipsa Lucianum de dea Syria sequi vellem, et *Ἀσάρτην* et *Ἀταργάτιν* et Deam Syriam unam eandemque Deam in templo quodam ad lacum cultam fuisse crederem.

Ita explicatur, quo modo Eratosthenes eam Virginis fidei applicare poterat sup. c. 9. Altera vero dea Derceto, forte astronomicae originis, quae Hierapoli colebatur, for-

ma

ma muliebri et in piscis caudam desinente fingeatur. Res quidem non satis clara.

νυκτός Forte nonnulla exciderunt.

σῶσαι αὐτήν. Igitur non diserte a nostro traditur, eam piscis formam habuisse; sed Lucianus ait, Syros pisces rem sacram esse arbitratos Dercetus causa, quae hanc formam habuerit. Forte igitur in nostro legebatur, *ἐμπροσθεν δὲ τῆς Δ. νυκτός, αὐτὴν γενέσθαι ἰχθύιν*.

Germanici autem Scholiastes: *Dicitur in astra collocatus, eo, quod decidens in Boeth stagno, Phacetiis (forte Derceto) filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri deam nominaverunt. Quidam autem dicunt quod de stagno filiam Veneris salvarent. Ad posterius haec videtur accommodatum esse, quod habemus, piscem Derceto servasse, σῶσαι αὐτήν*.

Ceterum Piscis sidus ex Oriente venisse, etiam fabula quaedam ab Helladio ap. Phot. pag. 874. narrata declarare videtur, scilicet virum quemdam, nomine Ὠήν e mari rubro adscendisse, capite, manibus et pedibus humanis cetero corpore ad piscis similitudinem formatum, qui astrologiam et literas docuerit. Probabile est, prioribus temporibus atque in sphaera quadam orientali Aquarii signum sub hac forma esse expressum, quod Graeci postea in Aquarium et piscem mutarunt.

Duodecim stellae ab Eratosthene nominantur, sed ex Ptolemaeo novem modo afferre possum, $\iota, \delta, \eta, \mu, \beta, \epsilon, \gamma, \theta, \alpha$.

Néstar sive Arula. 39.

Cf. Sthol. German. ad v. 345 seqq. Hygin. II. 39. v. Tabul. II. Inscriptio apud auctores valde diversa. Germanicus *Sacrarium*, Hyginus *Ara*, Aratus et Theo *Συμπήριον*, Proclus *Συμπήριον*. *Συμπήριον* Phavorinus explicat per *ὀμπήριον*. Sed vocem *Néstar* neque in alio, neque in auctoris nostri interpretibus invenio, neque ullum remedium adhibere possum, nisi forte pro *Néstar*, *νεκτάριον*, i. e. *θεῖον* divinum, scribendum, et *νεκτάριον Συμπήριον* divina ara intelligenda sit, ad quam dii contra Saturnum conjurationem fecerunt. Sed spuris adscribo.

Fabula ipsa ita adumbrata tota astronomicae originis esse et sideri huic forte ab Aegyptiis, forte ab alio populo

orientali, invento accommodata esse videtur. In bello enim contra Saturnum, deos quidem jurasse, Hesiod. Theog. 389. seqq. Schol. Il. 7, 127. et Apollodorus, I, 2, 5 affirmant, nusquam vero arae sit mentio.

ἐρατάουσεν. Hic aliquid deesse Koppiers monuit ex Theone igitur, qui Eratosthenem auctorem citat, supplendum esse putat: ἐρατάουσε, (Κυλάσαν κατασκευασάντων, ἔχων ἐπὶ τοῦ πυρὸς κάλυμμα, ὅπως μὴ ἴδωσι τὴν τοῦ περανοῦ δύναμιν) Ἐπιτυχόντας cet.

καὶ θύουσιν οἱ κ. supplendum καὶ ἐν ᾧ θύουσιν οἱ κ.

καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται. de tactu arae ad fidem dandum locus hic est notabilis.

Stellas α, ι, γ, β ex de la Caille catalogo adscribo.

Chiron five Centaurus. 40.

Cf. Schol. German. ad v. 363 seqq. Hygin. II, 38. v. Tabul. II. Sidus hoc forte ex Oriente deductum esse jam Heyne (*antiqu. Auffätze* I St. pag. 33) monuit. Chiron, ut notum est, jam in Homero et Hesiodo occurrit, (cf. Hermann I B. pag. 195.) sed de Centauri figura in illis locis nulla sit mentio.

Itaque forma haec a posterioribus illi tributa. Fucrat Saturni et Philyrae filius Hygin. P. A. 38. et alii. Artem lyricam, astrologiam, medicinam et artem veterinariam secundum Suidam docuit. Sed vid. de his omnibus Fabric. Bibl. Gr. et quae supra cap. 18 ex Clem. Alexandr. attuli.

Loca classica de fabula sunt: Schol. Apollon. Rh. I, 554. II, 1235. Apollod. I, 2, 4. Ex quibus omnibus colligo, auctorem Titanomachiae et Pherecydem praevivisse. Etiam Hermippum de eo egisse ex Clem. Alex. I. c. et Theone ad Aratum video.

Πηλεῖ in monte Thessaliae, sede Centaurorum, ubi etiam pugna cum Lapithis erat facta. Strabo pag. 439. seqq. δικάισον cf. Homer. Il. π, 830. seqq.

Ἀσκήπιον cf. Il. δ, 219.

Ἀχιλλέα. Il. λ, 831. Etiam alios cf. interpp. ad Hygin. P. A. I. c. et Koppiers pag. 128. Negat Schol. Apollon. Rh. I, 558., fabulam de Achille a Chirone edocto Homero notam fuisse.

Ἡρα-

Ἡρακλῆς venit ad eum secundum Apollod. II, 5, 4. cum reverteretur ex pugna cum Centauris. Habebat tunc Chiron Malcae.

δι' ἔρωτα. Koppiers propter verba, quae sequuntur, μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνείλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, scribere vult, δι' ἔρωτα παιδείας, quod probō. Et paulo post μόνον τὸν Κ. mutat in μόνον δὲ τῶν Κενταύρων.

ἐκ τῆς Φαρέτρας. Hygin. P. A. l. c. addit, Chironem sagittas considerasse, et miratum esse, cum tam brevibus sagittis tam magna Centaurorum corpora interfecisset. Sed jure Heyne hanc narratiunculam ineptam vocat, ad Apollod. pag. 359.

Καὶ οὕτως ἀποθανόντας, Apollod. l. c. ait, eum fuisse immortalem, sed immortalitatem Prometheo cessisse, ut multo et vehementi dolore affectus mori posset.

ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς h. i. k.

ἐφ' ἐκατέρων τῶν ὤμων θ, ι.

ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος η.

ἐπ' αὐρας χειρὸς κ forte.

ἐπὶ μέσῳ τοῦ ἱππείου στήθους φ.

ἐφ' ἐκατέρων τῶν ἐμπροσθίων ὀπλῶν α et β.

ἐπὶ ῥάχεως υ, ζ, γ, D.

ἐπὶ κέρκου. Forte β, ο, ξ in Hydra. De reliquis res. est. incerta. In bestia forte ρ, α, β, ε, γ.

Corvus sive Hydra. 41.

Cf. Schol. German. ad v. 372. Hygin. II, 40. v. Tabul. I. et II. Sidus hoc forte ab Aegyptiis in coelum positum est. Fabula vero tota astronomica esse videtur. Nullo alio loco eam invenio, neque occasionem neque locum, ubi et quando haec quae auctor narrat facta sint. Forsan ad Titanomachiam spectat, ut cap. 39.

κοινὸν ἐστὶν commune corvo et hydra.

Verba ἐκάτω γὰρ τῶν θεῶν ὀρνέδον ἐστὶν ἀνακείμενον. in Germanico et Hygino non leguntur. Corvus Apollini attribuitur etiam in Schol. Pindar. Pyth. III, 14 seqq.

θυσίας δὲ γενομένης. Neque Ovidius Fast. II, 247. causam asserere poterat. Dicit enim:

Forte Jovi festum Phoebus solenne parabat:

forte igitur τῷ θεῷ πρὸ τοῖς θεοῖς.

ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Delendum forte et ἐν τοῖς ἀνθρώποις et ἰκανόν. At τοῦτον τὸν χρόνον. *Quamdiu fici coquerentur* Hyginus, qui praeterea addit, *quod iis diebus corvus habet guttur percussum.* Quod Aristoteles laudatur ἐν τοῖς περὶ θηρίων, vix ab ipso Eratosthene profectum est, sed ex margine illatum: voluit autem interpolator declarare hist. animal. quae est ζῶων ιστορία.

μνημόνευμα δὲ προσλαθεῖν valde turbata et, ut puto, ita jungenda sunt: μνημόνευμα δώσαν τῆς εἰς θεοῦ ἀμαρτίας σαφές, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἀστροῖς εἶναί τὸν ὕδρον, καὶ τὸν κρατῆρα, καὶ τὸν κόρακα μὴ προσλαθεῖν καὶ μὴ δυνάμενον πισῖν.

Praeterea ab Hygino Eratosthenes auctor affertur, *Cratera* esse, quod Icarus sit usus cum hominibus ostenderet vinum, id quod ad Erigonem spectaret; nisi hoc loco aliquid excidit, quod suspicor. In Germanico de Icario nihil invenimus.

ἐπ' ἀκρας τῆς κεφαλῆς η, δ, ε.

ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ζ, θ, ι, ιτ, 2τ, α clara.

ἐπὶ τῆς δευτέρας κ, υ, ν.

ἐπὶ τῆς τρίτης λ, μ, ιφ, 2φ.

ἐπὶ τῆς τετάρτης ν, α.

ἀπὸ τῆς καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου. ε, δ, θ ad Centaurum refero, igitur β, χ, αα, λ, ψ, γ, f, g, π sed obscuriores.

ad Cratera θ, ε, δ, γ, ζ, η. Corvus verbō continet α, β, ε, ζ, η, δ, η.

Procyon. 42.

Cf. Hygin. II, 36. v. Tabul. I.

Ἄυτός ἐστιν κυνός. Obscure expressa atque de ortu tantum intelligenda. In Sphaera enim praecit Sirius Procyoni circiter 13. gradibus ascensionis rectae, sed Procyon siquid propius septentrionem sub elevatione poli Alexandriae boreali prius quam Sirius ex horizonte emergit, ut ipse auctor inferius distincte exponit. Sed oratio mihi manca et corrupta videtur.

ἔχει δὲ ἀστέρας tres, affert i. α. et β. in Ptolemaeo occurrunt, de reliqua res est incerta.

Quin.

Quinque stellae. 43.

Cf. Hygin. II, c. 42. Ut in reliquis cognitionis humanae et astronomiae partibus, ita in planetarum historia progressus aliquis fuit hominumque singulorum et gentium dissensus. In prioribus saeculis omnia corpora coelestia in uno eodemque plano moveri credebant; quam sententiam etiam Xenocrates defendit apud Plutarchum de placitis philosophorum. Postea crebriori contemplatione facta singulos subinde detegebant planetas, eorumque motum proprium; deinde etiam distantiam inter se observabant. Veneris stella fulgore et celeritate, qua orbitam percurrit, conspicua, sine dubio prima omnium fuerat, cujus motum observabant homines. In Homero Phosphori sit mentio II. ψ , 226. et Hesiodus in Theogonia 381. eam ex Aurora natam esse narrat. Hesperus vero II. χ , 318. affertur. Sed Pythagoras secundum Diogenem Laertium (VIII, 14) et Plinium (II, 8) primus fuerat, qui *Phosphorum* et *Hesperum* unam eandemque stellam esse docuit. Quid? quod eadem stella fabulae de Dioscurorum dimidia vita, a lyricis tractatae occasionem dedisse videtur; de quo Heyne in notis ad Apollod. p. 720. cll. 734. Quem locum, cum ad rem pertineat, hic adscribam: *Videtur etiam stella Veneris, Luciferi et Hesperii nomine inter veteres celebrata, ad eisdem (Dioscuros) esse revocata, quorum cum ad vulgarem oculorum sensum eae observatae essent vices, ut altero in conspectum progresso, alter lateret, nata hinc videtur fabula, ut altero Dioscurorum sub terra degente, alter revivisceret.* Democritus teste Plutarcho l. c. planetas ab inerrantibus distinxit, numerum vero non addit. Plutarchus et de proprio uniuscujusque loco et ordine eorum nihil constituisse, sed putasse videtur Democritus omnes in uno eodemque plano moveri. At jam Plato istum planetarum ordinem et numerum constituit, quem Eratosthenes describit (cf. Plutarch. l. c.) atque in his, ut puto, Pythagoram secutus est, qui ut ex Photio (vit. Pythagor. n. 249. pag. 713.) apparet, eandem docuit. Praeterea Solem et Lunam planetis annumerari constat. Sed fuerat, ut ex Achille Tat. (Isagog. in Arat. Ptolem. Uranolog. pag. 80.) discimus, varietas aliqua hac de re inter Graecos et Aegyptios, nam Aegyptii Solem *quarta* loco, Graeci vero *sexta* posuerunt. Eratosthenes Solem et Lunam omittit quinque modo planetas afferens, atque in his Aratum secutus, quod ut

ut Theo affirmat, οὗτοι οἱ δύο τὸ ἀνάπαλιν περαύονται ἀπὸ καρμίνου ἐπὶ λέοντα καὶ ἀπὸ λέοντος ἐπὶ καρθένον. οἱ δὲ ἄλλοι ἀκρίτως φέρονται, ὅτε μὲν τοῦ ἡλίου προβαίνοντος ἐκ μείρας, ὅτε δὲ ὅπισθεν ἀπομένοντος.

Πρῶτον μὲν Διὸς — ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Locutus corruptus neque, ut arbitror, ab Eratosthenis manu profectus, veritati enim et Platonis reliquorumque omnium Graecorum et Romanorum sententiis repugnat.

Prima ab omnibus Saturni stella nominatur, secunda Jovis. Verba igitur forte ita jungenda: Πρῶτον μὲν Κρόνου φαίνοντα, οὐ μέγαν. ὁ δεύτερος, Διὸς ἐκλήθη Φαέθων μέγας, οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἡλίου υἱοῦ. Hyginus in his quoque auctorem secutus esse videtur, sed in eundem incidit errorem: Una, inquit, est Jovis nomine Phaethon, (leg. Phaenon) quem Heraclides Ponticus ait, quo tempore Prometheus homines finxerit, hunc pulchritudine corporis reliquis praestantem fecisse, eumque subprimere cogitare, atque ut cersum redderet, Cupidinem Jovi nunciasse, quo facto missum Mercurium ad Phaethonem persuassisse, ut ad Jovem veniret et immortalis fieret: itaque, cum inter astra collocatum. Secunda stella dicitur Solis quam alii Saturni dixerunt. Hanc Eratosthenes a Solis filio Phaethonte appellatam dicit: de quo complures scripserunt, ut patris inscienter curru vectus, incenderit terras: quo facto ab Jove fulmine percussus, in Eridanum dejectus et a Sole inter sidera perlatus. Hyginum igitur Eratosthenis libellum ante oculos habuisse apparere, quid? quod fabulae ipsae ex auctore nostro petita sunt. Praeterea Achilles Tatius docet, Saturni stellam ab Aegyptiis Nemesis et Jovis Osiridis esse nominatas.

ὁ δὲ τρίτος Ἀρεως — ἐν τῷ βίτῳ. Locum Koppiers ita restituit: ὁ δὲ τρίτος Ἀρεως Πυρόεις καλεῖται, οὗ μέγας τὸ δὲ χρώμα ὁμοίος τῷ ἐν τῷ Ἀστὲ, colore similis stellae, quae est in medio Aquilae (scilicet α' primae magnitudinis). Hyginus fabulam ex Eratosthene adducit. Tertia, inquit, est stella Martis, quam alii Herculis (Chaldae scilicet Schol. Apoll. Rh. III. v. 1376 et Aegyptii Achilles Tat. l. c.) dixerunt, Veneris sequens stellam; hac (ut Eratosthenes ait) de causa: Quod Vulcanus cum uxorem Venerem duxisset, et propter ejus observantiam Marti ejus copia non fieret, ut nihil aliud assequi videretur, nisi sua stella Veneris satius persequi a Venere imperavit. Itaque

que cum vehementer eum amor incenderet, rem significans, e facto stellam Pyroenta appellavit. Nomen Πυρόεις a fulgore deductum est. Etiam Hyginus IV, 19. Non magno est, inquit, corpore, sed figura similis est flammae. Martem Σιδήρειον vocat Schol. II, s, 385, quod nomen nullo alio loco invenio.

ὁ δὲ τέταρτος. Etiam de hoc planeta fabulam ex Eratosthene affert Hyginus. Nonnulli autem, inquit, hunc Aurorae et Cephalī filium esse dixerunt, pulchritudine multas praestantem, ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse ut etiam Eratosthenes dicit, cum hac de causa Veneris appellari: exoriente sole et occidente videri: quare, ut ante diximus, jure hunc et Luciferum et Hesperum nominatum.

Πέμπτος δὲ Ἑρμοῦ. Hyginus et hoc loco notum ante oculos habuit. Quinta, inquit, stella est Mercurii nomine Σιλβόν (ab Aegyptiis Apollinis nominatum, ut ex Achille Tatio colligo) sed haec est brevis et clara. Haec autem Mercurio data existimatur, quod primus menses infans et perviderit siderum cursus. Ceterum notandum, ab Alexandrinis forte planetis deorum nomina, quibus nunc appellantur, esse data, cum neque Plato ea novisse videatur, neque in ullo alio antiquiore scriptore occurrant.

Circulus Lacteus. 44.

Cf. Hygin. II, 43.

Διόπερ φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλέα cet. Jam Koppiers vidit, hic iterum multa excidisse. Hyginus enim: Eratosthenes dicit, Mercurio infanti puero insciam Junonem dedisse lac; sed postquam eum rescierit, Majae filium esse, rejecisse eam a se et ita lactis profusi splendorem inter sidera apparere. Et Theo ad v. 473. Ἐρατοσθένης δὲ Φησι, ὑπὸ τοῦ τῆς Ἡρας γάλακτος γεγενῆσθαι ἐκχυθέντος ἤκουσε γὰρ παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι οὐκ ἰδίος ἐστίν. Praecipue vero ex Achille Tatio (Uranolog. pag. 85.) id apparet. Verba ejus haec sunt: Περὶ δὲ τοῦτου (γαλαξίου) Φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ καταμερισμῷ (κατασερισμῷ) μύθινωτερον τὸν γαλαξίαν κύκλον γεγενῆσθαι ἐκ τοῦ τῆς Ἡρας γάλακτος τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἐστὶ βρέφους ὄντος, καὶ τὸν μακρὸν τῆς Ἡρας ἐπισπασαμένου σφοδρότερον, ἐκείνην ἀντισπᾶσαι, καὶ οὕτως περιχυθέντος τοῦ γάλακτος, κύκλον γενέσθαι παγόντος, τὸ

τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ λέγει γεννηθῆναι Ἐρατοσθέ-
νης, ὡς ἄρα ὁ Ἑρμῆς τοῦ ματρὸς τῆς Ἥρας ἐσπίασθε. Du-
plicem igitur narrationem ab Eratosthene existisse, alteram
de Hercule, alteram vero de Mercurio, ex locis jam allatis
constat. Forte igitur hic eadem Achillis Tatii verba excide-
runt, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθῆναι. Sed lo-
cum emendare non auiam. Quod vero in nostro Mercu-
rius dicitur *Herculem admovisse*, in reliquis Minervae attri-
buitur (cf. Diod. IV. 9. ed. Wessl. T. I. pag. 255. et
Tzetz. ad Lycophr. v. 1327. 8.) Alteram de Mercurio fa-
bulam, quae a scriptoribus jam prolatis Eratostheni tri-
buitur, in nullo alio scriptore reperi. Illam vero de Her-
cule plures sed recentiores tractant; v. Diod. l. c. Lycophron ad eam spectare videtur v. 39. (cf. not. ad Apollod.
pag. 324.), sed in eo astronomi a reliquis scriptoribus dif-
ferunt, quod illi rem ad coelum transferunt, hi vero The-
bis hoc factum esse affirmant. cf. Pausan. IX, 25.

Plures de circulo lacteo fabulas affert Hyginus. — τὸν
δὲ θαλάζειν. Emend. θαλάζειν.

I.

INDEX

SCRIPTORVM AB ERATOSTHENE LAVDATORVM. *

- A**eschylus cap. 24. ἐν Φορ-
κῦσι 22.
Aglaothene ἐν Ναξιακοῖς 2.
30. Animadversl. p. XXXV.
Antisthenes Socraticus ἐν Ἡ-
ρακλεῖ 40. p. XLII.
Aratus 2. 9. 18. 37.
Aristoteles ἐν τῇ περὶ τῶν
ζώων πραγματείᾳ 34. ἐν
τοῖς περὶ θηρίων de be-
stiis venenatis 41. p. XLIII.
et XLIV.
Artemidorus ἐν ταῖς Ἑλε-
γείαις, ταῖς περὶ Ἔρωτος
αὐτῷ παποιημέναις βί-
βλοις 31.
Crates (pro Cratino) ὁ ποι-
ητὴς 25.
Ctesias 38.
Epimenides ὁ τὰ Κρητικὰ ἱσ-
τορῶν 27.
Euripides 13. 15. in Melanip-
pe 18. in Andromeda 17.
ἐν τῷ Φοίβῳ 14. ἐν τῇ Ἀλ-
κῆστιδι 29. Ejus Frag-
mentum emend. p. XXIV.
et XXXV.
Heraclides Ponticus ἐν τῷ πε-
ρὶ δικαιοσύνης 29
Hesiodus 1. 19. 32. ἐν Θεο-
γονίᾳ 9.
Musaeus 13.
Panyasis ἐν Ἡρακλείᾳ 11.
Pherecydes 3 19.
Pisander Rhodius 12.
Sophocles ἐν Ἀνδρομέδᾳ 16.
36.
Sositheus 28. p. XXXIII.

* Numeri sunt capitulum,

II.

II.

INDEX

RERV M ET NOMINVM. *

- A**chillem docuit Chiron 40.
 Aeetes 19.
 Aegipan 27.
 Aesculapius 6. eum docuit Chiron 40.
 Alcyone, Atlantis f. 23.
 Amalthea 13. ejus capella, ibid.
 Amphitrite a Neptuno amata 31.
 Andromeda a Perseo liberata. Argos profecta. 17.
 Apollo Cyclopes sagitta interfecit 29. Admeto servivit ibid. pro Sole cultus ab Orpheo 34. p. XXIX. Corvum ministrum habet 40.
 Aquarius 26. 38.
 Aquila 30.
 Ara 39.
 Arcas 1. 8.
 Arctophylax 8.
 Arctos 1. 2.
 Argo 35. cum duobus gubernaculis p. XXXIX. a puppi conspicitur ibid.
 Ariadnes nuptiae, munera et Corona 5.
 Aries 19. portans Hellen cornu amittit ibid. p. XXV.
 Aselli 11.
 Asinus Gigantes fugat 11.
 Astra. In Astris collocati, qui et a quibus? p. XXXI. XXXII.
 Atergatis in astris 9.
 Atlas. ejus filiae aurea mala surripiunt 2. Pleias 23.
 Atlantis insulae: ad quas Amphitrite fugit 31.
 Auriga 13.
 Bambyce 38.
 Bassarides 24.
 Bellerophon 18.
 Berenices *Eὐσπέριδος* coma 12.
 Bestiola fidus 40.
 Buccina inventa 27.
 Cancer 11.
 Canis Europae datus; hinc Minois, Procridis, Cephalii 33. Orionis 33. 42.
 Procyon 42.
 Canopus 37. fidus perigaeum dictum ibid.
 Capella, Solis filia 13.
 Capra 13.
 Capricornus 27.
 Cassiopeia 16. 36.
 Cedalion 32.
 Celaeno 23.
 Centaurus 40. 28. Centauri

* Interpretatio et illustratio quaerenda in Notis et Animadversis.

- ri arcu non utuntur. *ibid.*
 forma Not. p. 108.
 Cephalus 33.
 Cepheus 15. 36.
 Ceres cum spica 9. frugifera
 29.
 Cetus 36. ei exposita Andromeda 15. 16. 17.
 Chiron 40.
 Circulus lacteus 44.
 Corona Ariadnes 5.
 Corvus 41. Corvorum sitis
 p. XLIV.
 Crater 40.
 Cronon bello petit Jupiter 39.
 Crotus 28.
 Cyclopes ab Apolline caesi 29.
 Cynus 25.
 Cynosura 2. portus Cretae
ibid.
 Danae 22.
 Dardanus 23.
 Delphinus 31. facer Neptuno
 amat Musicam. *ibid.*
 Delta 20.
 Deltoton 20.
 Derceto 38. servata in undis
 p. XL.
 Dia insula 5.
 Dice 9.
 Dionysus pro Sole p. XXIX.
 Dioscuri 10.
 Draco 3. 4. cf. Serpens. Europae datus 33.
 Electra 23.
 Engonasin 4.
 Equus 18.
 Erichthonius 13. ejus inventa. *ibid.*
 Eridanus 37.
 Eupheme 28.
 Europa 14. ei canis et draco
 datus 33.
 Euryale Minois f. 32.
 Fortuna in astris, sine capite
 9.
 Galaxias 44.
 Ganymedes 26. 30.
 Gemini 10.
 Gigantes ab afinis fugati 11.
 Gorgones 22.
 Gorgoneum caput 13. 22.
 Graecae 22.
 Harpe 22.
 Helena e Nemese nata 25.
 Helice 2.
 Helle 19.
 Hellespontus 19.
 Heniochus 13.
 Hephaestium in Attica 13. p.
 XXII.
 Hercules: draconem occidit 3.
 hydram 11. leonem 12.
 Engonasin 4. cum Chirone
 versatus 40. a Junone
 lactatus 44.
 Hesperides: earum mala 3.
 Hesperus planeta 43.
 Hippe. Not. p. 96.
 Hippocrene 18.
 Hippolytus in vitam revocatus 6.
 Histia urbs Cretae (Istrus) 2.
 Hoedi 13.
 Hyades 14.
 Hydra, hydrus 41. eam debellat Hercules 11.
 Hyperborei 29. p. XXXIV.
 Hyrieus 23.
 Io in astris 14.
 Iolaus p. XX.
 Isis in astris 9. stella 33.
 Istrus urbs in Creta 2.
 Juno: nuptiae cum Jove 3.
 Ab ea lactantur in caelum
 I recti-

- recipiendi 44. in his Hercu-
 culis ibid. et Mercurius N.
 Jupiter in Creta et Naxo edu-
 catus 30. recens natus et
 nutritus 13.
 Lacedaemon e Taygete 23.
 Lacteus circulus 44.
 Leo 12.
 Leptis 34. 42.
 Leucus 23.
 Liber ab Orpheo spretus 24.
 Libethra, $\tau\alpha$, 24.
 Lycaon 1.
 Lyra 24.
 Maja 23.
 Medusae caput 22.
 Melanippe 18.
 Mercurius: descripsit astra
 20. 34. 43. p. XXXVIII. et
 XLV. Herculem Junoni
 apportat ad lactandum 44.
 p. XLV.
 Merope Atlantis f. 23. Alia
 Oenopionis f. 32.
 Minerva: Vulcani libidinem
 reprimit 13. ei pompam et
 sacra constituit Erichthoni-
 us ibid.
 Minos a Procride sanatus 33.
 Musis applaudit Crotus 28.
 Myrtilus 13.
 Nectar 26. 39.
 Nemesis 25.
 Nephele 19.
 Neptunus Amphitriten ducit
 31.
 Nereides 30.
 Nicomachus, condit urbem
 Istrum in Creta 2.
 Nilus 20. 37.
 Nymphae Idaeae: ex iis Cy-
 nosura 2.
 Oenomaus 23.
 Oenopion 32.
 Olor 25.
 Orion 32. a Scorpio percus-
 sus 7. 32. ejus canis 33. 42.
 Orpheus 24.
 Paeon Neptuni et Helles f.
 19.
 Pan 27.
 Panathenaea primus instituit
 Erichthonius 13.
 Pangaeus mons 24.
 Panicus clamor 27.
 Pegasus 18.
 Perseus 15. 22. 36. 47.
 Phaenon, planeta 43.
 Phaethon, planeta 43.
 Phoenice urbs minor 2.
 Phorcydes 22. p. XXVII.
 Phosphorus, planeta 43.
 Phrixus 19.
 Pisces 21. Piscis magnus 38.
 Planetae V. 43.
 Plautus inventus 28.
 Pleias 14. 23.
 Polydectes 22.
 Procris 33.
 Procyon 42.
 Pyrois planeta 43.
 Sacrificia diis a diis facta p.
 XLIII.
 Sagitta 29. ex Hyperboreis
 reportata p. XXXIV.
 Sagittarius 28.
 Saturnus bello petitus a Jove
 39.
 Scorpius 7. 32.
 Serpens ab Hercule necatus
 3. 4.
 Serpentarius 6.
 Sirius 33. p. XXXVII.
 Sisyphus 23.
 Sterope 23.
 Dea Syria 38. p. XLI.

Tau-

Taurus 14. 23.
Taygete 23.
Tēplum pterinum 29.
Terra dea 3. 13.
Theſeus e labyrintho redux
ope Coronae 5.
Titanes horrent adſpectum
Capellae 13. in eos bel-

lum ibid. et 27. 30. 39.
eorum fuga 27.
Trapezus 8.
Tritonis patris 22.
Urſa maior 1. minor 2.
Vellus aurcum 19.
Virgo 9.
Vulpes Thebana 33.

III.

INDEX

V E R B O R V M

ἀβατον ἱερὸν I. ad quod non
accedere licet. ὁ ἄλυσαν
35. quam nemo euaviga-
vit.

ἀγήρατος δόξα 35. quae non
conſeſcit.

τὰ ἀγρία ferac. unde victus
habetur 28.

ἀγριοῦν. ἡγρίωσαν in feram
mutavit. 2. p. XVII.

ἀχαρὴν περὶ τὰς θήρας ποι-
εῖσθαι. 1. διαγεῖν. vitae
inſtitutum ſequit.

ἀγωνιστής qui certamina obit
13. curru.

ἄστρος aſtrum 30. Aquila.

αἰγίκερος. Capricornus 27.

Αἰήτιον 27. p. XXXI.

αἰξ ſtella 13. puella. p. XXII.

XXXII.

τὸ αἰτίον. αἰτία 23.

ἄκοντος corruptum 33.

ἀλιτῶντα corrupte pro ἀλη-

τῶντα 32. Animad. p.
XXXVI.

ἀλώπηξ ἀν' ὀθρίαις 33. τὴν
ἀμειβεῖν ἀμειβε πᾶσαν μαρ-
φῆν 28. mutando adſciuit
p. XXX.

ἀνάγειν εἰς τὰ ἄſτρα II. 33.
ἐν τοῖς ἄſτροις. 8. p. XX.
et inde ἀναγωγὴ de ene-
ctis, repositis, inter aſtra 35.

ἀνακομιδὴ τῶν καρπῶν con-
vectio frugum; meſſis hor-
reo condendae. 20.

ἀνακομίζειν reportare 29. 30.
ἀνατελεῖν. ἀνατετακὼς τὸ
ρόκαλον 4.

ἀνατιθεῖσθαι ἐν τοῖς ἄſτροις 2.

ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν in-
ter aſtra referri 9.

ἀνθ' ἡλίου ἔπταται ταῖς ἀητί-
σιν ἡλίου ore ſoli adverſo
volans aquila 30.

ἀνταγωνίζεσθαι certare cum 4.
I 2 ἀντι-

- ἀντιθεῖσα ἐν τοῖς ἀστροῖς 2.
 corrupte.
 ἀντίμιμον διφρείων τῇ τοῦ
 ἡλίου 13.
 ἀπελπίσας τὴν ζήτησιν. 34.
 pro effectu. τὸ εὐρεῖν.
 ἀπενέγκω. ἀπενημέχθαι 29.
 ἀποδοῦναι. ἀποδώσομεν ἰστο-
 ρίαν 21. reddemus, nar-
 rabimus.
 ἀποθηριῶσαι 1. in feram mu-
 tare.
 ἀπολαμβάνει recipit 15.
 ἀπομισεῖν 9.
 ἀποπνίγσειν. 12.
 ἀποτομή ῥάχως 14. 23. ele-
 vatio, summa dorso pati
 p. XXVII.
 Ἄργω navis et astrum 35.
 ἄρκτος. astrum. ἡ μεγάλη. 1.
 ἡ μικρά 2. Φοινίκη 4.
 ἄρκτουρος astrum 8.
 ἄρκτουφύλαξ. astrum 8.
 ἄρτη ἐξ ἀδάμαντος Persei
 22.
 ἄρτιον ἔθηκεν Ἀρκάδα 8.
 integrum reddidit. restituit.
 ασκός astrum 40.
 ἄστρα. ἐν τοῖς ἀστροῖς τι-
 θέσθαι. 1. 4. 11. 14. 15. 22.
 27. 31. 32. 34. 38. 40. 41.
 εἰς τὰ ἀστρα τιθέναι 5.
 18. 29. 31. 36. ἐν τοῖς
 λαμπροῖς τῶν ἀστέρων
 ἔθηκε 7. (ἔθηκεν. ἐν τῷ
 οὐρανῷ 39.) τὴν περὶ τὰ
 ἄστρα θέσιν 22. εἰς τὰ
 ἀστρα ὑπετέθει 35. ἐν τοῖς
 ἀστροῖς ἀντιθεῖσα 2. εἰς
 τὰ ἀστρα ἀναγαγεῖν 1.
 11. 33. ἐν τοῖς ἀστροῖς
 ἀνήγαγε 8. ἐν τοῖς ἀσ-
 τροῖς ἔστησε 10. καί τιν
 17. ἄστρα κατασκευάσαι.
 13. ἐν ταῖς ἀστροῖς εἰς-
 ἡχθῆ 35.
 αὐθαίρετος 17. spontaneus.
 qui sponte facit.
 ἀφ' ἑωτος ὁ κριὸς 19. propter
 vellus aureum: nam χρυ-
 σὸς ἀφ' ἑωτος quod non
 consumitur p. XXV.
 βδελύττεσθαι 13. abhorre-
 re. βιάσασθαι 32. vim inferre.
 βορὰν παραθεῖναι θυγατέρα
 15. ad devorandum.
 βούλησις 28. p. XXXIII.
 γαλαξίας κύκλος 44.
 γαμῖσθαι. Juno ἐγαμίστο
 ὑπὸ Διός. 3.
 γάμον ποιεῖν parare alii 5.
 γράμμα εὐσημον ἀπὸ Διὸς
 30. Delta.
 δελτῶν astrum 30.
 δελφιν astrum 31.
 διαίγειν παρὲς τὰς θήρας. 32.
 vitam agere venatione.
 διαίρεσθαι εἰς δύο 7. διελὼν
 πέλαγος ἄβατον ὃν navi-
 gare, ἄπειρε 35. pag.
 XXXIX.
 διατᾶσθαι 28. versari. vivere.
 διακομίζειν 19. transfretare.
 διάσκομος τῶν ἀστρων 20.
 τοῦ οὐρανοῦ 43. descriptio
 qua in certum numerum et
 certas figuras signa, dis-
 pescuntur stellae. pag.
 XXV. XXXVIII. XLV.
 διαλλάσσω 21. Animadversio
 p. XXVI.
 διατεπταμένος τὰς πτέρυ-
 γας 30. habens extensas.
 διαφρί-

διαδρίκτειν τὰ μέλη 24. dissipare.

διασπᾶν 24. distrahere. dissipere.

διατεταμένη τὰς χεῖρας 17. habens extensas manus.

δίδυμοι aſtrum 10. Gemini.

διήστηρι. αὐτέρας διαστῶτας δια τῶν ἀστρῶν 3. dispersas.

δικαιότατον Ναῦλον 37. corrupte. p. XL.

Δίκη aſtrum 9. Virgo.

διπλάσιον Φανελς 13. maior majorque visus.

διφρεῖς 3. aurigatio.

δοκίμ. δοξαί ferri narrati. 1. 15. 32. p. XVII. XXXVII.

δοξάζεσθαι inclitum reddi 24.

δορὰ αἰγός. 13. χρυσῇ 19. vellus pellis.

δρακῶν aſtrum. 3. corr. 33.

δωδεκατημορία 7. duodecima pars.

ἐν χειρὶ διον 32. Orionis ensis.

εἰδῶλον imago efficta 26. 35. p. XXXI. II. ἐν τοῖς ἀστροῖς 2. 4. Hercules 3.

εἶναι abundat p. XVII.

εἰκονίσαι 41. imaginem effingere.

εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπταρον 16. incidere in. p. XXIV.

ἐκ προ κατὰ 20. 37. Animadv. p. XXVI. XXXIX. f.

ἐκάλει corrupte pro ἐκλήλει 24.

ἐκγόνοι liberi 21. 38. pag. XXVI.

ἐκθρέψαι lacte infantem 13.

ἐκκολληθῆναι 25. rostro excludi.

ἐκφύσις κεράτων 14. eruptio. locus ubi cornua protuberant.

ἐκχύσις effusio 26. quod effusum est: ibid. 38.

ἐλέσθαι ἀγωγὴν ποιῆσθαι 1. Not. p. 68.

ἐμμεῖναι. manere 1.

ἐμπρόσθια σκέλη 1. γονάτα 14. 18. 28. ποὺς 21. 33.

40. ὅπλα 40. anterior.

ἐγγόνασιν aſtrum 4. Ingemulus.

ἐναργής πράξις diferte expressa res 41.

ἐναργῶς ἐστῆς 4. clare adstat.

ἐνδοξόν πεποιηκός 12.

ἐξελέσθαι eripere. fervare 1. ἐπὶ ποδός et ἐπὶ ποδὶ et familia promiscue v. c. 10.

ἐπιβαλῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν 4. ἐπιβεβηκώς τῷ ὄφει 4.

ἐπιθέμενος 1. insidiatus 1. manus inferens 13.

ἐπιθήσαν τιμῶραν αὐτῷ 32. poenam sumendi causa.

ἐπιθυμῶν ἀφῆς verecunde dictum 15.

ἐπισημαίνουσαι κατ' ὥραν 23. 24. 43. v. Animadv. p. XXVIII.

ἐπισημασται 28. p. 108. 9. p. XXIX. alio sensu p. XXVIII.

ἐπιτιμῶν 41. corrupte.

ἐπιφανείαν ἔχει 6. 10. Animadv. p. XIX. XX.

ἐπιφανείς ἀστέρες 12. 14. ἐπιφανής θυοῖα 13.

ἐποχούμενος ἐπὶ 10. stans supra.

ἐπτάστρος 14. 23. septem
stellis instructus.

ἐργασία de navigatione 35.
p. XXXIX.

ἐργον certamen. labor 4.

ἐρίσαι περί κάλλους 16. 36.
contendere de.

ἐριφοί astrum 13.

ἐρμηνεύειν 20. corrupte.

ἐρπεκὶ ὑπεραντία καὶ ἐαυ-
τὸν taurus cornupeta 14.

ἐρχομένη: ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλ-
θωμεν 21.

ἐπὶ ἐσπέρας ad occidentem 3.

ἐσχαρίς in ara 39. ἢ ἐσχαρά,
crates, cui ligna imponuntur.

εὐγενές τι φρονήσασα 17. ge-
neroso spiritu animata.

εὐγνωμοσύνη 39. concordia.
fides.

εὐμαρεστέραν εἰς σφόδρον χῶ-
ραν 20. magis attempera-
ta. ut facilius feri possit.

εὐσημος ὁ τύπος, conspicua
species 6. γράμμα 20. αὐ-
τῇ εὐσημότατος 29.

εὐχόρσις εἰς 20. facilitas.

ὁ ἐχόμενος qui adstat 10.

κατὰ τὴν ἐωδινὴν (ἀράν) 24.

ὁ εὐσφάρος planēta 43.

ζεύξαι ἄρμα ἵππων 13.

ζυγός Iyrae 24. iugum super
quod intenduntur fides.

ζωδιὸν τοῦ δεξιῶν 17.

fidere. 142. oilis. X17.

ἡγεμονία ἔχει ἀπαιτῶν (ἀρ-
νάων) aquila 39.

ἡγούμενοι ἀστέρες 11. προη-
γούμενοι praeuantes 2. τῶν

τετραπόδων ἡγείται 12.

ἡμόχος astrum 13. Auriga.
p. XXII.

Ἡρίδαχος astrum 37. Erida-
nus.

τὸ Ἡφαιστειον 13.

θεῖναι. Διὸς θεύτος de fide-
re 3.

θεοὶς Αἰγυπτίου 20. positus
p. XXVI. περί τὰ ἀστέρ-
ας 22. locus sideris 23.

θῆλα? εἰν τὸν μαστὸν 44. su-
gere.

θῆρα. περί τὰς θῆρας δια-
γεῖν 32. γίνεσθαι 33.

θηρευθῆναι ὑπὸ — I. venan-
do capi.

τὸ θηρίον astrum 40. Bestiola.

θυμοῦσθαι irasci 11. 32.

θυτήριον astrum 39. Ara.

ἵππος. Equus. astrum 18.

ἵπποκρήνη 18.

ἵστημι. ἕστησεν εἰς τὸ αὐ-
τό. eos uno loco 10.

ἐν ἴστοις corrupte 2.

ἰχθύς astrum 38. et ἰχθύας

11. Pisces. Pisces.

καὶ ἐαυτὸν ἔρπει 14. con-
uersus in se cornibus. pag.

XXIII.

καδοπλίζειν. τῷ κόχλωτες

συμμάχους 27. Animadu.

p. XXXIX.

καύση. flexus. spira serpentis

4. 41.

καύωβος astrum 37.

καρλίνοσ, stella 11.

καταβάλλειν. κατέβαλε 24.

corruptum; προ-κατέβα.

καταλύειν. infirmare. abole-
re. καταλυθήσονται αἱ τι-

ται. ὅταν δ. cum id, quo

praecllimum aliis, cum

alio communicatur.

κατασκευάσθαι ἐκφυλάσσειν et

εὐτορον

ἄστρον 13. p. XXIII. ἄσ-
τρον 24. νῆα 35. fabricari.
καταστέρειν 24. 29. 30. 32.
κατάστρωμα tabulatum navis
35.
καταφύτευσαι εἰς τὸν κῆπον
3.
καίμηκος δι' ἀμφοτέρων ἄρ-
κτων serpens 3. extendendo
se.
καραννοῖ τὴν οἰκίαν 8. ful-
mine ferit.
κῆπος θῶν 3. p. XVIII.
κῆτος astrum 36. Cetus.
ἐν κοιλίᾳ ἔχειν, pro ἐν γασ-
τρὶ, 34.
κονιότης 10. concordia.
κωλάνη in Chio 7.
κόραξ astrum 41. Corvus.
κόχλος buccina 27.
κρατῆρ astrum 41.
κατὰ κράτος 30. omni ope-
ra, studio.
κρίος astrum 19. Aries.
κρότος 28. plausus et ὁ Κρό-
τος.
κρούειν: quod mox πλῆσ-
σειν de scorpione, qui per-
cutit, figit, aculeo. 32.
κύβητες in lyra 24. Animadv.
p. XXIX.
κύκνος astrum 25.
κυνῆ Mercurii 22. -
κυνηγέσιον venatio 7.
κυνήγρια 34. in caelo. Anim-
adv. p. XXXVIII.
κύρτωμα in ceto 36. qua par-
te dorsum elevatur.
κύων astrum 33. Canis.
λαβεῖν ἐς γυναικα 32.
λαγώς astrum 34. Lepus.
λαμπρός. ἐν τοῖς λαμπροῖς
τῶν ἀστέρων 7.

λατρεία Apollinis 29.
λέων astrum 12. Leo.
λίθοι Ἰνδοί 5.
λοφία (et λοφία) 31. cervix,
μαστήρες 31. Not. p. 112.
μάχη, pro, caedes 29.
μεταστάντων αὐτῶν 9. Not.
p. 83.
μετέωρον ἔχων τὴν κεφα-
λὴν sublatum in altum ca-
put, draco 4.
μήμημα pro εἰδωλον 14.
μεῖον. μύλον. p. XXVII.
εἰς τὸ μνημονεύειν 12. ad
servandam memoriam.
μνηστήρες 31. corruptum;
μυκτῆρες 14. 19. nares.
μυσχθεις αὐτὸν τῆς ὁμό-
τητος 8. detestatus.
οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρωμένοι na-
vigantes 35.
νέκταρ 39. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν
πίνεται 26.
τὸ νεφέλιον 11. Nubecula.
ὀγκᾶσθαι rudere 11.
ὄγκος γαστρός 18. intumes-
cens venter in gravida.
οἶακες σὺν τοῖς πηδαλίοις 35.
Animadv. p. XXXIX.
οἰκέος οἰκέτης 32. corrupte,
οἰκέως 16. Animadversif. p.
XXIV.
οἶνοχος 26.
ἡ οἶνοχόη vas vinarium, cya-
thus 26.
ὁ οἶνοχος pincerna 26. 30.
οἶνωθεις inebriatus 32.
ὀλίνθους ἔχουσα συκὴ 41.
immaturas grossos.
ὀμιλούντων αὐτῶν pro συνο-
μιλούντων 40.
ὄνοι astrum 11. Aselli.
ὀπήδια σκέλη I. μέρη 18.
28.

28. γένυ 12. 40. πούρ 19. 34. 40.
 τὸ ὀρθοπύγιον pars superior clunium 25. 41.
 ὀρίσαι τιμὰς 31. assignare. προσνέμειν. διάκοσμον τοῦ οὐρανοῦ constituere 43.
 ὄρνις astrum 25. p. XXX. ἐν οὐρανοῖς 2. corrupte. ὀφιοῦχος. Serpentarius 6. παναφανής 23. obscuratus. τὸ τοῦ ἥχου πανικὸν 27. terror Panicus.
 παραβάτης 13. qui aurigae adit et pugnat.
 παραδόσις actus tradendi 22. παραθεῖς ἐπὶ τράπεζαν 8. apponens.
 παράσημον 11. 27. insigne quod arguit rem.
 παρθένος Virgo astrum 8. παρθένοι pro θυγατέρες 3. πέζα τοῦ χιτῶνος 9. ora. πεπαίνεσθαι coqui, maturare 41.
 περιβεβλημένος τῇ χειρὶ λεοντῇ 4. habens exuvias leonis brachio injectas.
 περιγίσιος de astro Canopo 37. Not. p. 118. et p. XL.
 περιειλημμένος τὴν λεοντῇ 4. involutus. α λήβω, λαμβάνω. At εἰλημένος ab εἰλέω vel εἰλέω, involvo.
 περιθεῖναι δοξάν 2. parare claritatem.
 περιόχῃ τῆς χώρας ambitus 20.
 περικτεσὼν αὐτῇ forte obviatus, eam deprehendens. 31.
 τὸ περίσσευμα 44. quod abundat, exuberat.
 πηδαλία duo gubernacula 35. p. XXXIX.
 πήχεις lyrae 24. cubiti, latera, inter quae transversae fides figuntur p. XXIX. οἱ πλανῆται (ἄλλοι) 43. Πλειάς, astrum 14. 23. πλῆξαι de scorpione, qui ferit. ictum inferit 7.
 τὸ πλινθίον quadrilaterum. de corpore Ursae 2. de throno 16.
 πλοῖον 28. corrupte. Animadv. p. XXXIII.
 πλόκαμος astrum 5. ποιεῖν γάμους 5. parare alii. Φέγγος 5. κρήνην 18. de Pegaso. θέσειν περὶ τὰ ἄστρα 22. γ
 πόλος stella 2.
 πομπὴν ἀγαγεῖν ducere, ducendam instituere 13.
 πορεύεσθαι ἐπὶ ὄνων 11. πρᾶξις pro πρᾶγμα. res. 26. 28. 32. 36. 39. 41.
 προάγειν 1. τὴν λύραν 1. αὐτὸν inclarescere 24.
 προηγεῖται αὐτοὺς 7. Animadv. p. XIX.
 προκίται Andromache bel-luae 16. quod προκτεῖται 17.
 προκύων astrum 42.
 πρόπους stella 10.
 προτρογητήρ, stella, quae ante vindemiam exoritur 9.
 προφύλακες 22.
 πτέρινος ναὸς 29.
 πυθμὴν lyrae ima pars 24.
 πυροειδής planeta 43.
 πυρώδης χρυσοῦς coruscans aurum 5.
 ῥάχis spina dorsi, dorsum γ. 13.

13. 14. 18. 19. 27. 34. 40.
 ῥάχεως ἀποτομή, summa
 superficies 14. 23.
 ὁ σείριος (ἀστήρ) 33. Anim-
 adv. p. XXXVII.
 σεμνύνων illustrans 13. pag.
 XXI.
 ἐπὶ σημασίας 28. corrupte.
 σημαῖον ἔχει 3. pag. XVIII.
 ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες εἴ-
 ναι 26.
 σπορά pro στέρμα 13.
 στάχυς stella 9.
 στέφανος astrum 5. Corona.
 στεφανώ. ἐστεφανώσατο si-
 bi coronam imposuit; co-
 ronata est 5.
 στίλβων planeta 43.
 στέλλει 35. corrupte pro στη-
 λεις taenia perticae imposi-
 ta in puppi ad captandum
 ventum.
 συμμίσγοντα ταῖς Μούσαις
 28. pro συνόντα. Ἡφαίστω
 συμμίσγει, συνείναι 32. Ἡ-
 λῖω ibid.
 συμπλάσας πάλιν Ἀρκάδα
 8. dissectum iterum πλατ-
 ταν.
 σύμπτωμα casus. calamitas 24.
 40. συμβεβηκός αὐτῇ 1.
 εἰσαλθεῖν εἰς τὸ 16.
 συνάγειν. συνηγμένη εἰς ἀσ-
 τέρας ἑπτὰ Πλαιᾶς 23. col-
 lecta, habens stellas colle-
 ctas.
 συναρμόζεσθαι 24. compone-
 re. fabricari.
 συγγένεια I. Not. et Anim-
 adv.
 σύνδεσμος vinculum 21.
 συνθλάσσει 11. pro συνθλίψει.
 συντηρεῖν τὸ δίκαιον 9.

σύντροφος contubernalis 27.
 συναμοσίαν ἔδαντο 39. ἐποι-
 ῆσαντο conjurarunt. in so-
 cietatem belli coierunt.
 τὸ σύσσημον 28. iudicium. ar-
 gumentum. μαρτύριον.
 σύστημα stellarum: fidus 31.
 σύστροφη νεφελώδης compa-
 ges nebulosa stellarum.
 σχῆμα τεταγμένον 40. Anim-
 adv. p. XLII.
 σχηματίζειν effingere. exhi-
 bere 9. 13. 26. 30.
 σχηματοποιεῖν de astris per
 figuras descriptis 3.
 ταπεινοῦσθαι 30. vinci. ra-
 diis solis obtundi.
 τάσσω. τὸν τεταγμένον Φύ-
 λακα 4. τὸ σχῆμα 40. Λι-
 nimadv. p. XLII. ἐν τάξει
 15.
 τεκτονέω. ἐτεκτονήθη 35. in-
 solita vox pro τεκταίνεσ-
 θαι fabricari.
 τετρασκελής 28.
 τιμῇ, τιμᾶσθαι, si de iis qui
 caelo inferuntur ut c. 2. τι-
 μῆς ἀξιοθῆναι ἐν οὐρανῷ.
 ἐπὶ τόκου ἤδη οὖσαν 1.
 τοξικὸν βέλος 29.
 τόξον astrum 29. Sagitta.
 τοξότης astrum 28. Sagitta-
 rius.
 τὸ τρίγωνον delta 20. ἐν τρι-
 γώνῳ 12.
 τριλοφίαν ἔχει (περικεφα-
 λαίαν. κυνην) 13. tribus
 cristis instructam galeam.
 τροπὸς, lorum quo remus
 alligatur scalmo 35.
 τύπος figura sideris. εἰδωλον
 6. 25. p. XXXI. sq.
 ὑάδες 14.

K

ὕγια-

ὕγιαζεσθαι fanari 32. 33.
τὸ ὑγρὸν, 26. humor. fluidum.

ὑδρος astrum 41. Hydrus.
Hydra.

ὕδροχος astrum 26. Aquarius.
ὕπεναντία ἔρπει 14. aduersa fronte incedit.

ὕπνῳ sopio ὑπνωκυῖαι Gorgones 22. quae obdormierant.

ὑπὸ τῇ γενέσειν partu jam facto 44.

ὑποζεύξας ἵππους 13.

ὑποδεῖναι infantem uberibus 13.

ὑπόμνημα monumentum 17. 29. 36.

φάεθων planeta 43.

φαίνων planeta 43.

φάτην. astrum. Praesepe 11.

φθέρειν puellam vitare 2.

28. φθαρῖσαν ὑπὸ Διὸς 1. 18.

φιλοδοξῶν gloriam appetens 12.

φαινική ἀρκτος ura Phoenicia 2.

φορκύδες 22. p. XXVII.

φρονήσασα εὐγενές τι. 17. generoso sensu usa.

φωραθῆναι 1. deprehendi. animadvertisi.

φωσφόρος planeta 43.

χηλὴ σκορπίου 7. caneri 11. et

χήλωμα 29. de brachiis.

χρηῖσις 28. p. XXXIII.

ὦμοι in lyra superiores partes laterum 24. p. XXIX.

ὠμοπλατή scapula 1.

καθ' ὥραν 23. 24. instante certo anni tempore, certa tempestate.

ὠρῶν εὐχέρεια 20. corrupte.

Sphaemata animadversa.

p. 3. c. 4. l. 1. i. commata appone: οὗτος, φασίν, Ἡρ. et p. 4. l. 10. ἐν ᾗ τὸ ῥόπαλον, ὡς π. p. 5. l. 2. dele comma post ταύτης. p. 6. c. 8. l. 4. Τραπεζοὺς leg. οὗς. p. 7. c. 9. l. 1. ἂν θεογονίᾳ scrib. ἐν θεογ. et l. 5. ὅτι διήκην scrib. ὅτι Διήκην. p. 8. extr. Πανύασις ἐν scrib. ἐν. p. 9. l. 6. post παράσημον plene interpungendum et l. 9. γιγάντων, Τηγάντων. l. ult. ἄθλος scrib. ἄθλος. p. 10. c. 13. l. 2. εἶδεν scrib. εἶδε. p. 11. l. 5. ab extrema: οὐχ ἔχοντος scrib. οὐκ. p. 12. c. 14. l. 8. post περιέχουσι maior interpunctio ponitur; item p. 13. c. 15. l. 1. post τέταρτος. p. 14. c. 17. l. 5. post αὐθαίρετος del. comma. p. 16. c. 20. l. 4. τὸν Δάκτισμον. scrib. τὸν διακ. p. 18. l. 1. post παραδόσει tolle interpunctionem. l. 4. αὐτῆς pro αὐτῆς. c. 23. l. 2. ἐστὶν συννηγμ. scribe ἐστι. p. 19. l. 1. Κελαινῶ. immo Κελαινώ

